

JĒZUS MĀCĪBAS

KARLOSS STEGERS

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2014. GADA 3. CETURKSŅIM**

Dievišķais Skolotājs

Lielākā daļa no mums droši vien atceras kādu lielu skolotāju, kas ir ietekmējis mūsu dzīves, ko mēs esam apbrīnojuši un augstu vērtējuši. Dažu skolotāju ietekme sniedzas tālāk par viņu pašu dzīves laiku, viņi turpina ietekmēt arī nākamās paaudzes. Izcili skolotāji ir izšķiroši ietekmējuši dzīvi un uzskatus un bieži ir vispārīgi atzīti. Jēzus, protams, bija lielākais no visiem Skolotājiem.

Viņa laikabiedri atzina Viņu kā Skolotāju, jo Viņam bija tādas rakstura īpašības kā pirmā gadsimta rabīniem. Viņa ieradums bija apsēsties un mācīt, Viņš bieži citēja Rakstus un tad tos komentēja. Visbeidzot Jēzum bija mācekļu grupa, kas uzmanīgi klausījās Viņa vārdos, sekoja un kalpoja Viņam. Šis bija skolotāju pamatiezīmes tajos laikos un vietā.

Tomēr bija arī fundamentālas atšķirības starp Jēzu un citiem skolotājiem. Citi galvenokārt pievērsās jautājuma intelektuālajam aspektam, bet Jēzus uzrunāja visus cilvēka būtības aspektus un aicināja Savus klausītājus pieņemt lēmumu Dieva pusē. Pie tam tie, kas dzirdēja Jēzu, „brīnījās par Viņa mācību, jo viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, nevis kā rakstu mācītāji” (Marka 1:22). Kristus autoritāte ieguva uzticamību tāpēc, ka Viņš pats darīja to, ko mācīja. Bet, pāri visam, Viņa autoritātes avots bija Viņa personība. Viņš mācīja patiesību, jo Viņš ir „Patiesība”. Kā iemiesojies Dievs Viņš teica: „Tā saka Kungs,” un pēc tam piebilda, „bet Es jums saku”.

Šajā ceturksnī mēs pētīsim dažas no galvenajām Jēzus mācībām, kā tās ir atklātas evaņģēlijos. Mūsu Glābējs mācīja daudz par garīgo un praktisko dzīvi. Viņš atklāja Savas mācības dažādiem klausītājiem, uzmanīgi pielāgojot Savu metodi katram cilvēkam. Dažreiz Viņš sludināja, citreiz Viņam bija dialogs ar atsevišķiem cilvēkiem vai grupām. Dažreiz Viņš runāja atklāti, citreiz Viņam bija jānoklusē Savu vārdu nozīme. Tomēr Viņš vienmēr mācīja patiesību par Dievu un glābšanu.

Jēzus mācības varētu sakārtot un skaidrot daudzos veidos. Varētu, piemēram, pētīt Viņa līdzības vai analizēt Viņa dažādās svētrunas. Cita pieeja būtu aplūkot Viņa dialogus ar atsevišķiem cilvēkiem vai grupām

un Viņa diskusijas ar Saviem oponentiem. Tāpat būtu interesanti pievērsties tam, ko Viņš darīja, Viņa attieksmei un brīnumiem, kas arī bija viens no Viņa izmantotajiem veidiem, kā mācīt svarīgas mācības. Katra pieeja būtu derīga, bet, lai gūtu visaptverošu Jēzus mācību ainu, šī ceturkšņa tēmā mēs apvienosim dažādas pieejas. Mēs Viņa mācībai pieiesim sistemātiskāk, apkopojot, kā Jēzus mācīja konkrētas tēmas dažādos gadījumos un dažādos veidos, kas sniegs mums izpratni par lielāko daļu Viņa mācību.

Atverot Rakstus šajā ceturksnī un lasot Jēzus vārdus, iztēlosimies sevi Viņa uzmanīgo klausītāju vidū kalna nogāzē, pie jūras vai sinagogā. Lūgsim pēc garīgas izšķirtspējas, lai mēs saprastu Viņa vēsti un satvertu Viņa neaptveramo mīlestību, kas atklājās pie krusta. Dzirdot Viņa maigo balsi, kas aicina mūs sekot Viņam, atjaunosim savu apņemšanos katru dienu staigāt ar Viņu ticībā un paklausībā. Jo vairāk laika mēs pavadīsim pie Viņa kājām, jo vairāk mēs teiksim tā kā divi mācekļi, kas bija ceļā uz Emmausu: „Vai mūsu sirds nedega, kad viņš ar mums runāja, Rakstus izskaidrodams?” (Lūk. 24:32)

Karloss Stegers ir strādājis par mācītāju, skolotāju, izdevēju un administratoru. Šobrīd viņš ir Riverpleitas Adventistu Universitātes Teoloģijas skolas dekāns. Viņam ar sievu Eteli ir trīs bērni un trīs mazbērni.



1. TĒMA 28. JŪNIJS – 4. JŪLIJS

MŪSU MĪLOŠAIS DEBESU TĒVS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 7:9-11, Jāņa 14:8-10, Lūk. 15:11-24, Mat. 6: 25-34, Ebr. 9:14.

ATMIŅAS PANTS:

„Redziet, cik lielu mīlestību Tēvs mums ir dāvājis, ka tiekam saukti Dieva bērni un tādi arī esam. Pasaule mūs neatzīst, tādēļ ka tā nav atzinusi viņu.” (1. Jāņa 3:1)

Jēzus priecīgs runāja par Dievu kā Tēvu. Saskaņā ar evaņģēlijiem, Jēzus Dievu nosauca par Tēvu vairāk nekā 130 reizes. Dažādās situācijās Viņš pievienoja apzīmētājus: „Debesu Tēvs” (Mat. 6:14), „dzīvais Tēvs” (Jāņa 6:57), „Svētais Tēvs” (Jāņa 17:11) un „taisnais Tēvs” (Jāņa 17:25). Vārds apraksta tuvās saites, kam vajadzētu mūs savienot ar savu Kungu.

Parasti vārds „tēvs” nozīmē mīlestību, aizsardzību, drošību, uzturēšanu un ģimenes identitāti. Tēvs dod vārdu ģimenei un satur kopā tās locekļus. Mēs varam baudīt šos un citus labumus, ja pieņemam Dievu par savu Debesu Tēvu. Lai gan ir tik svarīgi, lai mēs pazītu Tēvu, mūsu mērķim nevajadzētu būt tikai intelektuālām un teorētiskām zināšanām. Bībelē kādu pazīt nozīmē personīgas, tuvas attiecības ar viņu. Cik daudz vairāk tas attiecas uz mūsu Debesu Tēvu!

Šajā nedēļā mēs pētīsim, ko Jēzus mācīja par mūsu Tēvu un par Viņa bezgalīgo mīlestību pret mums. Mēs arī aplūkosim Tēva ciešās attiecības ar Dēlu un ar Svēto Garu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. jūlijā!

Mūsu Tēvs debesīs

Vārds „Tēvs” nebija jauns Dieva apzīmējums. Vecajā Derībā dažreiz Viņš ir atklāts kā mūsu Tēvs (Jes. 63:16, 64:8, Jer. 3:4, 19, Ps. 103:13). Tomēr tas nebija visbiežāk izmantotais Viņa apzīmējums. Israēlam Dieva vārds bija YHWH (to, iespējams, izrunāja „Jahve”), kas Vecajā Derībā minēts vairāk nekā 6800 reizes. Jēzus nāca atklāt to pašu Dievu – JHWH. Viņa misija bija padarīt pilnīgu Dieva atklāsmi Vecajā Derībā. To darot, Viņš atklāja Dievu kā mūsu Debesu Tēvu.

Jēzus skaidri atklāja, ka Tēvs ir „debesīs”. Šo patiesību ir svarīgi atcerēties, lai būtu pareiza attieksme pret Dievu. Mums ir mīlošs Tēvs, kas ir norūpējies par Savu bērnu vajadzībām. Vienlaikus mēs atzīstam, ka šis mīlošais Tēvs ir Debesīs, kur Viņu pielūdz miljoniem eņģeļu, jo Viņš ir vienīgais Universa Valdnieks – svēts un visvarens. Fakts, ka Viņš ir mūsu Tēvs, aicina mūs tuvoties Viņam ar bērna uzticību. No otras puses, patiesība, ka Viņš ir Debesīs, atgādina mums Viņa pārdabiskumu un vajadzību pielūgt Viņu godbijīgi. Ja mēs kādu no šiem aspektiem uzsvērsim vairāk nekā pārējos, tad nonāksim pie izkropļotas Dieva izpratnes ar tālejošām sekām mūsu praktiskajai ikdienas dzīvei.

Izlasi Mat. 7:9-11! Ko tas mums stāsta par to, kā tēvi var atspoguļot Debesu Tēva raksturu? _____

Visiem nav bijis mīlošs, gādīgs tēvs. Dažādu iemeslu dēļ daži pat varbūt nepazīst savu tēvu. Tāpēc viņiem gandrīz neko neizsaka Dieva apzīmējums „mans Tēvs”. Tomēr mums visiem ir priekšstats par to, kādam vajadzētu būt labam laicīgajam tēvam. Bez tam varbūt mēs pazīstam kādu, kam ir laba tēva rakstura īpašības.

Mēs zinām, ka laicīgie tēvi ir tālu no pilnības, bet mēs arī zinām, ka mīlam savus bērnus un, neskatoties uz mūsu trūkumiem, cenšamies sniegt viņiem labāko, ko spējam. Iedomājies, ko tad mūsu Tēvs debesīs var izdarīt mūsu labā!

Ko tev personīgi nozīmē uzrunāt Dievu kā „mans Debesu Tēvs”? Ko tam vajadzētu nozīmēt tavā dzīvē? _____

Dēla atklāts

Runājot par Tēvu, Jānis saka: „Dievu neviens nekad nav redzējis.” (Jāņa 1:18) Kopš krišanas Ādama un Ievas grēks ir bijis mūsu traucēklis Dieva iepazīšanā. Mozus gribēja redzēt Dievu, bet Kungs viņam paskaidroja: “Tev neredzēt manu vaigu, jo neviens cilvēks neredzēs mani, palikdams dzīvs!” (2. Moz. 33:20) Neskatoties uz to, mūsu prioritātei vajadzētu būt iepazīt Dievu, jo mūžīgā dzīvība ir Tēva pazišana (Jāņa 17:3).

Ko mums īpaši jāzina par Dievu? Skat. Jer. 9:23, 24! Kāpēc mums to ir svarīgi zināt? _____

Lielajā cīņā sātana galvenais uzbrukums ir vērsts pret Dieva raksturu. Velns ir pielicis visas savas pūles, lai pārliecinātu ikvienu, ka Dievs ir savtīgs, bargs un patvaļīgs. Vislabākais veids, kā stāties pretī šai apsūdzībai, bija dzīvot virs zemes, lai parādītu apsūdzības nepatiesību. Jēzus nāca, lai atklātu Dieva dabu un raksturu, kā arī lai izlabotu izkropļoto priekšstatu, kāds daudziem bija izveidojies par Dievu Tēvu. „Vienpiedzimušais Dievs, kas ir pie Tēva krūts, Viņu ir atklājis.” (Jāņa 1:18)

Izlasi Jāņa 14:8-10! Ievēro, cik maz mācekļi zināja par Tēvu pēc tam, kad bija pavadījuši kopā ar Jēzu vairāk nekā trīs gadus. Ko mēs varam mācīties savai dzīvei no viņu izpratnes trūkuma? _____

Jēzus bija noskumis un pārsteigts, dzirdot Filipa jautājumu. Viņa maigais rājiens patiesībā atklāj Viņa pacietīgo mīlestību pret Saviem neapķērīgajiem mācekļiem. Jēzus atbilde bija apmēram šāda: Vai tas ir iespējams, ka pēc staigāšanas kopā ar Mani, dzirdēdams Manus vārdus, redzēdams Manus brīnumus, pabarojot pūli, dziedinot slimos un uzmodinot no mirušajiem, tu Mani nepazīsti? Vai tas ir iespējams, ka tu neatpazīsti Tēvu darbos, ko Viņš caur Mani dara?

Mācekļu neveiksme, iepazīstot Tēvu caur Jēzu, nenozīmē, ka Jēzus Tēvu atklāja nepareizi. Tieši otrādi, Jēzus bija pārliecināts, ka Viņš ir piepildījis Savu misiju atklāt Tēvu daudz pilnīgākā veidā, nekā tas bija redzēts jebkad agrāk. Tāpēc Viņš varēja teikt mācekļiem: „Ja jūs pazīstat mani, jūs pazīsiat arī manu Tēvu. .. Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu.” (Jāņa 14:7, 9)

Mūsu Debesu Tēva mīlestība

Jēzus nāca, lai vēlreiz uzsvērtu to, ko Vecā Derība jau bija apstiprinājusi: Tēvs mūs uzlūko ar nesalīdzināmu mīlestību (Jer. 31:3, Ps. 103:13).

„Redziet, cik lielu mīlestību Tēvs mums ir dāvājis, ka tiekam saukti Dieva bērni.” (1. Jāņa 3:1) Pārsteidzoši, ka Visvarenais Dievs, kas valda milzīgajā Universā, ļauj mums, nenozīmīgiem un nožēlojamiem grēciniekiem, kas dzīvo uz sīkas planētas miljardiem galaktiku vidū, saukt Viņu par Tēvu. Viņš tā dara tāpēc, ka mūs mīl.

*Kādu augstāko pierādījumu Tēvs ir mums devis, lai parādītu Savu mīlestību?
Sk. Jāņa 3:16, 17.* _____

Kristus netika piesists pie krusta, lai radītu Tēva sirdī mīlestību pret cilvēci. Jēzus salīdzinošā nāve nebija līdzeklis, lai pārliecinātu Tēvu mīlēt mūs. Tas notika tāpēc, ka Tēvs jau mūs mīlēja, pat pirms vēl bija likti pamati pasaulei. Vai var būt vēl lielāks pierādījums Viņa mīlestībai par Jēzus upuri pie krusta?

„Tēvs mīl mūs nevis lielā salīdzināšanas upura dēļ, bet Viņš ir nodrošinājis salīdzināšanu, jo mīl mūs.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 13. lpp.)

Dažiem ir tieksme domāt, ka Tēvs mūs mīl negribīgi. Neskatoties uz to, fakts, ka Jēzus ir mūsu starpnieks, nenozīmē, ka Viņam ir jāpierunā Tēvu mīlēt mūs. Kristus pats izkliedēja šo nepareizo domu, sakot: „Tēvs pats jūs mīl.” (Jāņa 16:27)

Izlasī Lūk. 15:11-24 un pārdomā tēva mīlestību pret pazudušo dēlu! Izveido sarakstu ar daudzajiem pierādījumiem, kas dēlam liecināja par tēva mīlestību!

Kādā veidā katrs no mums var būt līdzīgs pazudušajam dēlam? Kā tu esi piedzīvojis kaut ko līdzīgu? _____

Mūsu Debesu Tēva iejūtīgās rūpes

Ir svarīgi zināt, ka par mums rūpējas. Pat ja arī daži cilvēki ir vienalzīgi un nevērīgi pret mums, Jēzus mācīja, ka mūsu Debesu Tēvs rūpējas par mums visos iespējamajos veidos. Viņa žēlastība un maigums nav atkarīgi no kāpumiem un kritumiem, kas ir tik raksturīgi cilvēka dabai. Viņa mīlestība ir pastāvīga un nemainīga, neskatoties uz apstākļiem.

Izlasi Mat. 6:25-34! Kādus iedrošinājuma vārdus mēs varam šeit atrast? Kā mēs varam mācīties labāk uzticēties Dievam, kā Viņš ir atklāts šajos pantos?

„Mūsu piedzīvojumos nav tik tumšas nodaļas, ko Viņš nevarētu izlasīt. Nav tik lielu sarežģījumu, ko Viņš nevarētu atrisināt. Vismazākajam no Viņa bērniem nevar notikt nekāda nelaime, dvēseli nevar mocīt rūpes vai ielīksmot prieks, neviena sirsnīga lūgšana nevar izlauzties no lūpām, ko neievērotu mūsu Debesu Tēvs vai uz ko Viņš tūlīt neatsauktos. „Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē laužu sāpes.” (Psalmi 147:3) Sakari starp Dievu un ikvienu cilvēku ir tik nopietni un pilnīgi, it kā nebūtu nevienas citas būtnes virs zemes, kurai arī vajadzīga Viņa modrā gādība, nevienas citas dvēseles, par kuru Viņš nodevis savu mīļoto Dēlu.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 100. lpp.)

Lasot visus šos iedrošinājuma vārdus, mēs nevaram ignorēt faktu, ka mūs piemeklē traģēdijas un ciešanas. Šodienas pantos Jēzus runāja par to, ka „katrai dienai pietiek savu bēdu” (Mat. 6:34), kas ietver to, ka ne viss mūsu dzīvē ies gludi. Mums ir jādzīvo ļaunajā pasaulē ar tās bēdīgajām sekām. Bet šeit ir izteikta doma, ka, pat piedzīvojot to visu, mēs varam būt droši par Tēva mīlestību uz mums – mīlestību, kas mums ir atklāta tik daudzos veidos, no kuriem vislielākais – krusts. Tāpēc cik svarīgi, ka mēs pastāvīgi atceramies sava Debesu Tēva dāvanas un svētības! Citādi mēs varam ātri zaudēt drosmi, kad ļaunais mūs satriec, kas nenoliedzami notiek.

Kādos veidos krīzes brīdī tu vari ieraudzīt Dieva mīlestības realitāti savā dzīvē? Ko tu esi mācījies no šādas pieredzes, un ko vari līdzdalīt kādam, kas arī cīnās, bet apšaubā Dieva mīlestības realitāti?

Tēvs, Dēls un Svētais Gars

Jēzus dažādos veidos mācīja un parādīja, ka Dievību veido trīs dievišķas Personas: Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Lai gan mēs nevaram ar prātu izskaidrot šo patiesību, mēs to pieņemam ticībā (līdzīgi daudzām citām Rakstos izskaidrotajām patiesībām), un kopā ar Pāvilu mēs cenšamies „izprast Dieva noslēpumu” (Kol. 2:2). Tas ir, lai gan mēs daudz ko nesaprotam, mēs varam meklēt ticībā, paklausībā, lūgšanās un pētīt Rakstus, lai iemācītos arvien vairāk.

Trīs dievības personas aktīvi darbojās Jēzus dzīves izšķirošos brīžos.

Apkopojiet katra lomu šajos notikumos:

Dzimšana: Lūk. 1:26-35 _____

Kristības: Lūk. 3:21, 22 _____

Krustā sišana: Ebr. 9:14 _____

Kad Jēzus zemes kalpošana tuvojās noslēgumam, Viņš apsolīja Saviem satrauktajiem mācekļiem, ka sūtīs Svēto Garu. Šeit mēs atkal redzam, ka trīs dievības Personas darbojas kopā. „Es lūgšu Tēvu,” Jēzus viņiem apsolīja, „Viņš jums dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi, patiesības Garu.” (Jāņa 14:16, 17, sk. arī Jāņa 14:26)

Jēzus paskaidroja, ka starp trim dievišķajām Personām pastāv pilnīga saskaņa un sadarbība, glābjot cilvēci. Kā Dēls pagodina Tēvu, atklājot Viņa mīlestību (Jāņa 17:4), tā Svētais Gars pagodina Dēlu, arī atklājot Viņa žēlastību (un mīlestību) pasaulei. (Jāņa 16:14)

Padomā, kuru patiesību vēl ir grūti aptvert ar prātu. Vienlaikus pārdomā, cik daudz lietu ir dabas pasaulē, ko arī ir grūti aptvert. Ko šiem noslēpumiem vajadzētu mums stāstīt par mūsu ierobežoto domāšanu un vajadzību dzīvot ticībā? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Liecības draudzei”, 8. sēj. nodaļa „Personīgs Dievs” 263.-278. lpp.

„Lai stiprinātu mūsu uzticību Dievam, Kristus mums māca Viņu uzrunāt jaunā vārdā, vārdā, kurš saistīts ar cilvēka sirdij vismīļākajām asociācijām. Viņš mums dāvina priekšrocību bezgalīgo Dievu saukt par savu Tēvu. Šis vārds, ar kuru mēs Viņu uzrunājam un ar kuru runājam par Viņu, liecina par mūsu mīlestību un uzticību Viņam, bet no Viņa puses — par apņemšanos un par attiecībām ar mums. Kad mēs to izrunājam, lūgdami pēc Viņa labvēlības un svētībām, tad tas Viņa ausij ir kā mūzika. Lai mēs nedomātu, ka, saucot Viņu šajā vārdā, mēs pārāk daudz uzdrīkstamies, Viņš šo aicinājumu ir atkārtojis vēl un vēl. Viņš vēlas, lai mēs pierastu pie šāda uzrunas veida.

Dievs uz mums noraugās kā uz saviem bērniem. Viņš mūs ir atpircis no bezrūpīgās pasaules un izredzējis, lai mēs kļūtu par ķēnišķīgās ģimenes locekļiem, par Debesu Ķēniņa dēliem un meitām. Dievs mūs aicina uzticēties Viņam dziļāk un stiprāk, nekā bērns uzticas savam tēvam virs zemes. Vecāki mīl savus bērnus, taču Dieva mīlestība ir lielāka, plašāka un dziļāka, nekā spēj būt cilvēka mīlestība. Tā nav aptverama.” (E. Vaita „Kristus līdzības”141., 142. lpp.)

„Mūsu Debesu Tēvs ir izteicis savu mīlestību pret mums personīgi pie Golgātas krusta. Tēvs mīl mūs, Viņš ir līdzjūtības un maigas žēlastības pilns.” (E. Vaita „The Signs of the Times”, 1889. gada 30. sept.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja kāds tev stāsta, ka viņam vai viņai ir grūti uzticēties mīlošam Dievam un uzticēties Viņam kā Debesu Tēvam tāpēc, ka ir slikta pieredze ar laicīgo tēvu, kā tu varētu palīdzēt šim cilvēkam mīlēt Dievu un iegūt uzticību Viņam?

2. Mēs zinām, ka Dievs mūs mīl. Tad kāpēc ir ciešanas?

3. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz ceturtdienas pēdējo jautājumu!

4. Pārdomā, cik neticami liels ir Universs! Pārdomā arī to, ka Jēzus, kas to radīja, arī nomira par mums pie krusta. Kā saprast šo neticamo cerības pilno ziņu? Kā mēs varam mācīties katru brīdi priecāties par šo pārsteidzošo Dieva mīlestības atklāsmi?

DĒLS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 24:30, Dan. 7:13, 14, Mat. 11:27, Lūk. 5:17-26, Jāņa 8:58, Mat. 20:28.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem.” (Marka 10:45)

Pēc vairāk nekā divu gadu publiskās kalpošanas Jēzus jautāja Saviem mācekļiem: „Par ko ļaudis uzskata Cilvēka Dēlu?” (Mat. 16:13) Viņiem nebija grūti pastāstīt, ko viņi bija dzirdējuši runājam par Jēzu. Nākamais Jēzus jautājums bija lielāks izaicinājums: „Bet ko jūs sakāt – kas Es esmu?” (Mat. 16:15) Tagad šis jautājums kļuva personīgs. Jēzus nejaudāja viņu domas par Viņa ārējo izskatu vai rakstura īpašībām. Viņa jautājums bija par Jēzus kā personas būtību. Tas lika mācekļiem izteikt savu personīgo pārliecību un ticību.

Ātrāk vai vēlāk ikvienam ir jāatbild uz šo pašu jautājumu. Katram ir jāizlemj personīgi, kas ir Jēzus. Nepietiek, ja atkārtojam, ko saka vai kam tic citi cilvēki. Atbildei jābūt mūsu personīgajai ticībai. Un, protams, no šīs atbildes ir atkarīgs ikviena cilvēka liktenis.

Šajā nedēļā mēs mēģināsim atrast atbildi, balstoties uz to, ko teica vai darīja pats Jēzus. Mūsu mērķis būs ticībā nonākt pie tās pašas atbildes, ko sniedza Pēteris: „Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” (16. p.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. jūlijā!

Cilvēka Dēls

Vārdi „Cilvēka Dēls” bija Jēzus mīļākais Sevis apzīmējums. Viņš Sevi ir nosaucis par Cilvēka Dēlu vairāk nekā 80 reizes. Citi Viņu nekad tā neuzrunāja. Viņš, protams, izvēlējās šo īpašo apzīmējumu ar noteiktu nolūku.

Šis izteiciens bija bieži sastopams Vecajā Derībā. Tikai ar vienu izņēmumu: tas vienmēr attiecās uz cilvēku. Tātad Jēzus to izmantoja, lai uzsvērtu Savu cilvēcību.

Raksti atklāj Jēzu kā īstu cilvēku. Viņš piedzima kā zīdāinis, izauga kā bērns (pieaugot augumā un gudrībā (Lūk. 2:40, 52)), Viņam bija brāļi un māsa (Mat. 13:55, 56). Viņš ēda (Mat. 9:11), dzēra (Lūk. 8:23), bija noguris (Jāņa 4:6) un cieta izsalkumu un slāpes (Mat. 4:2, Jāņa 19:28). Viņš arī piedzīvoja bēdas un grūtības (Mat. 26:37).

Paviršam vērotājam Jēzus izskatījās kā parasts cilvēks, kas dzīvoja starp cilvēkiem kā viens no daudziem. Daudzi Viņa laikabiedri neuzskatīja Viņu par nevienu citu kā tikai par cilvēku (Jāņa 7:46). Cilvēki izturējās pret Viņu kā pret vienu no viņu vidus. Viņi smējās par Viņu (Lūk. 8:53), kritizēja Viņu (Mat. 11:19), pat ņirgājās un sita Viņu (Lūk. 22:63). Viņiem Jēzus bija tikai vēl viens cilvēks.

Diemžēl viņi nespēja saprast, ka šajā titulā ir ietverts kaut kas vairāk. Saskaņā ar Dan. 7:13 un 14: „Debesu mākoņos nāk itin kā cilvēka dēls! .. Viņš pienāca pie sirmgalvja. .. Viņam deva varu, valstību un godu!” Jūdi šo Cilvēka Dēlu uzskatīja par Mesiju. Tātad, izmantojot šo titulu, Jēzus daļēji slēptā veidā atklāja, ka Viņš arī ir apsolltais Mesija, iemiesojies Kristus.

Izlasi Mat. 24:30, 25:31, 26:64! Kādi elementi Jēzus vārdos, kas pierakstīti šajos pantos, atgādina Dan. 7:13, 14? _____

Kāpēc mums ir tik svarīgi zināt, ka Jēzus bija pilnīgs cilvēks? Kā Viņa pilnīgā cilvēcīgā daba ietekmē mūsu glābšanu? Kāda tam ir ietekme uz mūsu ikdienas dzīvi, īpaši cīnoties ar kārdinājumu un grēku? _____

Dieva Dēls

Titulu „Dieva Dēls” izmantoja ne tikai Gabriels (Lūk. 1:35), bet arī daži cilvēki, uzrunājot Jēzu (Mat. 14:33, Marka 15:39, Jāņa 1:49, 11:27). Viņš pieņēma šo titulu, bet bija ļoti uzmanīgs, lai neattiecinātu to tiešā veidā uz Sevi, jo tad Viņš tiktu nomētāts ar akmeņiem. Neskatoties uz to, Bībele īpašā veidā atklāj Viņa īpašās attiecības ar Tēvu.

Tēvs atzina Jēzu kā Savu Dēlu Viņa kristībās (Mat. 3:17) un arī uz Ap-skaidrošanas kalna (Mat. 17:5).

Viņu kā Tēva un Dēla attiecības ir unikālas. Kristus ir vienīgā Būtne Universā, kas bauda šāda veida attiecības, jo tikai Viņam ir tāda pati daba kā Tēvam. Kā ticīgajiem mums ir dota priekštiesība kļūt par Dieva bērniem. Bet Jēzus bija, ir un būs Dieva Dēls.

Ko šie panti atklāj par pilnīgu Tēva un Dēla vienotību? Mat. 11:27, Jāņa 3:35, 5:17 un 10:30. _____

Pilnīgā Jēzus un Tēva vienotība ietver savstarpējas un pilnīgas zināšanas vienam par otru: gribas, nolūku un mērķu vienotību. Vēl vairāk – tā ietver rakstura vienotību. Dēls un Tēvs ir divas personas („Es un Tēvs”), bet vienādi raksturi („esam viens”) – šo faktu uzsver nekatrās dzimtes vietniekvārds „viens” (sal. ar 1. Kor. 3:8).

Mums ir jāsaprot, tā kā Viņš nāca un dzīvoja kā cilvēks, Kristus, esot šeit, labprātīgi pakļāvās Tēvam (Fil. 2:6-8). Šis ierobežojums bija funkcionāls nevis daļa no Viņa būtības. Jēzus pakļāva Sevi noteiktam nolūkam, noteiktam mērķim.

Paturot prātā šo konceptu, mēs varam saprast, kāpēc Jēzus teica: „Dēls nevar pats no Sevis darīt neko, ja vien tas neredz Tēvu darām.” (Jāņa 5:19) „Jo es nemeklēju savu gribu, bet tā gribu, kas mani ir sūtījis.” (Jāņa 5:30) Skatoties no šīs funkcionālās puses, Viņš varēja teikt: „Tēvs ir lielāks par Mani.” (Jāņa 14:28)

Jēzus bija pilnīgs Dievs un pilnīgs cilvēks. Ko šī brīnišķīgā patiesība mums stāsta par ciešo saikni starp Debesīm un zemi? Kādu mierinājumu mēs varam gūt no šīs ciešās savienības? _____

Kristus dievišķā daba. 1. daļa

Kristus dievība ir pamats mūsu ticībai. Cilvēciska būtne nekad nevarētu būt mūsu glābējs, vienalga, cik neparasta būtu viņa dzīve. Visā Jaunajā Derībā mēs varam atrast Viņa dievišķības pierādījumus. Pievērsīsimies tam, ko Jēzus pats mācīja par šo jautājumu.

Jēzum nebija viegli iesācējiem paskaidrot, kas Viņš ir. Viņa misija prasīja, lai Viņš darītu zināmu, ka ir Mesija, Dievs miesā. Tomēr nav neviena ziņojuma, kur Viņš būtu publiski pateicis: „Es esmu Dievs” vai „Es esmu Mesija.” Ja Viņš to būtu darījis, Viņam nekavējoties tiktu atņemta dzīvība. Tāpēc Viņš izvēlējās neatklāt Savu dievišķo dabu un netieši vadīja Savus klausītājus tā, lai viņi iepazīst Viņa dievišķību.

Jēzum pamazām atklājot Savu dievišķo dabu, lielākā daļa Viņa klausītāju saprata Viņu, bet atteicās pieņemt Viņa apgalvojumu, jo tas nesaskanēja ar viņu iepriekš izveidotajiem priekšstatiem par Mesiju. To pierāda viņu lūgums: „Cik ilgi tu mūs turēsi neziņā? Ja tu esi Kristus, saki mums to atklāti!” (Jāņa 10:24) Diemžēl konteksts parāda, ka viņu jautājums nebija nopietns.

Kā mēs redzējam vakar, Jēzus daudzās vietās atsaucās uz Savām īpašajām attiecībām ar Tēvu. Tā bija viena no metodēm, ko Viņš izmantoja, lai atklātu Savu dievišķumu. Daudzi skaidri saprata, ka, nosaucot Dievu par Savu Tēvu, Viņš Sevi pielīdzināja Dievam (Jāņa 5:18).

Izlasi Lūk. 5:17-26! Kādos spēcīgos veidos Jēzus šeit atklāj Savu dievišķumu, atklāti to nepasakot? _____

„Lai atdotu veselību šim novārgušajam organismam, vajadzēja ne mazāk kā Radītāja spēku. Tā pati balss, kas deva dzīvību no zemes pišļiem veidotajam cilvēkam, atdeva dzīvību mirstošajam paralizētajam.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 269., 270. lpp.)

Jēzus Sev pieprasīja dievišķo privilēģiju piedot grēkus. Viņš arī teica, ka Viņš pats „sēdēs Savā godības tronī” (Mat. 25:31) un tiesās visas tautas, izlemjot katra mūžīgo likteni, kas balstās tikai un vienīgi uz Dieva autoritāti. Vai Viņš būtu varējis darīt kaut ko vēl vairāk, lai atklātu, kas Viņš patiesībā ir?

Padomā, cik cietas bija dažu vadītāju sirdis pret Jēzu. Un viņiem bija jābūt par tautas garīgajiem vadītājiem?! Kā mēs varam pārlicināties, ka arī mūsu sirdis nenocietinās? _____

Kristus dievišķā daba. 2. daļa

Jēzus paziņoja un parādīja, ka Viņam ir tāds pats spēks uzvarēt nāvi kā Tēvam. „Tāpat kā Tēvs mirušos uzmodina un dara dzīvus, arī Dēls atdzīvina, kurus grib.” (Jāņa 5:21) Tikai Dievs var apliecināt: „Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība.” (Jāņa 11:25)

Vēl viena skaidra norāde uz Viņa dievišķību ir atrodama Viņa apgalvojumā par iepriekšēju eksistenci. Viņš „no Debesīm nonācis” (Jāņa 3:13), jo Tēvs Viņu ir sūtījis (Jāņa 5:23). Tad vēlreiz Viņš apstiprina Savu mūžīgo eksistenci: „Un tagad, Tēvs, pagodini mani pie sevis paša ar to godību, kas man bija pie tevis, pirms pasaule bija.” (Jāņa 17:5)

Kāpēc Jāņa 8:58 ir viens no Jēzus tiešākajiem un dziļākajiem apgalvojumiem par Viņa dievišķumu? Sk. arī 2. Moz. 3:13, 14. _____

Pretēji Ābrahāmam, kas „nāca esamībā” (tā ir grieķu vārda „ginomai” saknes burtiskā nozīme, kas šeit iztulkota kā „tapa”), Jēzus paziņoja, ka Viņš ir pašeksistējošs. Viņš ne tikai ir pastāvējis pirms Ābrahāma dzimšanas, bet ir eksistējis mūžīgi. „Es Esmu” ietver nepārtrauktu eksistenci. Vēl vairāk, „ES ESMU” ir paša Jahves tituls (2. Moz. 3:14). Vadītāji neklūdīgi saprata: Jēzus apgalvoja, ka ir ES ESMU, kas atklājās degošajā krūmā. Pēc viņu domām, Viņš bija vainīgs zaimošanā un tāpēc „viņi ņēma rokās akmeņus, lai mestu uz Viņu”. (Jāņa 8:59)

Evanģēliji parāda, ka Jēzus, neparādot nosodījumu, pieņēma pielūgsmi no citiem. Viņš ļoti labi zināja, ka, saskaņā ar Rakstiem, tikai Dievam pienākas cilvēku pielūgsmē, jo Viņš teica sātanam: „Jo ir rakstīts: pielūdz Kungu, savu Dievu, un viņam vien kalpo.” (Mat. 4:10) Tāpēc, pieņemot pielūgsmi no citiem, Viņš atklāja Savu dievišķumu. Mācekļi jūrā (Mat. 14:33), aklā vīra dziedināšana (Jāņa 9:38), sievietē pie Jēzus kapa (Mat. 28:9) un mācekļi Galilejā (Mat. 28:17) atklāti pielūdza Viņu, atzīstot Viņa dievišķumu. Toma vārdus Jēzum: „Mans Kungs un mans Dievs!” (Jāņa 20:28) nebūtu izsacījis neviens tajā laikā dzīvojošs jūds, ja vien viņš skaidri neapzinātos, ka uzrunā Dievu.

Izlasi Jāņa 20:29! Kas ir tās lietas, ko tu neesi redzējis, bet kurām tici? Kā tava atbilde ietekmē visu ticības jautājumu? _____

Kristus misija

Pārdomājot, kas bija Jēzus, mēs labāk varam saprast, ko Viņš nāca izdarīt mūsu labā.

Sātans izteica apsūdzības pret Dievu. Lai stātos pretī šīm apsūdzībām, Jēzus nāca atklāt Tēva raksturu un izlabot nepareizos priekšstatus, kas daudziem bija izveidojušies par Dievu. Viņš gribēja, lai mēs iepazītu Dievu, jo, lai iegūtu mūžīgo dzīvību, Viņa pazišana ir obligāts nosacījums (Jāņa 17:3).

Tomēr, lai tiktu glābti, mums ir vajadzīgs kaut kas vairāk par zināšanām. Mums ir vajadzīgs, lai Dievs nodrošinātu mums Glābēju, ko arī nozīmē vārds Jēzus: Jahve ir glābšana (Mat. 1:21). Jēzus aprakstīja Savu misiju ļoti skaidros vārdos: „Jo Cilvēka Dēls ir nācis, lai meklētu un glābtu pazudušo.” (Lūk. 19:10) Ēdenē cilvēki zaudēja savas attiecības ar Dievu, zaudēja savu svētumu, savas mājas un mūžīgo dzīvību. Jēzus nāca atjaunot visu. Viņš atjaunoja mūsu attiecības ar Tēvu (Jāņa 1:51). Viņš piedod mūsu grēkus (Mat. 26:28). Viņš rāda mums priekšzīmi, kā dzīvot (1. Pēt. 2:21), un, protams, Viņš dod mums mūžīgo dzīvību (Jāņa 3:16).

Kā Jēzus definēja Savas misijas būtību? Jāņa 10:11, Mat. 20:28. _____

Kāpēc Jēzum bija jāmirst? Tāpēc ka Viņš labprātīgi nostājās mūsu vietā un nesa mūsu grēka sodu (Rom. 3:10-12), un līdz ar to ir pelnījis mūžīgu nāvi (Rom. 6:23). Mūsu glābšanas cena bija tik augsta, ka tikai ar Dieva Dēla dzīvību bija pietiekami, lai par to samaksātu.

„Dieva likumu pārkāpšana prasīja grēcinieku dzīvību. Visā Universā bija tikai Viens, kas cilvēka labā spēja apmierināt šīs prasības. Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā pats Dievs, tad šo pārkāpumu varēja salīdzināt tikai Dievam līdzīga būtne. Tikai Kristus varēja atpirkt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atkal saskaņot ar Debesīm.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 63. lpp.)

Paskaties apkārt uz mūsu pasauli un mūsu visu likteni šajā pasaulē! Ja viss beigtos ar kapu, kāda būtu mūsu cerība? Mums tādas nebūtu vispār, ja nebūtu glābšanas plāna. Tad kā mēs varam parādīt pateicību Dievam par to, ko Viņš mūsu labā ir paveicis Kristū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

SDA Bībeles komentāri, 5. sēj. E. Vaitas komentārs „Dievišķais un cilvēciskais Glābējs”. 1126. – 1128. lpp.

„Dieva Vārds, runājot par Kristus cilvēcību uz šīs zemes, noteikti apliecina arī Viņa iepriekšējo eksistēšanu. Vārds pastāvēja kā dievišķa būtne, Dieva mūžīgais Dēls vienots ar savu Tēvu. No mūžīgiem laikiem Viņš bija derības Vidutājs, vienīgais, kurā, ja tie Viņu pieņem, tiek svētītas visas zemes tautas, kā jūdi, tā pagāni. „Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.” (Jāņa 1,1) Pirms tika radīti cilvēki un eņģeļi, Vārds bija pie Dieva un bija Dievs.

Pasaule ir Viņa radīta, „bez Viņa nekas nav radies, kas ir” (Jāņa 1:3). Ja Kristus ir radījis visas lietas, tad Viņš ir pirms visām lietām. Vārdi, kas to apliecina, ir tik noteikti, ka nevienam nav jāšaubās. Kristus savā būtībā bija Dievs, pie tam visaugstākajā nozīmē. Viņš bija pie Dieva visā mūžībā, Dievs pār visu, svēts visos laiku laikos. Kungs Jēzus Kristus, Dieva brīnišķais Dēls, ir no mūžības, īpaša persona, tomēr viens ar Dievu.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis” 1. sēj. 247. lpp.)

„Kristū ir dzīvība – sākotnējā, neaizgūtā un neatvasinātā. „Kam Dēls ir, tam ir dzīvība.” (1. Jāņa 5:12) Kristus dievišķība ticīgam cilvēkam ir mūžīgās dzīvības garantija.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 530. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dēmons zināja un atzina, ka Jēzus ir „Dieva Svētais” (Marka 1:24), „Dieva Dēls” (Marka 3:11), „Visaugstākā Dieva Dēls” (Marka 5:7). Sk. arī Jēk. 2:19. Kāpēc šāda veida atzišana ir nepietiekama mūsu glābšanai? Kā mēs varam izvairīties no lamatām būt apmierinātam tikai ar intelektuālu Jēzus pieņemšanu?

2. Kad virsnieks, kas stāvēja tieši Jēzus priekšā, redzēja, kā Viņš mirst, viņš teica: „Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls!” (Marka 15:39) Vislabākā vieta, lai saprastu Jēzu, ir Viņa krusta pakājē. Cik bieži tu uz turieni dodies? Kad tu tur biji pēdējo reizi? Kāpēc neatvēlēt brīdi tieši tagad, lai pārdomātu bezgalīgo upuri, ko Viņš ir pienesis tavai glābšanai?

3. Liels skaits Jēzus laikabiedru atmeta Viņu, jo viņiem bija nepareizs priekšstats par Mesiju. Diemžēl daudzi cilvēki mūsdienās atsakās pakļaut savas dzīves Jēzum, jo viņiem bija aizspriedumi un nepareizs priekšstats par Viņu. Kā mēs varam palīdzēt viņiem redzēt Jēzu tādu, kāds Viņš patiešām ir? Kas mums, septītās dienas adventistiem, ir īpašs, kas varētu palīdzēt viņiem skaidrāk saprast, kas ir Jēzus?

SVĒTAIS GARS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 14:16-18; 14:26; 15:26; Mat. 12:31, 32; Jāņa 16:8; Jāņa 3:5-8; Lūk. 11:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

„Un es lūgšu Tēvu, un Viņš jums dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi.” (Jāņa 14:16)

No trim dievības Personām Svētais Gars ir vismazāk izprasts. Pārsteidzoši, ka Persona, kas ir mums vistuvākā, Būtne, kas mūsos rada jaunpiedzimšanu, kas mājo mūsos un pārveido mūs, ir tā, par ko mēs tik maz zinām.

Kāpēc? Iesāksim ar to, ka Bībele tik skaidri neizsakās par Svēto Garu kā par Tēvu un Dēlu. Rakstos ir daudz norāžu par Garu, bet lielākā daļa no tām ir metaforiskas vai simboliskas. Bībele sniedz mums plašu informāciju par Gara darbu, bet tā gandrīz neko nepasaka par Viņa būtību.

Vēl viens iemesls ir Svētā Gara kalpošana. Viņš nepārtraukti cenšas pievērst mūsu uzmanību Kristum, nevis pats Savai Personai. Glābšanas plānā Garam ir pakārtota loma, Viņš kalpo Tēvam un Dēlam, lai gan šī funkcija neietver pakļautību pēc būtības.

Šajā nedēļā, klausoties Jēzus mācībās par Garu, dedzīgi lūgsim pēc Viņa pārveidojošās klātbūtnes savā dzīvē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. jūlijā!

Kristus Vietnieks

Ar bailēm un skumjām mācekļi klausījās, kad Jēzus paziņoja par Savu nenovēršamo nāvi. Ja viņiem tiks atņemta Viņa klātbūtne, kurš tad būs viņu Skolotājs, Draugs un Padomdevējs? Zinot viņu izmisīgo vajadzību, Kristus apsolīja sūtīt Savu vietnieku, lai tas būtu kopā ar viņiem.

Kādu īpašu vārdu Kristus izmantoja, lai apzīmētu Savu vietnieku? Sk. Jāņa 14:16-18. Kādā ziņā šis apzīmējums bija tik piemērots? Sk. arī Jāņa 14:26.

Palīgs, Padomdevējs un Mierinātājs ir dažādie tulkojumi grieķu vārdam „paraklētoss”, kas sastāv no prievārda „para” (blakus) un īpašības vārda „klētoss” (aicināts). Burtiski tas nozīmē „kāds, kas ir aicināts būt kādam blakus”, kas vedina uz domu par „personu, kas ir izsaukta kādam palīgā”. Tas var attiekties uz starpnieku, aizbildni, palīgu, padomdevēju vai pat juridisko advokātu.

Jēdzienu „paraklētoss” Jaunajā Derībā izmanto tikai Jānis. Interesanti, ka viņš attiecina šo vārdu arī uz pašu Jēzu (1. Jāņa 2:1).

Savā zemes kalpošanas laikā Kristus bija mācekļu Padomdevējs, Palīgs un Mierinātājs. Tāpēc ir diezgan piemēroti, ka Viņa pēctecis iegūst tādu pašu apzīmējumu. Svēto Garu sūta Tēvs pēc Dēla lūguma un Dēla vārdā (Jāņa 14:16, 26). Gars turpina Kristus darbu virs zemes.

Pateicoties Svētajam Garam, mācekļiem bija Jēzus klātbūtne. „Es neatstāšu jūs bāreņus, Es nākšu pie jums,” Kungs sacīja (Jāņa 14:18). Viņš nerunāja par islaicīgu apmeklējumu, kas bezpalīdzīgiem „bāreņiem” nesniegtu pārāk lielu mierinājumu. Drīzāk Viņš runāja par pastāvīgām un tuvām attiecībām: „Es jūsos” (Jāņa 14:20). Tas varēja būt iespējams tikai, pateicoties Svētā Gara iemājošanai.

Protams, Kristus cilvēcīgā daba neļāva viņam būt personīgi klātesošam visur vienlaikus. Svētais Gars turpretī ir visuresošs (Ps. 139:7). Garā mūsu Glābējs ir pieejams visiem, neatkarīgi no tā, kur viņi atrodas vai no fiziskā attāluma, kas viņus šķir no Kristus.

Kā tu esi piedzīvojis Svētā Gara realitāti, pat ja arī nav tik viegli saprast Viņa būtību un kā Viņš darbojas mūsu dzīvē? _____

Svētais Gars ir Persona

E. Vaita rakstīja: „Svētā Gara daba ir noslēpums. Cilvēki to nevar izskaidrot, jo Kungs viņiem to nav atklājis. [...] Attiecībā uz šādiem noslēpumiem, kas ir pārāk dziļi, lai cilvēks tos saprastu, klusēšana ir zelts.” („Apustuļu darbi”, 52. lpp.)

Neskatoties uz to, viņa arī apliecināja, ka „Svētais Gars ir persona, jo Viņš nes liecību mūsu garam, ka mēs esam Dieva bērni. [...] Viņam vajadzētu būt arī dievišķai personai, citādi Viņš nevarētu izpētīt noslēpumus, kas ir apslēpti Dieva prātā.” (E. Vaita „Evaņģelizācija”, 616., 617. lpp.) Šis apgalvojums bija balstīts uz Bībeli (Rom. 8:16 un 1. Kor. 2:10, 11). Tātad, lai gan mēs ar savu cilvēcīgo dabu esam ierobežoti, pateicoties Rakstiem, mēs varam vismaz zināt, ka Svētais Gars ir Persona un ka Viņš ir dievišķs. Tas, ko Jēzus teica pa Svēto Garu, apstiprina šo secinājumu.

Kādas ir dažas no Svētā Gara darbībām, kas parāda mums, ka Viņš ir Persona? Sk. Jāņa 14:26, 15:26, 16:7-14. _____

Jēzus minēja atsevišķas Gara aktivitātes, no kurām visas ietver personību. Kas gan var labāk par personu mūs mācīt un atgādināt visu, ko Kristus teica (Jāņa 14:26)? Vai kas gan labāk par personu varētu apliecināt Jēzu (Jāņa 15:26), pārliecināt pasauli (Jāņa 16:8), vadīt mūs visā patiesībā un arī dzirdēt un runāt (Jāņa 16:13)?

Sekojoš Jēzus mācībām, Jaunās Derības autori skaidri ir pateikuši, ka Svētajam Garam ir būtiskas personas rakstura iezīmes: griba (1. Kor. 12:11), inteliģence (Ap.d. 15:28, Rom. 8:27) un emocijas (Rom. 15:30, Ef. 4:30).

Tā kā Svētais Gars ir dievišķa Persona, mums pazemīgi ir jāpakļauj sevi Viņa gribai un vadībai. Mēs aicināsim Viņu mājot mūsu sirdīs (Rom. 8:9), lai pārveidotu mūsu dzīves (Tit. 3:5) un radītu Gara augļus mūsu raksturā (Gal. 5:22, 23). Vieni paši mēs esam bezspēcīgi. Tikai pateicoties Viņa spēkam, kas darbojas mūsos, mēs varam kļūt par tiem, kas esam apsolti Jēzū.

Svētais Gars ir dāvana. Līdzīgi citām dāvanām, to var noraidīt. Kā tu vari pārliecināties ik dienas, ka nenovērsies no tā, ko Svētais Gars cenšas izdarīt tavā dzīvē? _____

Svētais Gars ir dievišķs

Kad Jēzus iepazīstināja mācekļus ar Svēto Garu, Viņš Viņu nosauca par „citu” Aizstāvi (Jāņa 14:16). Grieķu vārds, kas tulkots kā „citu”, ir „allos”, kas nozīmē „citu tādu pašu”, pretēji vārdam „heteros”, „citu ar cita veida kvalitāti”. Tāda pati būtības līdzība, kas saista Tēvu un Dēlu, atklājas attiecībās starp Dēlu un Svēto Garu.

Jēzus teica, ka Svētais Gars „pasludinās visu, kas nāks” (Jāņa 16:13). Tikai dievišķa Būtne var pasludināt nākotni (Jes. 46:9, 10).

Svētā Gara dievišķumu apliecina arī Viņa loma Rakstu inspirēšanā, ko Jēzus skaidri apstiprināja. Viņš apgalvoja, ka „pats Dāvids ir sacījis Svētā Gara spēkā” (Marka 12:36), par ko ir ziņots Ps. 110:1.

Atrodoties uz šīs zemes, Jēzus pastāvīgi bija Svētā Gara vadībā. Pēc Gara svaidījuma kristībās (Mat. 3:16, 17) Gars Viņu vadīja uz tuksnesi (Lūk. 4:1). Uzvarējis kārdinātāju, Viņš „Gara spēkā devās atpakaļ uz Galileju”, lai turpinātu Savu kalpošanu (Lūk. 4:14). Brīnumi, ko Viņš paveica, tika darīti Svētajā Garā (Mat. 12:28). Fakts, ka Dieva Dēls bija atkarīgs no Gara, ir vēl viens Gara dievišķā rakstura demonstrējums, jo ir grūti iedomāties Dieva Dēlu, kas būtu atkarīgs no kaut kā, kas nav dievišķs.

Vēl viens pierādījums Gara dievišķumam ir Viņa saistība ar Tēvu un Dēlu pantos, kas trīs Personas min kā līdzvērtīgas. Piemēram, Jēzus lika apustuļiem kristīt jaunos mācekļus „Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā” (Mat. 28:19).

Kā šie panti palīdz mums saprast Svētā Gara dievišķumu? Sk. Mat. 12:31, 32.

Salīdzinājums, ka runāšana pret Cilvēka Dēlu ir grēks, ko var piedot, bet runāšana pret Svēto Garu ir grēks, ko nevar piedot, parāda, ka Gars nav parasta būtne. Zaimošana ir grēks, kas ir tiešā veidā izdarīts pret Dievu. Tāpēc mēs secinām, ka Svētais Gars ir viena no trim dievības Personām. Lai gan daudz ir rakstīts par „nepiedodamo grēku”, tiešais konteksts norāda, ka cilvēki ir tik nocietinājušies pret Garu un Viņa lomu glābšanā, ka viņi piedēvē Viņa darbu velnam.

Svētā Gara darbs

Mēs jau minējām svarīgo Svētā Gara lomu Kristus kā cilvēka dzīvē un Rakstu inspirēšanā. Tagad pievērsīsimies jautājumam, ko Jēzus mācīja par Gara darbu mūsu glābšanai.

Kādu svarīgu darbu Svētais Gars dara, lai sagatavotu mūs pieņemt Glābēju?

Sk. Jāņa 16:8. _____

Kurš gan ir gatavs dzert zāles, nezinot, ka ir slims? Tieši tāpat mēs nevaram tikt glābti, ja neatzīstam, ka esam grēcinieki. Maigi, bet neatlaidīgi Svētais Gars mūs pārliecina, ka mēs esam grēkojuši, esam vainīgi un atrodamies zem taisnā Dieva sprieduma.

Tad Gars vada mūs pie Kristus, liecinot par Viņu (Jāņa 15:26), pie vienīgā, kas var mūs glābt. Tā kā Jēzus ir patiesība (Jāņa 14:6), vedot mūs pie Jēzus, Gars mūs vada arī „visā patiesībā” (Jāņa 16:13). Tas nevar būt citādi. Galu galā Svētais Gars ir nosaukts par „patiesības Garu” (Jāņa 14:17).

Ja reiz mēs esam pārliecināti par grēku (kas ietver grēku nožēlu) un tiekam vadīti pie Jēzus un Viņa patiesībā, mēs esam gatavi tam, ka Svētais Gars mūsos paveic Savu vislielāko darbu.

Kāpēc ir tik svarīgi būt „piedzimušam Garā”? Sk. Jāņa 3:5-8. _____

Tie, kas ir centušies paši pārveidot savas dzīves, zina, cik veltīgas ir viņu pūles. Mums nav iespējams bez dievišķas iejaukšanās savas sabojātās grēcīgās dzīves pārveidot par jaunām dzīvēm. Grēcinieka atjaunošana prasa radošu spēku, ko var nodrošināt tikai Svētais Gars. Mēs tiekam glābti „ar atdzimšanas mazgāšanu un atjaunošanos Svētajā Garā” (Tit. 3:5). Tas, ko dara Gars, nav vecās dzīves pārveidošana vai uzlabošana, bet būtības pārveidošana, jaunas dzīves radīšana. Šāda brīnuma rezultāts ir skaidri redzams un ir neapstrīdams arguments par labu evaņģēlijam.

Svētā Gara darbība ir nepieciešama ne tikai mūsu kristīgās dzīves sākumā. Mums Viņš ir vajadzīgs pastāvīgi. Lai veicinātu mūsu garīgo augšanu, Viņš māca mūs un atgādina mums visu, ko mācīja Jēzus (Jāņa 14:26). Ja mēs ļaujam Viņam, Viņš mājō mūsos vienmēr kā mūsu Aizstāvis, Mierinātājs un Padomdevējs (Jāņa 14:16).

Sliktas rakstura iezīmes izmainīt ir grūti. Pat tad, kad esam pārtraukuši Jaunos darbus, ja neesam pastāvīgi modri, tie mūs atkal var uzvarēt. Ko mūsu mantotais vājums un tieksmes liecina par pastāvīgu vajadzību pēc Svētā Gara?

CETURTDIENA, 17. JŪLIJS

Svētā Gara pilns

Nav šaubu, ka ir svarīgi zināt, kas ir Svētais Gars. Bet šis zināšanas ir bezjēdzīgas, ja tās nevada mūs pie pilnīgas atvērtības, lai būtu Viņa piepildīti. Jēzus skaidri pateica, ka, ja mēs neieaicinām dievišķā Viesa klātbūtni mūsos ik dienas, tad ir kāds cits gars, kas dedzīgi vēlas ieiet tukšajā dzīvē un radīt garīgu katastrofu (Mat. 12:43-45). Jēzus pats bija „Svētā Gara pilns” (Lūk. 4:1). „Ikdienas Viņš saņēma jaunu Svētā Gara kristību.” (E. Vaita “Kristus līdzības” 139. lpp.)

Ko Lūk. 11:9-13 stāsta mums par to, kā mēs varam saņemt Svēto Garu? Ko šie panti mums liecina par Tēva labprātību dot mums Svēto Garu? _____

Pēdējās vakariņās Jēzus apsolīja Saviem mācekļiem, ka Viņš sūtīs Svēto Garu. Viņš uzsvēra Gara mierinošo un mācīšanas kalpošanu, kam vajadzēja apmierināt viņu vajadzību tajā laikā. Pēc Kristus augšāmcelšanās tomēr konteksts bija atšķirīgs un mācekļi saskārās ar jauniem izaicinājumiem.

Uz ko bija vērsti Jēzus apsolījums pēc augšāmcelšanās dot Svēto Garu? Sk. Ap. d. 1:4-8. _____

Ap.d. 1:5 ir vienīgā vieta, kur ir teikts, ka Jēzus runāja par Svētā Gara kristību. Jānis Kristītājs bija runājis par šo īpašo kristību (Mat. 3:11, Jāņa 1:33), bet tai bija jāgaida līdz Kristus debesbraukšanai. Ko nozīmē kristīšana ar Garu?

Ap. d. 1:8 Jēzus pats to paskaidroja ar paralēlu izteicienu. Jūs esat „kristīti Svētajā Garā”(Ap. d. 1:5), „kad Svētais Gars nāks pār jums” (Ap.d. 1:8, NKJV). Būt kristītam nozīmē būt pilnīgi iegremdētam kaut kur, parasti ūdenī. Tas ietver visu cilvēku. Kristība ar Svēto Garu nozīmē būt pilnīgā Gara ietekmē, pilnīgi „piepildītam ar Garu” (Ef. 5:18). Tas nenotiek „vienreiz un uz visiem laikiem”, bet ir kaut kas tāds, kas ir pastāvīgi jāatjauno.

Ja kāds tev jautātu, vai tu esi kādreiz bijis „Svētā Gara pilns”, ko tu atbildētu un kāpēc? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Liecības draudzei” 8. sēj. nodaļa „Apsolītais spēks” 19.-23. lpp., grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļa „Gara dāvana” 47.-56. lpp.

„Visos laikos un visās vietās, visās bēdās un visās grūtībās, kad viss šķiet tumšs un nākotne nezināma un mēs jūtamies atstāti vieni bez palīga, kā atbilde uz mūsu ticības lūgšanu tiek sūtīts Iepriecinātājs. Apstākļi mūs var šķirt no visiem šīs zemes draugiem, bet nekādi apstākļi, nekāds attālums mūs nevar šķirt no Debesu Iepriecinātāja. Lai arī kur mēs būtu un kurp dotos, Viņš vienmēr ir pie mūsu labās rokas – atbalstot, spēcinot, iedrošinot un uzmundrinot.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 669., 670. lpp.)

„Svētais Gars bija visaugstākā no visām dāvanām, ko savu ļaužu uzturēšanai Viņš varēja izlūgt no Tēva. Garam bija jānāk kā visu atjaunojošam spēkam, jo bez tā Kristus upuris būtu veltīgs. Gadsimtu gaitā Jaunuma vara ir nostiprinājusies un cilvēka padošanās sātaniskajai verdzībai ir kļuvusi pārsteidzoša. Grēku var atvairīt un uzvarēt tikai ar Dievības trešās Personas spēcīgo līdzdalību, kurai nav jānāk kā pārveidotai enerģijai, bet dievišķā spēka pilnumā. Svētais Gars dara pilnvērtīgu to, ar ko nodrošinājis pasaules Pestītājs.” (671. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ņemot vērā cilvēka tieksmi paaugstināt sevi, kādas mācības mums sniedz pazemīgā un pakļāvīgā Svētā Gara darbība?

2. Sarunā ar Nikodēmu Jēzus salīdzināja Garu ar vēju. Kādas garīgas mācības mēs varam mācīties no šī salīdzinājuma?

3. Daži cilvēki apgalvo, ka pierādījums Gara piepildījumam ir spēja runāt „mēlēs”. Ko mums vajadzētu atbildēt uz šādu apgalvojumu?

4. Mēs sliecamies domāt par Svētā Gara darbu individuālā plāksnē – viens pret vienu, kas, protams, ir pareizi. Vienlaikus kā mēs, draudze kā vienota miesa, varam piedzīvot Viņa klātbūtnes realitāti?

4. TĒMA 19.– 25. JŪLIJS

GLĀBŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 18:9-14, Jāņa 6:44; Lūk. 15:3-10; Mat. 20:28; Jāņa 8:34-36; Jāņa 6:35, 47-51.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība.” (Jāņa 3:16)

Mēs bieži sakām: „Nāve ir dzīves sastāvdaļa.” Nē, nāve ir dzīves beigas, nevis daļa no tās. Mēs esam tā pieraduši pie nāves, ka mēs to ierindojam nepareizā vietā, nosaucot to par pilnīgi pretēju tam, kas tā patiesībā ir. Tomēr mēs saprotam to, un viens mums ir skaidrs: bez dievišķas palīdzības visu mūsu liktenis būtu mūžīga nāve.

Par laimi, mums ir šāda palīdzība. Dievs savā bezgalīgajā mīlestībā piedāvā mums glābšanu Kristū. Kad eņģelis pasludināja Mesijas dzimšanu, viņš nosauca Viņu par „Jēzu” (ebreju vārds nozīmē „glābšana”). „... jo viņš izglābs savu tautu no grēkiem.” (Mat. 1:21)

Šajā nedēļā mēs pārdomāsim Jēzus glābšanas darbu. Vispirms pievērsīsim uzmanību savas glābšanas pamatam un vēlāk tās rezultātam.

Bībele saka skaidri. Mums ir tikai divas izvēles savu grēku jautājumā: vai nu mēs maksājam par saviem grēkiem uguns jūrā, vai arī pieņemam Kristus maksu par tiem pie krusta. Pārdomājot Dieva dāsno žēlastības dāvanu Kristū, atjaunosim pazemīgi savu ticību Jēzum kā savam personīgajam Glābējam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. jūlijā!

Glābšana ir Dieva dāvana

Jāņa 3:16 ir izmantoti divi darbības vārdi, lai aprakstītu, ko Dievs ir izdarījis, lai mūs glābtu. Kā šie darbības vārdi ir savstarpēji saistīti? Ko tie atklāj par mūsu glābšanas izcelsmi? _____

Latviešu valodā vārds „mīlēt”, īpaši paviršais veids, kā tas mūsdienās bieži tiek lietots, ir pilnīgi nepiemērots, lai izteiktu gādīgās intereses dziļumu, ko izsaka grieķu darbības vārds „agapaō” (mīlēt). Jaunajā Derībā šis termins un ar to saistītais lietvārds „agape” (mīlestība) atklāj Dieva dziļo un pastāvīgo mīlestību pret Viņa radījumiem, kas ir pilnīgi necienīgi saņemt šādu mīlestību. Mīlestība ir Dieva rakstura vispārākā īpašība. Viņš ne tikai mūs mīl, bet Viņš ir mīlestība (1. Jāņa 4:8).

Dieva mīlestība nav impulss, kas balstīts uz Viņa jūtām vai patiku. Viņa mīlestība nevienu nešķiro, un tā nav atkarīga no tā, ko mēs darām. Dievs mīl pasauli, tas ir, visus cilvēkus, tai skaitā tos, kas nemīl Viņu.

Patiesu mīlestību atpazīst pēc darbības, ko tā rada. Dažreiz mēs kā cilvēki sakām, ka mīlam kādu, bet mūsu rīcība rāda pretējo (1. Jāņa 3:17, 18). Ar Dievu tas tā nenotiek. Viņa mīlestība atspoguļojas Viņa darbos. Mīlestības dēļ Viņš deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai mūs glābtu. To darot, Dievs atdeva mums visu, kas Viņam bija, tas ir – pats Sevi.

Izlasi Lūk. 18:9-14! Ko šis stāsts mums māca, kādai vajadzētu būt mūsu attieksmei pret Dievu un Viņa žēlastību? _____

Iespējams, mēs esam lasījuši šo līdzību tik daudz reizi, ka neesam pārsteigti par Jēzus spriedumu: „Es jums saku: šis [muitnieks] nogāja savās mājās attaisnots, bet tas otrs ne.” (Lūk. 18:14) Tomēr tie, kas dzirdēja Jēzu pasludinām šo spriedumu, noteikti bija pārsteigti. Vai tas nebija nevaisns iznākums?

Jā, tas bija pilnīgi nepelnīti. Tāda ir glābšana. Tā ir dāvana no Dieva. Dāvanas netiek pelnītas. Tās vienkārši tiek pieņemtas. Mēs nevaram nopirkt glābšanu. Mēs varam to tikai saņemt. Lai gan Jēzus nekad neizmantoja jēdzienu „žēlastība”, Viņš skaidri mācīja, ka glābšana ir žēlastībā un žēlastība ir dota tiem, kas to nav pelnījuši.

Ja Dievs tev dotu to, ko tu esi pelnījis, kas tas būtu un kāpēc? _____

Glābšana: Dieva iniciatīva

Vienkārši lasot evaņģēlijus, mēs redzam, ka par savu glābšanu esam pateicību parādā tikai un vienīgi Dievam. Jēzus nenāca šajā pasaulē tāpēc, ka mēs Viņu būtu aicinājuši, bet tāpēc, ka Tēvs, mīlot mūs, sūtīja Viņu. Tēva iniciatīvu apstiprina tas, ka Kristus bieži izmanto frāzi „tas, kas Mani ir sūtījis” un „Tēvs, kas Mani ir sūtījis” (NKJV). (Izlasi Jāņa 7:28, 8:29, 12:49)

Ko vēl Tēvs dara mūsu glābšanas labā (Jāņa 6:44)? _____

Neskatoties uz faktu, ka mēs bijām grēcinieki un nemīlējām Dievu, Viņš mūs mīlēja un nodrošināja līdzekļus, lai mūsu grēki varētu tikt piedoti Viņa Dēlā (1. Jāņa 4:10). Šī brīnīšķīgā mīlestība ir tā, kas velk mūs pie Viņa.

Iesaistīts ir ne tikai Tēvs, bet arī Dēlam ir ļoti aktīva loma mūsu glābšanā. Viņš nāca ar noteiktu misiju. „Jo Cilvēka Dēls ir nācis, lai meklētu un glābtu pazudušo.” (Lūk. 19:10) Kad vien mēs pārdomājam Viņa pacelšanos no zemes, Viņš velk mūs Sev tuvāk (Jāņa 12:32).

Cik tālu Kungs ir labprātīgs iet Savās pūlēs glābt mūs? Sk. Lūk. 15:3-10.

Šīs divas līdzības parāda, ka Dievs negaida pasīvi, kad mēs nāksim pie Viņa, bet aktīvi mūs meklē. Mūsu Dievs ir meklējošs Dievs. Nav svarīgi, vai mēs esam nomaldījušies tālu prom bīstamā vietā vai arī pazuduši mājās. Kungs mūs nenogurstoši meklē, kamēr mūs atrod.

“Tiklīdz avs ir noklīdusi, ganu pārņem skumjas un raizes. Viņš vēl un vēlreiz pārskaita ganāmpulku. Pārlicinājies, ka viena avs pazudusi, gans nesauž. Viņš atstāj deviņdesmit deviņas avis aplokā un iet meklēt vienu pazudušo. Jo tumšāka un vētraināka nakts un jo bīstamāks ceļš, jo vairāk gans nobažījies un jo dedzīgāk viņš meklē. Viņš pieliek visas pūles, lai atrastu šo vienu pazudušo avi.

Kāds atvieglojums ganu pārņem, tālumā izdzirdot tās pirmos, vājos brēcienus! Sekodams skaņai, viņš kāpj visstāvākajās klintīs, viņš iet gar pašu kraujas malu, riskēdams ar savu dzīvību. Tā viņš meklē, bet brēcieni kļūst aizvien vājāki, kas liek domāt, ka avs teju teju mirs. Beidzot viņa pūles tomēr ir atmaksājušās; tas, kas bija pazudis, nu ir atrasts.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 188. lpp.)

Pelnītā nāve

Jānis Kristītājs raksturoja Jēzu kā „Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29). Israēļietim, kam bija labi pazīstama upurēšana, kas tika veikta templī visā svētajā vēsturē, kā tas ir aprakstīts Vecajā Derībā, šo salīdzinājumu bija viegli saprast. Ābrahāms bija atklājis savu ticību, ka „Dievs pats sev sagādās jēru sadedzināmajam upurim”, un Kungs nodrošināja upura dzīvnieku Īzaka vietā (1. Moz. 22:8, 13). Ēģiptē israēļieši nokāva jēru kā simbolu dievišķajai atbrīvošanai no grēka važām (2. Moz. 12:1-13). Vēlāk, kad bija iecelta svētnīcas kalpošanas, uz altāra bija jāupurē divi jēri katru dienu, nepārtraukti: viens no rīta, bet otrs vakara krēslā (2. Moz. 29:38, 39). Visi šie upuri bija gaidāmā Mesijas simboli, kas bija „kā jērs uz kaušanu novests”, jo „viņam Kungs uzlicis visu mūsu vainu” (Jes. 53:6, 7). Tāpēc, iepazīstinot ar Jēzu kā ar „Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29), Jānis Kristītājs atklāja Kristus salīdzinošās nāves uzvarošo raksturu.

Savas kalpošanas laikā Jēzus atkārtoti stāstīja par Savu nāvi, lai gan mācekļiem bija grūti saprast, kāpēc Viņam jāmirst (Mat. 16:22). Pakāpeniski Jēzus izskaidroja Savas nāves lielo nolūku.

Kādu ilustrāciju Jēzus izmantoja, lai norādītu, ka Viņš mirst kā Vietnieks mūsu vietā? Sk. Mat. 20:28, Jāņa 10:11. _____

„Nevienam nav lielākas mīlestības par to, ja kāds savu dzīvību atdod par saviem draugiem.” (Jāņa 15:13) Tā ir un paliek patiesība, pat ja viņi nesaprot un nepieņem šo upuri. Pie krusta Jēzus izlēja Savas asinis „par daudziem .. grēku piedošanai” (Mat. 26:28).

Ir svarīgi atzīmēt, ka Jēzus mira brīvprātīgi. Kā Tēvs atdeva Savu vienu vienīgo Dēlu, tā Dēls atdeva Savu dzīvību, lai atpirktu cilvēci. Nevienš nespieda Viņu to darīt. Jēzus teica: „Neviens to man neatņem, bet es to atdodu pats.” (Jāņa 10:18)

Pat Kajafa, kas atklāti noliedza Jēzu un kala plānus Viņa nogalināšanai, nelabprāt atzina Jēzus aizvietojošo nāvi (Jāņa 11:49-51).

Padomā, cik daudz nepateicības cilvēki parāda Dievam un tam, ko Viņš mums ir devis Kristū. Kā mēs varam būt droši, ka neiekritīsim tajā pašā slazdā? Kāpēc to ir tik viegli izdarīt, īpaši tad, kad piedzīvojam grūtus laikus? _____

Brīvs no grēka

Bez Kristus mēs esam grēka vergi, cilvēka kritušās dabas ļauno tieksmju vergi. Mēs dzīvojām uz sevi vērstu dzīvi, izpatīkdami sev, nevis dzīvojot Dievam par godu. Šādai garīgai verdzībai neizbēgamas sekas ir nāve, jo grēka alga ir nāve.

Bet Jēzus nāca „pasludināt atbrīvošanu gūstekņiem .. salauztos darīt brīvus” (Lūk. 4:18). Tie nav burtiski gūstekņi, bet garīgi sātana cietumnieki (sk. Marka 5:1-20, Lūk. 8:1, 2). Jēzus neatbrīvoja Jāni Kristītāju no Hēroda cietuma, bet Viņš atbrīvoja tos, kas bija saistīti ar grēcīgās dzīves ķēdēm, un atbrīvoja viņus no smagās vainas apziņas nastas, kā arī no mūžīga soda.

Kāds liels apsolījums ir atrodams šajos pantos? Sk. Jāņa 8:34-36. _____

Vārda „patiesi” izmantošana 36. pantā parāda, ka ir arī nepatiesa brīvība, pseidobrīvība, kas patiesībā iekal cilvēkus važās, lai viņi vēl vairāk nepaklausītu Dievam. Jēzus klausītāji uzticējās savai izcelsmei no Ābrahāma kā cerībai uz brīvību. Mums ir tāds pats risks. Ienaidnieks grib, lai mēs glābšanas jautājumā paļaujamies uz jebko –, piemēram, uz savām doktrīnu zināšanām, personīgo dievbijību vai kalpošanu Dievam – jebko, tikai ne uz Kristu. Bet nekas no tā, lai arī cik svarīgs tas būtu, nevar atbrīvot mūs no grēka un tā soda. Vienīgais patiesais Atbrīvotājs ir Dēls, kas nekad nav kalpojis grēkam.

Jēzus priecājās par grēku piedošanu. Kad četri vīri atnesa pie Viņa paralizēto, Viņš zināja, ka šis vīrs bija slims izvirtušās dzīves dēļ, bet Viņš arī zināja, ka Viņš bija nožēlojis. Vīra lūdzošajās acīs Kungs redzēja viņa sirds ilgas pēc piedošanas un viņa ticību Jēzum kā vienīgajam Palīgam. Jēzus maigi viņam teica: „Dēls, tavi grēki tev ir piedoti.” (Marka 2:5) Tie bija saldākie vārdi, ko šis vīrs jebkad bija dzirdējis. Bezcerība izgaiss no viņa prāta, un piedošanas miers piepildīja viņa garu. Kristū viņš atrada garīgu un fizisku dziedināšanu.

Farizeja namā grēcīgā sieviete mazgāja Jēzus kājas ar savām asarām un svaidīja ar smaržām (Lūk. 7:37, 38). Pamanījis farizeja nosodījumu, Jēzus viņam paskaidroja, ka „viņas daudzie grēki ir piedoti” (Lūk. 7:47). Tad Viņš viņai sacīja: „Tavi grēki tev ir piedoti.” (Lūk. 7:48)

„Tavi grēki tev ir piedoti.” Kāpēc šie ir vislabākie vārdi, ko kāds no mums jebkad ir dzirdējis? _____

Kristus dod mums mūžīgo dzīvību

Savu grēku dēļ mēs esam pelnījuši nāvi. Bet Kristus ieņēma mūsu vietu pie krusta un samaksāja nāves sodu, kas citādi būtu gūlies uz mums. Viņš, būdams nevainīgs, uzņēmās mūsu vainu un saņēma mūsu sodu, lai mēs, būdami grēcīgi, varētu tikt pasludināti par nevainīgiem. Pateicoties Viņam, bojāejas vietā mēs saņemam mūžīgo dzīvību. Jāņa 3:15 ir uzrakstīts šis brīnišķīgais apsolījums: „Lai ikvienam, kas Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība.” Tas ir apsolījums, kas atkārtots arī Jāņa 3:16 beigās.

Daži domā, ka pat pēc tam, kad viņi ir pieņēmuši Kristu kā Glābēju, mūžīgās dzīvības apsolījums piepildīsies tikai pēc Viņa otrās nākšanas. Tomēr glābšanas apsolījums ir izteikts tagadnē: „Tam, kas tic Dēlam, ir mūžīgā dzīvība.” (Jāņa 3:36) Kas tic Kristum, tam „ir mūžīgā dzīvība” tagad, „tas nenāks tiesā” pēdējā dienā, „bet ir pārgājis no nāves dzīvībā” (Jāņa 5:24). Tāpēc, ja mēs mirstam un guļam kapā, tad šis īslaicīgais miegs neatņem mums mūžīgās dzīvības realitāti.

Kad Jēzus kļūst mūsu Glābējs, mūsu dzīve iegūst pavisam jaunu nozīmi un mēs varam baudīt bagātīgāku un pilnīgāku eksistenci. Jēzus apliecināja: „Es esmu nācis, lai tām būtu dzīvība un būtu pārpārēm.” (Jāņa 10:10) Pārējo pasaulīgu izpriecu vietā, kas mūs piepilda bez patiesa apmierinājuma, Viņš piedāvā mums dzīvot pavisam citādu dzīvi – pilnu ar neizsmeļamu apmierinājumu Viņā. Šī jaunā piepildītā dzīve ietver visu mūsu būtību. Jēzus paveica daudz brīnumu, lai atjaunotu daudziem fizisko dzīvību. Bet pāri visam Viņš gribēja dot viņiem atjaunotu garīgo dzīvi, tīru no grēka, piepildītu ar ticību Viņam un ar glābšanas garantiju.

Kādu salīdzinājumu Jēzus izmanto, lai izteiktu, kāds ir rezultāts Viņa pieņemšanai? Ko tas nozīmē mūsu praktiskajā ikdienas dzīvē? Sk. Jāņa 6:35, 47-51.

Pārdomājiet mūžīgās dzīvības konceptu. Tā nav tikai neiznīcīga eksistence, bet pāri visam svētība, gandarījumu sniedoša un laimīga dzīve mīlošā sadraudzībā ar Dievu uz jaunās zemes. Lai gan mēs vēl joprojām dzīvojam šajā pasaulē, kā mēs varam sākt kaut daļēji baudīt, ko nozīmē mūžīgā dzīve?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Ceļš pie Kristus” nodaļa „Grēciniekam vajadzīgs Kristus” 17.-22. lpp. un grāmatā „Izmeklētas vēstis” 1. sēj. nodaļa „1883. gadā sniegtais temats” 350.-354. lpp.

„Uzlūkodami savu Pestītāju, mēs pilnīgāk aptveram Debesu Valdnieka pienestā upura lielo nozīmi. Mūsu priekšā tiek pagodināts pestīšanas plāns, un domas par Golgātu izraisa dzīvību un svētas jūtas mūsu sirdīs. Tad tiek izteikta slava Dievam un Jēram, jo augstprātība un sevis paaugstināšana nevar plaukt dvēselē, kas savā atmiņā uzglabā dzīvas Golgātas ainas.

Kas iepazīsies ar Pestītāja nesalīdzināmi lielo mīlestību, tas sāks domāt cēlākas domas, tam tiks šķīstīta sirds un pārveidots raksturs. Tas izies, lai būtu par gaismu pasaulei, lai kaut mazliet atstarotu šo neaptverami dziļo mīlestību. Jo vairāk mēs domās kavēsimies pie Kristus krusta, jo pilnīgāk apgūsim apustuļa valodu, kas teica: "Bet es (..) negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista, un es pasaulei." (Gal. 6:14)" (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 661. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Glābšana ir dāvana, kas nozīmē, ka tā ir bez maksas. Vienlaikus – vai tā tomēr kaut ko nemaksā? Ko maksā šīs dāvanas pieņemšana, un, lai arī ko tas maksātu, kāpēc būt vērts maksāt ne tikai to vien?

2. Pirmdien mēs lasījām pantus, kas atklāja, ka glābšana ir Dieva iniciatīvas. Viņš pieliek visas pūles, lai mūs glābtu. Tomēr Jēzus arī teica, ka mums ir jāmeklē Dieva valstība un Viņa taisnība (Mat. 6:33). Viņa vārdi „cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem” (Lūk. 13:24) ietver to, ka mums ir jādzēnas pēc savas glābšanas. Kā to var izskaidrot?

3. Kā Kristus nāve pie krusta atklāj Dieva taisnību? Kā tā atklāj arī Dieva žēlastību?

4. Ja mēs varētu paši ar savām pūlēm un pat ar savu paklausību likumam nodrošināt sev glābšanas ceļu, ko tas liecinātu par grēka nopietnību? Tā vietā padomā, cik slikts ir grēks, ja tikai Jēzus nāve varēja to salīdzināt.

5. Reliģiskie jūdi sabbatā saskata prieku, ko sniegs mūžīgā dzīvība. Kādā ziņā šī ir laba ideja?

KĀ VAR IZGLĀBTIES?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 5:27-32; 13:1-5; Mat. 22:2-14; Zah. 3:1-5; Jāņa 8:30, 31; Lūk. 14:25-27.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kā Mozus čūsku ir paaugstinājis tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikvienam, kas viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība.” (Jāņa 3:14, 15)

Kad israēliešus sakoda čūskas tuksnesī, Dievs teica, lai Mozus izgatavo vara čūsku un novieto to uz kārts tā, lai ikviens, kas bija sakosts, varētu uzlūkot to un dzīvot.

Kādas dziedinošas īpašības varētu būt vara čūskai? Nekādas. Dziedināšana nāca tikai no Dieva. Tomēr, uzlūkojot vara čūsku, israēlieši parādīja savu ticību Dievam kā vienīgajai cerībai dzīvot un izglābties.

Kungs gribēja mācīt tiem garīgu mācību. Viņš pārvērta nāves simbolu par dzīvības simbolu. Šī vara čūska bija Kristus simbols, kas kļuva par mūsu grēku Nesēju, lai glābtu mūs. Ticībā mēs varam uzlūkot Kristu, kas paaugstināts pie krusta, un rast dziedināšanu no vecās čūskas, sātana, nāvējošā dzeloņa. Citādi mēs esam lemti nāvei savos grēkos. Dieva Vārds izsaka to, kam vajadzētu būt sāpīgi nepārprotamam: kā cilvēki mēs esam grēcinieki, kam nepieciešama žēlastība. Šī žēlastība mums ir piedāvāta Kristū Jēzū.

Šajā nedēļā aplūkosim Jēzus mācību par vienkāršiem praktiskiem soļiem, ko nepieciešams veikt, lai iegūtu glābšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. augustā!

Atzīsti savu vajadzību

Izlasi Lūk. 5:27-32! Kā tu vari zināt, kurā grupā atrodies? _____

Daudzi cilvēki fiziski ir veseli un viņiem nav vajadzības pēc ārsta. Bet kurš gan ir patiešām garīgi vesels? No visiem cilvēkiem „nav neviena, kas darītu labu, neviena paša!” (Ps. 14:3), neviens nav taisns pats no sevis (Rom. 3:10). Mūsu rīcība var būt morāli laba, bet mēs nevaram padarīt sevi taisnus Dieva priekšā. Tādējādi, sakot, ka Viņš nav „taisnos nācis aicināt atgriezties no grēkiem” (Lūk. 5:32), Jēzus atsaucas uz farizejiem, kas domāja, ka viņi ir taisni, lai gan tādi nebija. Diemžēl, lai gan viņi ticēja, ka ir labā stāvoklī Dieva priekšā, viņi bija garīgi akli (Jāņa 9:40, 41).

Pirmais solis, lai saņemtu dziedināšanu no grēka, ir atzīt savu grēcīgo stāvokli un galējo nespēju sevi dziedināt. Bet kā lai mēs redzam savu patieso vajadzību, ja esam akli? Kā mēs varam atzīt, ka esam grēcinieki, ja tieši mūsu grēki ir tie, kas neļauj mums atzīt savu patieso stāvokli?

Kā mūsu garīgās acis var atvērties, lai mēs atzītu savu ārkārtīgo vajadzību pēc Glābēja? Sk. Jāņa 16:8. _____

Vienīgās acu zāles, kas var ļaut mums ieraudzīt savu patieso garīgo stāvokli, ir Svētais Gars. Pirms Viņš mūsu labā var izdarīt kādu citu darbu, Viņam ir jāpārliedzina mūs par grēku. Viņš neatlaidīgi uzrunā mūsu sirdsapziņu, lai radītu mūsos neizbēgamu apziņu par saviem grēkiem un dziļu vainas sajūtu, kas liktu mūs ilgoties pēc Glābēja. Kad mēs dzirdam šo aicinājumu, mums tajā jāieklausās un tam jāpaklusa. Citādi mēs ātrāk vai vēlāk būsīm tik nocietinājušies pret Svēto Garu, ka mūsu labā neko nebūs iespējams darīt. Kāda balsa doma!

Lai gan vainas apziņa bieži ir slikta, kā Svētais Gars ir varējis izmantot vainas apziņu tavai garīgajai izaugsmei? _____

Nožēla

Ar grēku atzīšanu nepietiek. Tai ir jābūt nožēlas pavadītai. Bībeles izpratnē nožēla ietver trīs aspektus: grēku atzīšanu, skumjas par grēkiem un ilgas vairs negrēkot. Ja kāds no šiem aspektiem trūkst, tad nožēla nav patiesa. Piemēram, Jūdas izdarīja grēku, bet viņam nebija žēl, ka viņš bija pievilis Kungu (Mat. 27:3, 4). Viņu bija pārņēmis žēlums, nevis nožēla. Viņa atzīšanos izraisīja bailes no sekām, nevis mīlestība uz Kristu.

Mēs redzam nožēlas svarīgumu faktā, ka Jānis Kristītājs un Jēzus sāka savu kalpošanu, sludinot: „Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir klāt.” (Mat. 3:2; 4:17) Vēlāk, kad Jēzus izsūtīja divpadsmit mācekļus pirmajā misijas ceļojumā, viņi devās ceļā, sludinot „lai ļaudis atgriežas no grēkiem” (Marka 6:12). Un pēc Vasarsvētkiem Pēteris aicināja klausītājus darīt to pašu (Ap.d. 2:38; 3:19).

Izlasi spēcīgos vārdus, ko Jēzus izmantoja, lai uzsvērtu vispārīgo vajadzību pēc nožēlas, lai tiktu glābts. Kādu vēsti Viņš mums šeit sniedz? Sk. Lūk. 13:1-5.

Jēzus apstiprināja, ka visi cilvēki ir grēcīgi. Tāpēc Viņš teica Saviem klausītājiem: „Ja jūs neatgriezīsieties no grēkiem, jūs visi tāpat aiziesiet bojā.” (5. p.) Bez nožēlas glābšana nav iespējama, jo nožēlas trūkums parāda, ka cilvēks atsakās pakļauties Kungam.

Tālāk mums ir teikts: „Dieva labestība tevi vada uz nožēlu.” (Rom. 2:4, NKJV) Ko tas nozīmē? Ledus gabalu var sasist mazās daļiņās, bet šīs daļiņas vienalga būs ledus. To pašu ledus gabalu var novietot pie sildītāja, un tas izkusīs un pārvērtīsies par ūdeni. Mūsu lepnuma ledu var izkausēt tikai tad, ja mēs atrodamies Dieva labestības un mīlestības siltumā. Tāpēc cik svarīgi, lai mēs, cik vien varam, pieņemtu visus pierādījumus, kas vien mums ir doti, par Dieva mīlestību uz mums.

„Mēs nenožēlojam, lai Dievs mūs varētu mīlēt, bet Viņš atklāj mums Savu mīlestību, lai mēs varētu nožēlot.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 189. lpp.)

Kādi ir pierādījumi Dieva mīlestībai? Ko esi redzējis, piedzīvojis un mācījies, kas dod tev spēcīgus iemeslus uzticēties Viņa labestībai? Kāpēc ir tik svarīgi vienmēr pārdomāt šos iemeslus, īpaši grūtos laikos?

Ticība Jēzum

Patiesa nožēla iet roku rokā ar ticību Jēzum kā mūsu vienīgajam Glābējam. Jēzus bieži runāja par vajadzību ticēt Viņam, lai iegūtu Viņa svētības. „Kas tic, tam viss ir iespējams.” (Marka 9:23) Ticība ir būtiska, ja mums ir jātiek glābtiem. Sātans to zina, un tieši tāpēc viņš pieliek visas pūles, lai atturētu mūs no ticības (Lūk. 8:12).

Saskaņā ar Jēzu, ko nozīmē „ticēt”? Tas ir kaut kas vairāk par neskaidru sajūtu, ka kaut kas tūlīt notiks. Tas ir kaut kas vairāk nekā prāta treniņš. Glābjoša ticība nav bez konteksta. Tieši pretēji, ticībai ir konkrēts mērķis – Jēzus Kristus. Ticība nozīmē ne tikai ticēt kaut kam, bet Kādam. Ticība ir uzticēšanās Jēzum un Viņa nāvei mūsu labā. Ticēšana Jēzum nozīmē Viņa pazīšanu, izpratni par to, kas Viņš ir (Jāņa 6:69), un personīgu Viņa pieņemšanu (Jāņa 1:12).

Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka Viņš deva mums Jēzu, lai visi, kas patiesi tic Viņam, iegūtu mūžīgo dzīvību. Tomēr Viņa nāve nenozīmē, ka ikviens tiks glābts. Mums ir jātiek apsegtiem ar Viņa taisnību. Ticot Viņam, mēs iegūstam taisnību, mums ir drošība un mums ir liels apsolījums, ka Viņš mūs piecels pēdējā dienā (Jāņa 6:40).

Sieviete, kas bija dzīvojusi grēcīgu dzīvi, Jēzus apliecināja: „Tavi grēki tevi ir piedoti. .. Tava ticība tevi ir izglābusi.” (Lūk. 7:48, 50) Ko tas nozīmē? Vai ticība mūs glābj? _____

Saskaņā ar evaņģēlijiem, kad Jēzus dziedināja dažus cilvēkus, Viņš tiem teica: „Tava ticība tevi ir dziedinājusi.” (Mat. 9:22, Marka 10:52, Lūk. 17:19) Izsakot šos vārdus, Viņš nepiešķirā viņu ticībai nekādu dziedinošu spēku. Ticības spēks nenāk no cilvēka, kas tic, bet no Dieva, kam šī persona tic.

Kāpēc mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem izpratnē par ticības lomu lūgšanā, īpaši par dziedināšanu? Kāpēc nebūtu pareizi secināt no iepriekš minētajiem pantiem, ka, ja dziedināšana nenāk tā, kā mēs lūdzam, tad tas ir tāpēc, ka mums nav pietiekami ticības? _____

Kāzu drēbes

Jēzus sēdēja ļaužu priekšā un izteica vārdus, kas viņiem noteikti bija šokējoši: „Ja jūs taisnība nav pārāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs neieiesiet Debesu valstībā.” (Mat. 5:20) Nebija daudz tādu, kas likuma burtu ievērotu vēl pedantiskāk nekā farizeji. Neskatoties uz to, viņi cieta neveiksmi, jo viņu uzvedība bija ar mērķi atstāt iespaidu uz cilvēkiem, nevis patikt Dievam. Jēzus brīdina, lai mēs nedarām līdzīgi (Mat. 6:1).

Kā tad mēs varam būt taisni Dieva priekšā? Līdzība par kāzu mielastu palīdz mums nonākt pie patiesas taisnības avota.

Izlasi Mat. 22:2-14! Kāpēc ķēniņš gribēja pārliecināties, ka ikvienam viesim kāzās ir kāzu drēbes? Ko šīs drēbes ainoja? Sk. Jes. 61:10, Zah. 3:1-5. _____

Ķēniņš nodrošināja kāzu drēbes bez maksas. Tie, kas bija atnākuši, bija aicināti, ejot gar lielceļiem. Viņiem varēja nebūt kāzām atbilstošu drēbju, ne arī naudas, lai tās nopirktu. Gan aicinājums, gan drēbes bija ķēniņa dāvanas. Vienīgā prasība, kas bija jāizpilda, lai ierastos uz svinībām, bija pieņemt abas dāvanas.

Kopš krišanas Ēdenes dārzā ikviens cilvēks ir garīgi kails. Ādams un Ieva jutās kaili pēc nepaklausības, un viņi bija kārdināti apģērbt sevi ar vīģu lapām, kas nepavisam nebija ērti un efektīgi (1. Moz. 3:7). Vislabākā taisnība, ko cilvēks var sasniegt, ir „kā sārņainas drānas” (Jes. 64:5).

Kā bija teikts līdzībā, Dievs nodrošina mums nepieciešamās drēbes. Viņš pagatavoja drēbes Ādamam un Ievai un apģērba viņus (1. Moz. 3:21) – tas ir Viņa taisnības simbols, kas aplāj grēcinieku. Kungs nodrošina arī Kristus taisnības drēbes Savai draudzei, lai tā varētu būt „tērpta smalkā lina audumā, mirdzošā un tīrā” (Atkl. 19:8), „bez traipiem, negludumiem un kā tamlīdzīga” (Ef. 5:27). Šīs drēbes „ir Kristus taisnība, Viņa paša nevainojamais raksturs, kas ticībā tiek piešķirts visiem, kas pieņem Viņu kā savu personīgo Pestītāju.” (E. Vaita „Kristus līdzības” 310. lpp.)

Pāri visam, kam mēs ticam, kāpēc mums vajadzētu saprast, ka mūsu glābšana nāk tikai no tā apsega, ko Kristus mums dod kā dāvanu? Kāpēc mums to vajadzētu atcerēties vienmēr? _____

Sekot Jēzum

Kad mēs ticībā atzīstam savu vajadzību, nožēlojam savus grēkus un pieprasām Kristus taisnību savā labā, mēs kļūstam par Viņa mācekļiem. Savas kalpošanas laikā Jēzus aicināja dažādus cilvēkus, tādus kā Pēteris, Jēkabs un Jānis, lai tie kļūtu par Viņa mācekļiem. Šis aicinājums ietvēra visa atstāšanu, lai sekotu Viņam (Mat. 4:20, 22; Marka 10:28; Lūk. 5:28). Patiesībā evaņģēlijos darbības vārds „sekot” ir sinonīms vārdam „māceklis”.

Kādi divi elementi ir būtiski, lai būtu Jēzus māceklis? Sk. Jāņa 8:30, 31. ___

Daži cilvēki cenšas atdalīt ticību Jēzum no uzticības Jēzus mācībām, it kā pirmais būtu svarīgāks nekā pēdējais. Bet Jēzus tādā veidā nedalīja. Viņam abi aspekti bija cieši saistīti un fundamentāli patiesai mācekļībai. Jēzus mācekļi ir nodevušies Viņam kā personai, kā arī Viņa vārdiem. Lai gan vienmēr pastāv briesmas iestigt doktrīnās un ticības formās, pazaudējot skatu uz pašu Jēzu, mums ir jāapzinās, kādas briesmas ir domāšanai, ka mūsu staigāšanā ar Kungu svarīgi ir tikai ticēt Jēzum.

Būt par Jēzus mācekli – ko tas maksā? Sk. Lūk. 14:25-27. _____

Jēzus izmantoja darbības vārdu „ienīst” kā pārspīlētu nozīmi vārdam „mīlēt mazāk”. Paralēlie panti Mateja evaņģēlijā apskaidro Jēzus vārdu nozīmi: „Kas tēvu vai māti mīl vairāk nekā mani, tas nav manis cienīgs; kas dēlu vai meitu mīl vairāk nekā mani, arī nav manis cienīgs.” (Mat. 10:37) Jēzum ir jāieņem pirmā vieta mūsu dzīvē, ja mēs gribam būt Viņa mācekļi.

Ko tev ir maksājusi sekošana Kristum, esot Viņa māceklim? Ko atbilde liecina par tavu staigāšanu ar Kungu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita grāmatā "Ceļš pie Kristu" nodaju "Nožēla" 23.-32. lpp.

Bez Kristus Gara, kas modina sirdsapziņu, mēs nespējam nožēlot grēkus, tāpat kā bez Kristus nevaram saņemt grēku piedošanu. (26. lpp.)

„Kad mēs ieraugām Dieva Jēru pie Golgātas krusta, mūsu prātiem sāk atvērties pestīšanas noslēpums, un Dieva laipnība mūs vada uz nožēlu. Mirstot Kristus atklāja neizprotamu mīlestību; un, grēciniekam šo mīlestību uzlūkojot, tā mīkstina viņa sirdi, ietekmē prātu un rada dvēselē nožēlu.” (26., 27. lpp.)

„Pazemīga un salauzta sirds, ko klusināja patiesa nožēla, sāks nojaust kaut ko no Dieva mīlestības un Golgātas cenas; un, kā dēļs atzīstas mīlošam tēvam, tā tas, kas patiesi nožēlo, visus savus grēkus nesīs Dieva priekšā. Stāv rakstīts: "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (1.Jāņa 1:9)" (41. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daudzi cenšas noslīcināt savu vainas apziņu alkoholā, narkotikās pasaulīgās izpriecās vai piesātinot savu dzīvi ar neprātīgām aktivitātēm. Kāpēc neviena no šīm metodēm īstenībā nedarbojas? Kā tu varētu palīdzēt kādam, kas ir šādā stāvoklī, atrast patieso risinājumu vainas sajūtai?

2. Ir iespējams atzīt savus grēkus, nenesot „atgriešanās cienīgus augļus”. Kāpēc tā nav patiesa nožēla? Kāda ir šo augļu vērtība? Vai tie ir labie darbi, kas darīti, lai iegūtu Dieva labvēlību? Paskaidro savu atbildi!

3. Pārrunājiet faktu, ka Kristus taisnība ir bez maksas, bet tā nav lēta. Lai gan mums nav par to jāmaksā, Kungam bija jāmaksā bezgalīga cena pie krusta. Padomā par to, cik krituši mēs esam un cik nopietns ir grēks, ka tas ir prasījis kaut ko tik „ekstrēmu” kā paša Dieva Dēla nāvi, lai glābtu mūs no grēka sekām.

IZAUGSME KRISTŪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 3:1-15; 2. Kor. 5:17; Jāņa 15:4-10; Mat. 6:9-13; Lūk. 9:23, 24.

ATMIŅAS PANTS:

„Jēzus atbildēja un viņam sacīja: „Patiesi, patiesi es tev saku: ja kas nepiedzimst no jauna, tas nespēj redzēt Dieva valstību.”” (Jāņa 3:3)

Nikodēmam Kristus likās pievilcīgs, bet viņš neuzdrošinājās iet pie Viņa atklāti. Viņš pieklājīgi sasveicinājās ar Jēzu, atzīstot Viņu kā no Dieva nākušu skolotāju. Meistars zināja, ka aiz šīs pieklājīgās sasveicināšanās bija patiesības meklētājs, tāpēc, netērēdams laiku, Viņš pateica Nikodēmam, ka viņam tik daudz nav vajadzīgas teorētiskas zināšanas kā garīga atjaunošanās, piedzimšana no jauna.

Šo domu Nikodēmam bija grūti aptvert. Tā kā viņš bija cēlies no Ābrahāma, viņš bija pārliecināts, ka viņam ir vieta Dieva valstībā. Bez tam kā stingrs farizejs viņš noteikti bija pelnījis Dieva labvēlību, vai ne tā? Tad kāpēc viņam ir vajadzīga tik radikālas izmaiņas?

Jēzus pacietīgi paskaidroja, ka garīga pārveidošana ir pārdabisks darbs, ko dara Svētais Gars. Lai gan mēs nevaram redzēt vai saprast, kā tas notiek, mēs varam uztvert rezultātu. Mēs to saucam par atgriešanos, par jaunu dzīvi Kristū.

Lai gan mums vajadzētu vienmēr atcerēties, kā Kungs mūs ir aicinājis un atgriezis, mūsu lielākais izaicinājums ir pastāvīgi mājot Viņā ik dienas, lai Viņš varētu mūs pārveidot arvien vairāk un vairāk pēc Savas līdzības.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. augustā!

Piedzimt no jauna

Kāds dedzīgs kristietis sarunā ar politiķi jautāja viņai: „Vai Jūs esat piedzimusi otrreiz?” Sadusmota par personīgo jautājumu, politiķe atbildēja: „Paldies, man pietika ar pirmo reizi.”

Varbūt tā arī bija, bet, pārdomājot mūsu kritušo dabu, ar pirmo dzimšanu nepietiek, vismaz lai iegūtu mūžīgo dzīvību. Tāpēc mums ir „jāpiedzimst no jauna”.

Izlasi Jēzus sarunu ar Nikodēmu Jāņa 3:1-15! Kā Jēzus paskaidroja, ko nozīmē piedzimt no jauna? _____

Nav šaubu, ka Nikodēms, Israēla skolotājs, zināja Vecās Derības Rakstus, kas runā par vajadzību pēc „jaunas sirds”, un Dieva labprātību radīt to mūsos (Ps. 51:10, Ec. 36:26). Jēzus paskaidroja Nikodēmam šo patiesību un kā tas var notikt.

Jāņa pierakstītā saruna noslēdzas ar Jēzus vārdiem. No Nikodēma nav atbildes. Varbūt viņš devās mājup, iegrimis dziļās pārdomās. Svētais Gars mierīgi darbojās viņā, un pēc trim gadiem viņš bija gatavs atklāti kļūt par Jēzus mācekli.

Fakts, ka ir nepieciešams piedzimt no jauna, bez šaubām, parāda, ka no garīgā skatu punkta ar pirmo piedzimšanu nepietiek. Jaunpiedzimšanai ir jābūt divkāršai: ūdenī un Garā. Jāņa Kristītāja kalpošanas gaismā Nikodēms ātri saprata, ka piedzimt ūdenī attiecas uz kristību ūdenī. Vēl viņam vajadzēja zināt, ka piedzimt no Gara nozīmē Svētā Gara atjaunot sirdi.

Starp fizisko un garīgo dzimšanu pastāv zināma līdzība. Abas iezīmē jaunas dzīves sākumu. Mēs arī paši neesam tie, kas rada piedzimšanu – tā tiek izdarīta mūsu labā. Bet ir arī kāda svarīga atšķirība: mēs nevarējām izvēlēties, vai gribam piedzimt fiziski, bet varam izvēlēties piedzimt garīgi. Tikai tie, kas brīvi nolemj Jaut Svētajam Garam radīt jaunu garīgu „es” viņu iekšienē, ir no jauna piedzimuši. Dievs ciena mūsu brīvību. Lai gan Viņš ļoti vēlas mūs pārveidot, Viņš mūs nemaina ar varu.

Pārdomā, kā Kungs radīja tavu atgriešanos. Nav svarīgi, vai tie bija dramatiski apstākļi vai garš un nemanāms pārveidošanas process. Kā tu esi piedzīvojis jaunpiedzimšanu? _____

Jauna dzīve Kristū

Piedzimt no jauna ir iespējams, tikai pateicoties Svētā Gara darbam. Jēzus izmantoja faktu, ka grieķu vārds „pneuma” nozīmē gan „Gars”, gan „vējš”, lai ilustrētu atgriešanās procesu (Jāņa 3:8). Vējš pūš. Nevieni no mums nevar to iesākt, vadīt vai apstādināt. Tā varens spēks ir ārpus cilvēku kontroles. Mēs varam tikai reaģēt uz to, vai nu pretojoties tam vai izmantojot tā potenciālu savā labā.

Līdzīgi Svētais Gars pastāvīgi darbojas pie katra cilvēka sirds, velkot to pie Kristus. Nevieni nevar izkontrolēt tā lielo glābjošo un pārveidojošo spēku. Mēs varam pretoties tam vai pakļauties. Padodoties Viņa pārliecinošajai ietekmei, Svētais Gars rada mūsos jaunu dzīvi.

Vai ir kāds veids, kā uzzināt, vai mēs esam piedzīvojuši jaunpiedzimšanu? Jā! Gars darbojas neredzami, bet Viņa aktivitātes rezultāts ir redzams. Tie, kas ir ap mums, zina, ka Jēzus mūsos rada jaunu sirdi. Gars vienmēr rada pie mums paveikto iekšējo pārmaiņu ārēji redzamu. Kā Jēzus teica, „Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsi.” (Mat. 7:20)

Jauna dzīve Kristū nav salāpīta dzīve ar ārējām reformām. Tā nav vecās dzīves pārveidojums vai uzlabojums, bet pilnīga izmaiņa.

Ko šie panti atklāj par to, ko jaunpiedzimšana paveic mūsos? Tit. 3:5-7, 2. Kor. 5:17, Gal. 6:15. _____

Pateicoties Svētajam Garam, Kristus iedēsta mūsos jaunas domas, jūtas un motīvus. Viņš pamodina mūsu sirdsapziņu, izmaina mūsu prātu, pakļauj mūsu nesvētās ilgas un piepilda mūs ar saldu Debesu mieru. Lai gan izmaiņa nenotiek acumirkli, ar laiku mēs kļūstam par jauniem radījumiem Kristū. Tam ir jānotiek, jo sākotnējā versija, kas radusies, fiziski piedzimstot, nav taisna Dieva priekšā.

Pārdomā pēdējās 24 stundas savā dzīvē! Cik lielā mērā tie, kas ir saistīti ar tevi, ierauga Kristu tavos vārdos, attieksmē un darbos? Lūdž par tām rakstura īpašībām, kuras Svētajam Garam tevī vēl ir jāizveido! _____

Mājot Kristū

Plaukstoša garīgā dzīve ir iespējama tikai pastāvīgā atkarībā no Kristus. Jēzus izmantoja ilustrāciju ar vīnakoku, lai mācītu mums, kā to izdarīt. "ES ESMU vīnakoks, jūs esat zari," Jēzus teica (Jāņa 15:5). Vecajā Derībā Israēls ir attēlots kā vīnakoks, ko ir „iedēstījis Kungs” (Jes. 5:1-7; Ps. 80:8, 9; Jer. 2:21), bet Jēzus atklāj Sevi kā „patieso vīnakoku” (Jāņa 15:1) un aicina Savus sekotājus būt ar Viņu tikpat vienoti kā zari ar vīnakoku.

Ko šie panti mums māca par pastāvīgu mājošānu Kristū? Sk. Jāņa 15:4-10.

Zars, kas ir atdalīts no koka, kādu laiku var izskatīties dzīvs, bet tas noteikti novītīs un mirs, jo tas ir nogriezts no dzīvības avota. Tieši tāpat mēs varam saņemt dzīvību, tikai pateicoties mūsu savienībai ar Kristu. Rīta svētbrīži ir svarīgi, bet mūsu sadraudzībai ar Kungu ir jāturpinās visas dienas garumā. Mājot Kristū nozīmē pastāvīgi meklēt Viņu, lūgt Viņa vadību, lūgt pēc spēka paklausīt Viņa gribai un lūgt pēc Viņa mīlestības, lai tā mūs piepilda.

Viens no visviltīgākajiem slazdiem ir censties dzīvot kristīgu dzīvi neatkarīgi no Kunga. „Bez Manis jūs neko nespējat darīt.” (Jāņa 15:5) Bez Viņa mēs nevaram pretoties pat ne vienai kārdināšanai, pārvarēt kaut vienu grēku vai attīstīt Viņam līdzīgu raksturu. Jaunā garīgā dzīve var piedzīvot izaugsmi tikai nepārtrauktā savienībā ar Kristu.

Lasot Vārdu un to pārdomājot, mēs tiekam pabaroti un stiprināti. „Vārdi, ko es jums runāju, ir Gars un dzīvība,” Jēzus teica (Jāņa 6:63). Glabāti sirdīs un prātos, šie vārdi iedvesmos mūsu lūgšanas, lai uzturētu mūs savienībā ar Kungu. Lai gan „šīs pasaules rūpēm” (Marka 4:19) ir viegli mūs samulsināt, mums ir jāpieliek pūles, lai mājotu Jēzū.

Kas ir vislielākie šķēršļi, kas tev traucē pastāvīgi mājot Kristū? Kādus soļus tu vari uzņemt, lai tos likvidētu vai uzvarētu? _____

TREŠDIENA, 6. AUGUSTS

Lūgšana

Kopā ar Bībeles lasīšanu noteikti ir vajadzīga lūgšana, lai mēs varētu mājot Kristū un garīgi pieaugt. Pat Jēzum bija nepieciešama lūgšana, lai būtu vienots ar Tēvu. Viņš atstāja mums lūgšanu dzīves paraugu. Lūgšana iezīmēja izšķirošus brīžus Viņa dzīvē. Viņš lūdza, kad tika kristīts. Viņš bieži lūdza vientuļās vietās pirms rītausmas vai kalnos pēc saulrieta. Dažreiz Viņš pavadīja visu nakti lūdzot, piemēram, tad, kad izvēlējās divpadsmit apustuļus. Viņš lūdza pēc Lācara augšāmcelšanas. Pat krusts neatturēja Viņu no lūgšanas.

Ja „Tēvs zina, kas jums vajadzīgs, pirms jūs viņu lūdzat” (Mat. 6:8), kāpēc mums ir jāpienes savas vajadzības Viņam lūgšanās? Tāpēc ka lūgšanā mēs mācāmies iztukšoties no sevi un kļūt atkarīgāki no Viņa.

„Lūdziet, un jums tiks dots, meklējiet, un jūs atradīsiet, klausīniet, un jums atvērs,” tāds ir Jēzus apsolījums (Mat. 7:7). Lai gan mums Viņš nav jāiespaido ar bezgalīgām lūgšanām un tukšiem atkārtojumiem (Mat. 6:5-9), mums ir jābūt neatlaidīgiem lūgšanās, pieķeroties Viņa apsolījumiem (Jāņa 15:7, 16:24), lai arī kas notiktu.

Kā Kunga lūgšanas atsevišķas daļas var palīdzēt mums pieaugt Kristū?

Sk. Mat. 6:9-13. _____

Jēzus ir mūsu Starpnieks Debesīs. Tāpēc Viņš pamācīja mūs izteikt savas lūgšanas Viņa vārdā. „Patiesi, patiesi es jums saku: ko vien jūs Tēvam manā vārdā lūgsiet, Viņš jums dos.” (Jāņa 16:23) Kristus mācīja, ka ir zināmi nosacījumi, lai šis brīnišķīgais apsolījums piepildītos. Mums ir jātic, ka Dievs var mums atbildēt (Mat. 21:22). Ir nepieciešama piedodoša attieksme pret tuvākajiem (Marka 11:25). Vissvarīgākais, mūsu gribai vajadzētu vienmēr būt pakļautai Tēva gribai (Mat. 6:10, Lūk. 22:42). Un nevienai „aizkavētai” atbildei nevajadzētu mums atņemt drosmi. Tieši pretēji, mums ir vienmēr jālūdz, un mēs nedrīkstam padoties (Lūk. 18:1).

„Kungs, māci mums lūgt” (Lūk. 11:1) ir vienmēr piemērots lūgums, vienalga, pirms cik ilga laika mēs esam pieņēmuši Kristu kā savu Glābēju. Kādā savas lūgšanu dzīves aspektā tev vēl joprojām ir nepieciešams pieaugt Dieva žēlastības spēkā? _____

Katru dienu nogalināt savu ego

Paradoksāli, ka, tikai mirstot, mēs varam patiesi dzīvot. Kristībā mēs [ideālajā variantā] nomirstam savai vecajai dabai un ceļamies augšā jaunai dzīvei. Būtu brīnišķīgi, ja vecais grēka cilvēks būtu uz visiem laikiem aprakts kristību ūdeņos. Tomēr ātrāk vai vēlāk ikviens no mums atklāj, ka mūsu pagātnes ieradumi un tieksmes vēl arvien ir dzīvi un cenšas iegūt kontroli pār mūsu dzīvi. Pēc kristībām mūsu vecā daba ir atkal un atkal jānogalina. Tieši tāpēc Jēzus saistīja kristieša dzīvi ar krustu.

Ko nozīmē Lūk. 9:23, 24? _____

Daudzi domā, ka krusts, kas viņiem ir jānes, ir nopietna slimība, nepatīkami dzīves apstākļi vai ilgstoša invaliditāte. Lai gan tas viss noteikti ir smagi, Jēzus vārdu nozīme ir dziļāka. Uzņemties krustu nozīmē aizliegt sevi ik dienas. Nevis tikai reizi pa reizi, bet katru dienu. Ne tikai kādu daļu no sevis, bet sevi visu.

Kristīgā dzīve ir krusta dzīve. „Tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus.” (Gal. 2:20) Senajā pasaulē krustā sistie upuri nemira uzreiz. Parasti viņi mocījās daudzas stundas, reizēm vairākas dienas, karājoties pie krusta. Mūsu vecā daba, lai gan sista krustā, cīnās, lai izdzīvotu un tiktu no krusta lejā.

Nav viegli aizliegt sevi. Mūsu vecā daba kavējas, vecais cilvēks negrib mirt. Vēl vairāk, mēs nevaram pienaglot sevi pie krusta. „Neviens cilvēks nevar atbrīvot sevi no sevis paša. Šo darbu mēs vienīgi varam ļaut paveikt Kristum. Tad mūsu dvēseles valoda skanēs: „Kungs, ņem manu sirdi, jo pats es nespēju to dot. Tas ir Tavš īpašums. Turi to šķīstu, jo es to nevaru izdarīt Tavā vietā. Glāb mani par spīti tam, kāds esmu, manam vājumam, manam nekristīgajam egoismam. Veido mani, pacel mani šķīstā un svētā gaisotnē, kur manu dvēseli var šķērsot Tavas mīlestības spēcīgā straume.”

Šāda atteikšanās no sevis ir jāizdara ne tikai kristīgās dzīves sākumā. Tā jāatjauno, sperot ikvienu jaunu soli Debesu virzienā. [...] Mēs varam būt droši tikai, nepārtraukti atsakoties no sevis un uzturot atkarību no Kristus.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 159., 160. lpp.) Ik dienas ir jāpakļaujas Kungam.

Kad tu pēdējo reizi nomiri savam „es”? Ko tava atbilde liecina, īpaši šodienas pantu gaismā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Ceļš pie Kristus" nodaļa "Nodošanās" 43.-48. lpp., "Laikmetu ilgas" nodaļa "Nikodēms" 167.-177. lpp.

"Cīņa pret savu „es” ir vislielākā cīņa, kas jebkad ir izcīnīta. Sevis pakļaušana, visa nodošana Dieva gribai prasa cīņu. Bet dvēselei ir jāpakļaujas Dievam, pirms tā var tikt atjaunota svētumā." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus", 43. lpp.)

„Mēs nevaram saglabāt savu „es” un būt piepildīti ar Dieva pilnību. Mums ir jāiztukšo sevi. Ja mēs beigās iegūsim Debesis, tad tas būs tikai tāpēc, ka mēs būsīm atteikušies no sevis un pieņēmuši Jēzus Kristus prātu, garu un gribu." (E. Vaita „Debesu vietās”, 155. lpp.)

„Kad Dieva Gars iemājo sirdī, tas pārveido dzīvi. Mēs esam izmetuši grēcīgās domas un atteikušies no ļaunajiem darbiem. Mīlestība, pazemība un miers ieņem dusmu, skaudības un nesaskaņu vietu. Prieks ienāk skumju vietā, un sejas izteiksme atspoguļo Debesu gaismu. [...] Svētība nāk tad, ja dvēsele ticībā pakļauj sevi Dievam. Tad spēks, ko nevar redzēt neviena cilvēka acs, rada jaunu būtni Dieva līdzībā." (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 173. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir tava personīgā pieredze, ko nozīmē mājot Kristū? Kas notiek, ja tu savienojies ar Jēzu? Kas notiek, ja tu to nedari?

2. Kurš gan nav cīnījies neatbildēto lūgšanu dēļ, vismaz tad, kad esam tās izteikuši? Kā tu vari saglabāt ticību Dievam un Viņa apsolījumiem, saskaroties ar lūgumiem, kas nav atbildēti tā, kā tu gribēji? Kādas svarīgas lietas mums šādās situācijās vajadzētu vienmēr paturēt atmiņā?

3. Kādas problēmas ir ar mūsu „es”, ar tā būtību, ja jau mēs esam aicināti katru dienu to aizliegt? Palūkojies uz šo jautājumu šādi: ja tu neaizliegtu sevi, ja tu ļautu savam „es” pārvaldīt visu, ko tu domā vai dari, kāda būtu tava dzīve? Vai tā kaut kādā veidā atgādinātu mūsu Kunga dzīvi? Ko tava atbilde liecina par tevi, ja tu esi bez Kristus?

DZĪVOT KĀ KRISTUM

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 9:36; Marka 10:21; Lūk. 10:30-37; Mat. 25:31-46; Lūk. 6:32-35; Jāņa 15:4-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu! Kā es esmu mīlējis jūs, tā arī jūs mīliet cits citu.” (Jāņa 13:34)

Pretēji daudzu uzskatam, pavēle mīlēt savu tuvāko nav jaunums, ko māca Jaunā Derība. Vecajā Derībā Dievs jau bija pavēlējis Saviem ļaudīm „mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu” (3. Moz. 19:18) un mīlēt svešinieku kā sevi pašu (3. Moz. 19:34).

Kāpēc tad Jēzus teica: „Jaunu bausli Es jums dodu”? Jaunais Jēzus norādījumā ir tas, ka tajā ir jauna mēraukla: „Kā Es jūs esmu mīlējis.” Pirms Kristus iemiesošanās cilvēkiem nebija pilnīgas Dieva mīlestības atklāsmes. Tagad, pateicoties Viņa nesavtīgajai dzīvei un nāvei, Jēzus parādīja patieso un dziļāko mīlestības nozīmi.

„Mīlestība bija elements, kurā Kristus staigāja un strādāja. Viņš nāca apskaut pasauli ar Savas mīlestības rokām. [...] Mums ir jāseko Kristus atstātajam paraugam un jāņem Viņš par priekšzīmi, līdz kamēr mums būs tāda pati mīlestība pret citiem, kādu Viņš parādīja pret mums.” (E. Vaita „Our Father Cares”, 27. lpp.)

Šajā nedēļā, pārdomājot Jēzus maigo, līdzjūtīgo, taktisko un iejūtīgo dzīvi, ļausim Viņa dievišķi aktīvajam mīlestības principam aizskart un veidot mūsu sirdis, kas ir patiesas kristietības atpazīšanas zīme.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. augustā!

Kā dzīvoja Jēzus

Neskatoties uz to, ka Jēzus pastāvīgi atradās sātana visniknāko uzbrukumu ietekmē, Viņš dzīvoja nesavtīgu mīlošas kalpošanas dzīvi. Viņa prioritāte vienmēr bija vērsta uz citiem cilvēkiem, nevis uz Sevi. No bērņības līdz krustam Viņš parādīja pastāvīgu, uzmanīgu apņēmību kalpot citiem. Viņa labprātīgās rokas bija vienmēr gatavas atvieglot ikvienu ciešanu gadījumu, ar ko Viņš saskārās. Viņš mīloši rūpējās par tiem, ko sabiedrība uzskatīja par mazvērtīgiem, – bērniem, sievietēm, svešiniekiem, spītālīgajiem un nodokļu iekasētājiem. Viņš nenāca, „lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš pats kalpotu” (Mat. 20:28).

Tāpēc Viņš „gāja un darīja labus darbus un dziedināja visus velna kalpinātos” (Ap.d. 10:38). Līdzjūtība un žēlsirdīgā interese par citu labklājību Viņam bija svarīgāka nekā paša fiziskā vajadzība pēc ēdiena vai patvēruma. Patiešām, pat pie krusta Viņš vairāk uztraucās par Savu māti nekā par Savām ciešanām (Jāņa 19:25-27).

Ko Mat. 9:36, 14:14 un 15:32 mums māca par to, kā Jēzus raudzījās uz cilvēkiem? _____

Jēzus bija jūtīgs pret cilvēku vajadzībām, un Viņš patiešām par viņiem rūpējās. Viņa sirds ar līdzjūtību aizsniedza daudzus nogurušos un satriektos. Līdzjūtība lika Viņam doties pie tādiem bezpalīdzīgiem cilvēkiem kā divi aklie vīri netālu no Jērikas (Mat. 20:34), lūdzošais lepras slimnieks (Marka 1:40, 41) un atraitle, kas tikko bija zaudējusi savu vienīgo dēlu (Lūk. 7:12, 13).

Kāds rīcības princips vadīja Jēzu, kad Viņš satikās ar dažādiem cilvēkiem?
Sk. Marka 10:21 un Jāņa 11:5. _____

Ikviens žēlastības darbs, ikviens brīnums, ikviens Jēzus vārds bija Viņa bezgalīgās mīlestības – nešaubīgās un pastāvīgās mīlestības – motivēts. Savas dzīves beigās Viņš dzīvi parādīja Saviem mācekļiem, ka, mīlot viņus no iesākuma, „Viņš mīlēja viņus līdz galam” (Jāņa 13:1). Ar Savu nāvi pie krusta Viņš parādīja visam Universam, ka nesavtīga mīlestība uzvar egoismu. Golgātas gaismā ir skaidrs, ka pašai ziedzīga mīlestība ir vienīgais derīgais pamats dzīvei uz zemes un Debesīs.

„Nevienam nav lielākas mīlestības par to, ja kāds savu dzīvību atdod par saviem draugiem.” (Jāņa 15:13) Kā tu saproti, ko tas nozīmē praktiskajā ikdienas dzīvē? Kā cilvēks dienu no dienas to dara? _____

Mīli savu tuvāko

Dzīvot līdzīgi Jēzum nozīmē parādīt tādu pašu mīlestību, kādu Viņš parādīja. Viņš ilustrēja šāda veida mīlestību līdzībā par labo samarieti (Lūk. 10:30-37), ko viņš stāstīja sarunā ar likuma zinātāju. Tas apkopoja mūsu pienākumu pret Dievu un līdzcilvēkiem: „Mīli Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un ar visu savu spēku, un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.” (Lūk. 10:27) Likuma zinātājs labi pārzināja Bībeli (viņš no galvas citēja 5. Moz. 6:5 un 3. Moz. 19:18), bet viņam noteikti vajadzēja justies vainīgam par to, ka nebija parādījis mīlestību tuvākajam. Mēģinot sevi attaisnot, viņš jautāja Jēzum: „Kurš ir mans tuvākais?” (Lūk. 10:29)

Kā Jēzus paskaidroja, kas ir mūsu tuvākais? Ko mums māca līdzība par labo samarieti? Sk. Lūk. 10:30-37. Kā pavēle „mīli savu tuvāko kā sevi pašu” ir saistīta ar zelta likumu? (Mat. 7:12) _____

Uz jautājumu: „Kas ir mans tuvākais?” Jēzus atbildēja, ka mūsu tuvākais ir ikviens cilvēks, kam nepieciešama mūsu palīdzība. Tā vietā, lai jautātu, ko mans tuvākais var darīt manā labā, mums vajadzētu jautāt, ko es varu darīt savam tuvākajam.

Jēzus lielā mērā pārsniedza parasti negatīvo šī likuma skaidrojumu: „Nedari otram to, kas tev pašam nepatīk.” Atklājot to pozitīvā veidā, Viņš runāja ne tikai par to, no kā mums ir jāizvairās, bet īpaši, kas mums ir jā dara. Īpaši jāatceras, ka šis princips neliek izturēties pret citiem tā, kā viņi izturas pret mums. Galu galā ir viegli būt laipnam pret tiem, kas ir laipni pret mums, vai nejaukam pret tiem, kas ir nejauki pret mums. Lielākā daļa cilvēku to var izdarīt. Tā vietā mūsu mīlestībai pret saviem tuvākajiem vajadzētu vienmēr būt neatkarīgai no tā, kā viņi pret mums izturas.

Padomā par kādu, kas pret tevi ir izturējies slikti! Kā tu izturējies pret viņu? Ko Kristus paraugs un tas, kā Viņš izturējās pret tiem, kas Viņam darīja pāri, māca mums, kā mēs varam labāk izturēties pret tiem, kas neizturas laipni pret mums? _____

Mīloša kalpošana

Kāda ir Mat. 25:31-46 galvenā vēsts? _____

Pēdējā dienā būs daudz pārsteigumu. Tie, kas būs pie Dieva Dēla labās rokas, nekad nebūs iedomājušies, ka viņu nesavtīgās mīlestības parādīšanai varētu būt tik izšķiroša loma. Kristus viņus necildinās par daiļrunīgajām svētrunām, ko viņi ir runājuši, par vērtīgo darbu, ko viņi ir darījuši, vai par dāsnajiem ziedojumiem, ko viņi ir devuši. Tā vietā Kristus viņus ieaicinās Debesīs to mazo rūpju dēļ, ko viņi būs parādījuši Saviem brāļiem.

Tie, kas būs pie Viņa kreisās rokas, arī būs pārsteigti par Ķēniņa spriedumu. Daži no viņiem pat teiks: „Kungs, Kungs! Vai mēs tavā vārdā neprievietojām? Vai mēs tavā vārdā neizdzinām dēmonus? Vai tavā vārdā daudzus brīnumainus darbus nedarījām?” (Mat. 7:22) Lai gan šie darbi ir vēlami, bez mīlošas attieksmes tie ir bezvērtīgi. Šie cilvēki būs apliecinājuši, ka kalpo Kristum, bet Kungs nekad viņus nebūs pazinis (Mat. 7:23), jo viņi nekad nav patiesi mīlējuši Viņu un Savus brāļus. Viņi nepraktizē patiesas reliģijas principus (sk. Jēkaba 1:27).

Komentētāji dažādi skaidro, uz ko attiecas vārdi „viens no šiem maniem vismazākajiem brāļiem” (Mat. 25:40). Ir svarīgi noteikt, kas viņi ir, lai zinātu savas kristīgās atbildības apjomu. Daži skaidrotāji apgalvo, ka Jēzus „vismazākie brāļi” ir apustuļi un citi kristīgie misionāri. Viņi atrod atbalstu šim uzskatam Mat. 10:40-42 un izsecina, ka visu cilvēku liktenis ir atkarīgs no tā, kā viņi izturas pret kristīgiem misionāriem. Citi zinātnieki apgalvo, pamatojoties uz Mat. 12:48-50, ka Jēzus „vismazākie brāļi” ir Viņa sekotāji kopumā. Nav šaubu, ka visi Jēzus mācekļi ir Viņa brāļi, bet Jēzus vārdi, šķiet, iet vēl tālāk. Kristus „pielīdzina Sevi ikvienam cilvēkbērnam. [...] Viņš ir Cilvēka Dēls, un līdz ar to brālis visiem Ādama dēliem un meitām.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 638. lpp.)

Padomā par laiku, kad tev bija izmisīga vajadzība pēc palīdzības un kāds atnāca, lai tev palīdzētu! Ko šī palīdzība tev nozīmēja tavās sāpēs un ciešanās? Kā šī pieredze parāda, kāpēc ir tik svarīgi, lai mēs būtu labprātīgi palīdzēt citiem, kam ir vajadzība, kā vien mēs varam? _____

Mīli savus ienaidniekus

Augstākais patiesas kristietības pierādījums ir mīlēt savus ienaidniekus. Jēzus iecēla šo augsto standartu pretēji tā laika valdošajai domai. No baušļa „tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu” (3. Moz. 19:18) daudzi bija izsecinājuši to, ko Kungs nekad nebija teicis: tev ir jāienīst savi ienaidnieki. Protams, pantā tas nebija teikts.

Kādos praktiskos veidos atklājas mīlestība pret ienaidniekiem, saskaņā ar Kristus vārdiem? Sk. Lūk. 6:27, 28. _____

Ienaidnieks mums var parādīt savu naidu trīs dažādos veidos: ar naidīgu attieksmi („ienīstu tevi”), ar sliktiem vārdiem („lai tu nolādēts”) un ar vardarbīgu rīcību („Jaunprātīgi tevi izmanto un vajā tevi” [Mat. 5:44]). Pret šīm trim naida izpausmēm Kristus pamāca mūs atbildēt ar mīlestības parādīšanu trijos veidos: ar labiem darbiem („dari labu” tiem), labiem vārdiem par viņiem („svētī” viņus) un aizlūgšanām Dieva priekšā par viņiem („lūdz” par tiem). Kristieša atbilde naidīgumam un ienaidam ir „uzvari Jaunu ar labu” (Rom. 12:21).

Ievēro: Jēzus aicina mūs vispirms mīlēt savu ienaidniekus un tad parādīt šo mīlestību labos darbos, laipnos vārdos un aizlūgšanās. Bez Debesu iedvestas mīlestības šī rīcība, vārdi un lūgšanas būtu aizvainojošs un liekulīgs patiesas kristietības viltojums.

Kādus iemeslus Jēzus minēja, lai paskaidrotu, kāpēc mums ir jāmīl savi ienaidnieki? Sk. Lūk. 6:32-35. _____

Lai palīdzētu mums saprast šo augsto pavēli, Kungs izmantoja trīs argumentus. Pirmkārt, mums ir jādzīvo augstāk par pasaules zemajiem standartiem. Pat grēcinieki mīl cits citu, un pat noziedznieki palīdz cits citam. Ja sekošana Kristum nepaceļ mūs, lai dzīvotu un mīlētu pārākā veidā nekā šīs pasaules bērni, tad kāda tai būtu vērtība? Otrkārt, Dievs mūs atalgos par to, ka mēs mīlam savu ienaidniekus. Kaut arī mēs to nedarām algas dēļ, Viņš to dāsni atalgos. Un, treškārt, šāda veida mīlestība ir pierādījums mūsu ciešajai sadraudzībai ar mūsu Debesu Tēvu, kas „ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem” (Lūk. 6:35).

Dzīvot kā Jēzus

Jēzus mācības ir izveidojušas tik augstu nesavtīgas un mīlošas dzīves ideālu, ka lielākā daļa no mums varbūt jūtas zaudējuši drosmi. Kā mēs, kas esam savtīgi pēc savas būtības, varam mīlēt savus ienaidniekus? No cilvēcīgā redzes viedokļa tas ir pilnīgi neiespējami.

Bet Kungs nekad nebūtu lūdzis mūs mīlēt un kalpot tiem, kas ir ienīstami un nemīlami, nenodrošinot mums līdzekļus, lai to paveiktu. „Tas nav mērķis, kuru nespējam aizsniegt. Katras prasības vai katras Dieva dotās pavēles pamatā likts kāds noteikts apsolījums, kaut kas pārliecinošs. Dievs ir nodrošinājis, lai mēs varam kļūt Viņam līdzīgi, un Viņš šo darbu paveiks visu to labā, kas nepretojas Viņa gribai un nenoraida žēlastību.” (E. Vaita „Domas no svētību kalna”, 76. lpp.)

Kāds apsolījums ir pamatā pavēlei mīlēt savus ienaidniekus? Tā ir drošība, ka Dievs ir laipns un žēlsirdīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem (Lūk. 6:35, 36), tai skaitā mums. Mēs varam mīlēt savu ienaidniekus tāpēc, ka Dievs mūs vispirms ir mīlējis, kaut mēs bijām Viņa ienaidnieki (Rom. 5:10). Kad mēs ik dienas no jauna pieņemam Viņa mīlošo upuri mūsu labā pie krusta, Viņa pašreizējā mīlestība ienāk mūsu dzīvē. Jo vairāk mēs saprotam un piedzīvojam Kunga mīlestību pret mums, jo vairāk Viņa mīlestība plūdis no mums uz citiem, pat uz mūsu ienaidniekiem.

Kāda ir saistība starp mājošanu Kristū, Viņa mīlestībā un mīlestību pret tuvākajiem? Sk. Jāņa 15:4-12. _____

Mūsu ikdienas vajadzība ir ne tikai jauna pieņemt Kristus nāvi mūsu labā, bet pakļaut savu gribu Viņam un mājot Viņā. Kā Jēzus pats nemeklēja savu gribu, bet Tēva gribu (Jāņa 5:30), tā arī mums ir jābūt atkarīgiem no Jēzus un no Viņa gribas. Jo bez Viņa mēs neko nevaram darīt.

Ja mēs izvēlamies katru dienu nodot sevi Jēzum, Viņš dzīvo mūsos un caur mums. Tad „nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus” (Gal. 2:20) un pārvērš manu egocentrisko attieksmi nesavtīgā, mīlošā dzīvē.

Izlasī vēlreiz Jāņa 15:4-12! Kas ir tas prieks, par ko Jēzus šeit runā? Kā mēs varam paši savā dzīvē piedzīvot prieku, kas nāk no kalpošanas viņam, pat ja mēs nejutamies laimīgi par apstākļiem, kuros atrodamies? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Laikmetu ilgas” nodaļas „Žēlsirdīgais samarietis” 497.-505. lpp. un „Vismazākais no šiem Maniem brāļiem” 637.-641. lpp.

„Ap mums ir nelaimīgas, kārdināšanām pakļautas dvēseles, kurām vajadzīgi līdzjūtīgi vārdi un palīdzība. Ir atraitnes, kurām nepieciešama iejūtība un atbalsts. Ir bāreņi, kurus Kristus saviem sekotājiem ir licis pieņemt kā Dieva uzticētus. [...] Šie cilvēki ir Dieva lielās saimes locekļi, bet kristieši kā Viņa nama pārvaldnieki ir atbildīgi par tiem. “Viņu dvēseles Es atprasišu no tevis,” saka tas Kungs.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 386., 387. lpp.)

„Ne jau darba lielums, ko mēs darām, bet mīlestība un uzticība, ar kādu mēs to darām, ir tā, kas iegūst Pestītāja atzinību.” (E. Vaita „Debesu vietās”, 325. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pirmajā brīdī liekas, ka līdzība par aitām un āžiem māca, ka glābšana ir no darbiem. Tas ir, jo vairāk labu darbu mēs darām, jo lielākas ir mūsu izredzes iekļūt Dieva valstībā. Bet izglābto pārsteigums ir tas, kas parāda, ka viņi neparāda mīlestību, lai kaut ko nopelnītu. Jēzus skaidri mācīja, ka mūžīgā dzīvība ir rezultāts ticībai Kristum (Jāņa 3:15, 6:40, 47; 11:25, 26). Īsti mīlestības darbi nāk no ticības un mīlestības uz Dievu (Gal. 5:6). Šie darbi ir pierādījums, nevis iemesls glābšanai. Kā mēs varam mēģināt rīkoties mīloši, vienlaikus izvairoties no lamatām domāt, ka to darām, lai nopelnītu tiesības uz Debesīm? Kāpēc mums vienmēr ir jāsaprot atšķirība starp glābšanas augļiem un līdzekļiem?

2. Viena lieta ir mīlēt savus „ienaidniekus”, kad viņi vienkārši ir kaitinoši, nedraudzīgi radījumi, piemēram, kašķīgi darbabiedri, rupji paziņas vai nepateicīgi kaimiņi. Tas ir pietiekami smagi. Bet kā ir ar patiesiem ienaidniekiem – cilvēkiem, kas tev ir izdarījuši kaut ko sliktu vai kas dara pāri tavai ģimenei? Kā lai mēs viņus mīlam? Vai varam rast mierinājumu faktā, ka mums nav dota pavēle mīlēt viņus kā „sevi pašus”?

3. Cilvēki var strīdēties ar mums par mūsu teoloģiju, doktrīnām, dzīvesveidu, par daudz ko. Bet kurš var stāties pretī nesavtīgai, ieinteresētai mīlestībai? Nesavtīga mīlestība atklāj spēku, kas ir pārāks par loģiskiem vai ar prātu aptveramiem argumentiem. Kā mēs varam iemācīties izteikt šo mīlestību, lai arī ko tā mums maksātu?

DRAUDZE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5. Moz. 32:4, Ps. 28:1, Jāņa 17, Jāņa 15:1-5; Mat. 7:1-5; Mat. 5:23, 24; 18:15-18.

ATMIŅAS PANTS:

„Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz Mani caur viņu vārdiem, lai visi būtu viens, itin kā tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, tā lai arī viņi būtu Mūsos; lai pasaule ticētu, ka tu Mani esi sūtījis.” (Jāņa 17:20, 21).

Kristīgās draudzes saknes sniedzas vēsturē līdz pat Ādamam, Ābramam un Israēla dēliem. Kungs aicināja Ābrahamu un vēlāk israēliešus ieiet derības attiecībās ar Viņu, lai pasaule tiktu svētīta ar viņu starpniecību. Svētās vēstures gaitā šīs derības attiecības turpināja draudze.

Draudze nebija apustuļu vai citu cilvēku izgudrojums. Savas kalpošanas laikā Kristus pats paziņoja Savu nodomu izveidot Savu draudzi: „Es gribu celt Savu draudzi.” (Mat. 16:18) Draudze par savu pastāvēšanu ir pateicību parādā Jēzum Kristum. Viņš ir tās Iesācējs.

Saskaņā ar evaņģēliju, terminu „draudze” Jēzus izsaka tikai trīs reizes (Mat. 16:18, 18:17). Tas tomēr nenozīmē, ka Viņš par šo jautājumu nerunāja. Patiesībā Viņš mācīja ļoti svarīgas lietas par draudzi. Mūsu šīs nedēļas pētījumi pievērsīsies divām galvenajām idejām: draudzes pamats un draudzes vienotība.

Draudzes pamats

Jēzus teica: „Uz šīs klints Es gribu celt Savu draudzi.” (Mat. 16:18) Kas ir „klints” („petra” grieķu val.), uz kā ir celta draudze? Daži komentētāji uzskata, ka klints ir Pēteris. Viņi domā, ka Kungs ir izmantojis vārdu spēli ar vārdiem „Pēteris” un „klints” („Petros” un „petra” grieķu valodā) – spēli, kas aramiešu valodā, ko, iespējams, izmantoja Jēzus, būtu skaidrāka.

Tomēr fakts ir tāds, ka neviens nezina precīzos Jēzus vārdus aramiešu valodā. Mums ir tikai grieķu teksts, kas uzrakstīts Mateja evaņģēlijā, kurā ir atšķirība starp „petros” (akmens) un „petra” (klints) – atšķirība, ko nedrīkst palaist garām.

Ir labs pamatojums tam, ka „petra” attiecas uz Kristu. Tiešais konteksts Jēzus apgalvojumam (Mat. 16:13-20) ir vērsts uz Kristus, nevis Pētera identitāti un misiju. Bez tam, Jēzus bija iepriekš izmantojis salīdzinājumu par mājas būvēšanu uz klints, skaidri norādot, ka klints ir Viņš un Viņa mācības (Mat. 7:24, 25).

Kāda ir vārda „klints” nozīme Vecajā Derībā? 5. Moz. 32:4; Ps. 28:1; 31:2, 3; 42:10; 62:3; Jes. 17:10. _____

Kad Pēteris un citi apustuļi dzirdēja Jēzu runājam par Savas draudzes celšanu uz klints, viņi varēja skaidrot šo simbolu tā, kā tas tika izmantots Vecajā Derībā, proti, kā Dieva simbolu.

Pēteris pats apstiprināja, ka Kristus ir „akmens, ko jūs, nama cēlāji, esat atmetuši. Tas ir kļuvis par stūrakmeni” (Ap.d. 4:11). Viņš attiecināja jēdzienu „klints” uz Kristu kā uz draudzes pamatu (1. Pēt. 2:4-8). Lai gan viņš kristiešus salīdzināja ar „dzīviem akmeņiem”, jēdzienu „klints” viņš attiecināja tikai uz Kristu. Bībelē neviens cilvēks nav nosaukts par „petra”, izņemot Jēzu.

Apustulis Pāvils izmantoja vārdu „petra”, runājot par Kristu (Rom. 9:33, 1. Kor. 10:4), un skaidri paziņoja, ka „citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau likts, un tas ir Jēzus Kristus” (1. Kor. 3:11). Tāpēc mēs secinām, ka apustuliskā draudze vienbalsīgi saprata, ka Jēzus Kristus pats ir „petra”, uz ko ir celta draudze, un visi pravieši un apustuļi, tai skaitā Pēteris, ir pirmie dzīvie akmeņi draudzes garīgajā celtnē (Ef. 2:20).

Kāpēc ir svarīgi zināt, ka draudze, kas reizēm var likties vāja, ir pamatota pašā Kristū? _____

Kristus lūgšana pēc vienotības

Bija ceturtdienas vakars. Pēc pēdējām vakariņām Jēzus un mācekļi devās uz Eļļas kalnu. Ceļā uz Ģetzemani Jēzus apstājās un lūdza par Sevi, par Saviem mācekļiem un par visiem, kas vēlāk ticēs Viņam, pateicoties apustuļu sludināšanai. Lai gan Viņam priekšā bija nāves mokas pie krusta, Viņa lielākās rūpes nebija par Sevi, bet par Saviem sekotājiem. Jāņa 17. nodaļa ir Jēzus garākā aizlūgšana, kas uzrakstīta Bībelē. Tā iedrošina domāt, ka Viņš lūdza par ikvienu, kas Viņam tic, tai skaitā par katru no mums.

Izlasi Jāņa 17. nodaļu! Kāds bija Jēzus galvenais lūgums Tēvam par ticīgajiem? Sk. īpaši 21.-23. pantu. _____

Vienotība ir izšķiroša draudzes dzīvē. Mēs varam noteikt tās svarīgumu pēc fakta, ka Kristus četras reizes atkārtoja Savas dedzīgās ilgas, lai visi Viņa sekotāji būtu viens (Jāņa 17:11, 21-23). Tajā īpašajā pēdējā stundā Kungs varēja lūgt par daudzām citām ļoti nozīmīgām un vajadzīgām lietām. Tā vietā Viņš lūdza par ticīgo vienotību. Viņš zināja, ka vislielākās briesmas draudzei ir sacelšanās un šķelšanās gars.

Jēzus lūgums nebija par vienādību, bet drīzāk par personīgu vienotību, kas līdzīga Viņa attiecībām ar Tēvu. Viņš un Tēvs ir divas atšķirīgas Personas ar dažādām funkcijām. Tomēr Viņi ir viens pēc Savas būtības un Savos nolūkos. Tieši tāpat mums visiem ir atšķirīgi temperamenti, pagātne, spējas un lomas, bet mums visiem vajadzētu būt vienotiem Jēzū Kristū.

Šāda veida vienotība nevar notikt spontāni. Lai to iegūtu, mums ir pilnībā jāpieņem Kristus kā Kungs mūsu dzīvēs. Viņam ir jāveido mūsu raksturi, un mums ir jāpakļauj sava griba Viņa gribai.

Šī vienotība nav gals pats par sevi. Tā ir liecība, ar ko iedvesmot pasauli ticēt Kristum kā Glābējam, ko sūtījis Tēvs. Saskaņa un vienotība starp atšķirīgiem raksturiem ir visspēcīgākā liecība, kāda vien iespējama, ka Dievs ir sūtījis Savu Dēlu, lai glābtu grēciniekus. Tas ir neapšaubāms pierādījums Kristus glābjošajam un pārveidojošajam spēkam, un mums ir priekštiesība nest šo liecību.

Bieži vienotību neapdraud nekas cits kā vien savtība. Kā mēs varam pārlicināties, ka neesam vainīgi, pakļaujot briesmām vienotību nelaba iemesla dēļ? _____

Kristus nodrošina vienotību

Kas ir pamatā vienotībai, ko Jēzus lūdza Savai draudzei? Sk. Jāņa 17:23 un Jāņa 15:1-5.

„Jūs Manī, un Es jūšos” (Jāņa 14:20) izsaka tuvās attiecības, kādas mums ir vajadzīgas ar Jēzu. Jēzus klātbūtne mūsu sirdīs rada vienotību. Viņš ienes mūsu dzīvē divas lietas, kas ir obligātas vienotībai, – dievišķais Vārds un dievišķā mīlestība.

Ja mums būs Jēzus, mums būs arī Viņa vārdi, kas patiesībā ir Tēva vārdi (Jāņa 14:24, 17:8, 14). Jēzus ir „patiesība” (Jāņa 14:6) un Tēva Vārds arī ir „patiesība” (Jāņa 17:17). Vienotība Jēzū nozīmē vienotību Dieva Vārdā. Lai būtu vienotība, mums ir jāvienojas par Dieva Vārdā atklātās patiesības saturu. Ikviens mēģinājums iegūt vienotību bez uzticības Bībeles mācībai ir lemts neveiksmei.

Kungs arī vēlas, lai Viņa sekotāji būtu vienoti patiesā mīlestībā. Ja mums ir Jēzus, mums būs tā pilnīgā mīlestība, kas Tēvam ir pret Dēlu (Jāņa 17:26). Šī mīlestība nav īslaicīgas emocijas vai jūtas, bet dzīvs un noturīgs rīcības princips. Lai būtu šāda patiesa mīlestība, mūsos ir jābūt mazāk sava „es” un vairāk Jēzus. Mūsu savtīgajam lepnumam ir jāmirst, un Jēzum jādzīvo mūsos. Tad mēs patiesi un sirsnīgi mīlēsīm cits citu, padarot iespējamu pilnīgo vienotību, par ko Jēzus lūdza.

„Kad tie, kas apgalvo, ka tic patiesībai, ir patiesības svētoti, kad viņi mācās no Kristus, Viņa lēnprātības un pazemības, tad draudzē būs pilnīga vienotība.” (E. Vaita „The Signs of the Times”, 1900. gada 19. septembris.)

Ne vienmēr ir bijis viegli saglabāt augstus uzskatus par patiesību un dziļu mīlestību citam pret citu vienlaikus. Vienmēr pastāv risks vienu izcelt vairāk uz otra rēķina. Bija laiks, kad tikai doktrīnas tika uzskatītas par vis-svarīgāko vienotības elementu. Par laimi, šis līdzsvara trūkums pakāpeniski ir izlabojies. Tomēr mūsdienās pastāv risks iekrist citā galējībā: domāt, ka mīlestība vienotībā ir svarīgāka nekā patiesība. Mums ir jāatceras, ka mīlestība bez patiesības ir akla un patiesība bez mīlestības nenes augļus. Prātam un sirdij ir jāstrādā kopā.

Apustuliskā draudze parādīja vienotību, par ko Kristus lūdza. „Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai [patiesībai] un sadraudzībai [mīlestībai].” (Ap.d. 2:24)

Lielais šķerslis vienotībai

Kā Jēzus vārdi Mat. 7:1-5 palīdz mums izvairīties no šķelšanās un konfliktiem draudzē? _____

Ir daudz vieglāk redzēt kļūdas citos, nevis sevī. Kritizēšana dod nepamatotu pārākuma izjūtu, jo kritiķis salīdzina sevi ar citiem, kas liekas ļaunāki nekā viņš. Mūsu mērķis tomēr nav salīdzināt sevi ar citiem, bet ar Jēzu.

No cik daudzām problēmām mēs varētu izvairīties, ja varētu paklausīt dievišķajai pavēlei: „Nestaigā savā tautā baumodams.” (3. Moz. 19:16) Tā ir sāpīga patiesība, ka „tenkotājs šķir draugus” (Sak.v. 16:28).

No otras puses, ir apstākļi, kad ir nepieciešams runāt par citu personu. Pirms mēs to darām, mums vajadzētu uzdot sev trīs jautājumus:

1. Vai tas, ko es gatavojos teikt, ir patiesība? „Nedod pret savu tuvāko melīgu liecību!” (2. Moz. 20:16) Dažreiz mēs varam atstātīt kā faktu kaut ko, kas patiesībā ir tikai pieņēmums vai minējums. Bez tam mēs varam neapzināti pievienot savu subjektīvo vērtējumu, riskējot kļūdaini spriest par citu cilvēku nodomiem.

2. Vai tas, ko es gatavojos teikt, ir paceļošs? Vai tas palīdzēs tiem, kas to dzirdēs? Pāvils pamāca mūs runāt tikai to, „kas ir derīgs un nepieciešams stiprināšanai” (Ef. 4:29). Ja kaut kas ir patiesība, bet nav paceļošs, varbūt labāk to nestātīt?

3. Vai ir iespējams to pateikt mīlošā veidā? Veids, kā mēs kaut ko pasakām, ir tikpat svarīgs kā tas, ko mēs sakām (sk. Sak.v. 25:11). Ja tā ir paceļoša patiesība, mums ir jābūt pārliecinātiem, ka mēs varam to pateikt tādā veidā, kas neaizskar citus cilvēkus.

Jēkabs salīdzina mēli ar mazu uguni, kas aizdedzina lielu mežu (Jēk. 3:5, 6). Ja mēs dzirdam baumas, mums nevajadzētu pievienot ugunij vēl vairāk malkas, jo „kad malkas trūkst, apdziest uguns, kad prom kūdītājs, apmirst kilda” (Sakāmv. 26:20). Tenkām ir nepieciešama izplatītāju ķēde, lai tās varētu dzīvot. Mēs tās varam apstādināt, vienkārši neuzklausot tās vai, ja mēs jau esam tās dzirdējuši, tad izvairīties tās atkārtot. „Tenkošanas vietā, kas rada ļaunumu, stāstīsim par Kristus nepārspējamo spēku un runāsim par Viņa godību.” (E. Vaita „The Upward Look”, 306. lpp.)

Par to nav šaubu: citu cilvēku kritizēšana var likt mums justies labāk attiecībā uz sevi. Tomēr kas notiek, kad mēs salīdzinām sevi ar Jēzu? _____

Vienotības atjaunošana

Kāpēc izlīgšana ar aizvainotu brāli ir priekšnosacījums pieņemamai pielūgsmei? Sk. Mat. 5:23, 24. _____

Uz altāra tika nesti dažādi upuru veidi, bet Jēzus acīmredzot atsaucās uz upurēto dzīvnieku, lai grēcinieks varētu saņemt dievišķo piedzīvojumu. Pirms mēs varam iegūt Dieva piedošanu, mums ir jāsakārto attiecības ar citiem. Izlīgšana prasa pazemīgu savu kļūdu atzišanu. Kā mēs varētu lūgt pēc Dieva piedošanas bez šīs attieksmes?

Kādus trīs soļus mums vajadzētu spert, ja kāds mūs ir aizvainojis? Sk. Mat. 18:15-18. _____

Jēzus mums stāsta, ka tā vietā, lai runātu par pārkāpumu ar citiem, mums vajadzētu runāt ar kļūdaino cilvēku, nevis lai viņu kritizētu, bet lai parādītu viņa kļūdu un aicinātu nožēlot (3. Moz. 19:17). Ar lēnprātības un maigas mīlestības garu mums vajadzētu visos iespējamajos veidos censties palīdzēt viņam ieraudzīt savas kļūdas, dodot iespēju nožēlot un atvainoties. Ir ļoti svarīgi neradīt šim cilvēkam kaunu, publiskojot viņa kļūdu. Tas padarīs viņa dziedināšanu daudz grūtāku.

Ideāli, ja pie nožēlas un izlīgšanas var nonākt personīgā sarunā. Tomēr, ja pāridarītājs neatzīst savu nepareizo rīcību un arī nav labprātīgs nokārtot attiecības, nākamajā sarunā jāpieaicina viens vai divi liecinieki (5. Moz. 19:15), lai pārliecinātu kļūdaino personu. Viņiem nevajadzētu būt personīgi iesaistītiem situācijā, lai būtu labāka iespēja aicināt viņu uz nožēlu. Ja pāridarītājs atsakās dzirdēt padomu, viņi būs liecinieki pūlēm, kas ir darītas viņa labā.

Visbeidzot, tikai tad, ja pirmie divi mēģinājumi ir cietuši neveiksmi, mums to vajadzētu „stāstīt draudzei” – nevis lai disciplināri sodītu, bet lai izteiktu pēdējo aicinājumu nožēlot. No paša sākuma visam procesam ir mērķis glābt (Gal. 6:1).

Mums vajadzētu atcerēties, ka glābšana ir vislabākais veids, kā dziedināt cilvēku, kas ir iesaistīts strīdā. Kad kāds mūs ievaino, kāpēc mēs bieži vien nerīkojamies saskaņā ar procedūru, ko Jēzus mums ir iedevis? Kā mēs varam iemācīties neļaut, lai ilgas atriebties neaizēnotu mūsu domāšanu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Liecības draudzei” 5. sēj. nodaļa „Kristīga vienotība” 236.-248. lpp.; „Liecības draudzei” 8. sēj. nodaļa „Vienoti ar Kristu Dievā” 239.-243. lpp.

„Vienotība ir spēks, bet šķelšanās — vājums. Ja tie, kas tic tagadējai patiesībai, ir vienoti, viņi atstāj paliekošu pozitīvu iespaidu. Sātans to labi saprot. Nekad viņš nav bijis apņēmīgāks kā tagad, lai Dieva patiesību padarītu pilnīgi neiedarbīgu, izraisot Kunga ļaužu vidū rūgtumu un šķelšanos.” („Liecības draudzei” 5. sēj. 236. lpp.)

“Mums vajadzētu censties domāt labi par visiem cilvēkiem, sevišķi par mūsu brāļiem, līdz esam spiesti domāt citādi. Mums nevajadzētu pārsteidzīgi ticēt Jaunām ziņām. Tās bieži ir skaudības vai pārpratumu augļi vai arī rodas faktu pārspilējumu vai vienpusīgas apskates rezultātā.” (58. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu izturies pret cilvēkiem, kas ir laipni, pieņemoši un mīloši, lai gan viņu doktrīnas ir nepareizas (tu to skaidri zini), neskatoties uz jūsu atšķirībām? Kā mums vajadzētu izturēties pret viņiem? No otras puses, kā tu izturies pret cilvēkiem, ar kuriem tev ir saskaņa teoloģiski, bet kas ir asi, tiesājoši un nemīloši pret ikvienu, kas neredz visu tā, kā viņi redz?

2. Lai arī cik svarīga ir vienotība kristīgajā draudzē, cik labi šī vienotība ir saglabājusies? Kā tu domā, kā nekristietis, raugoties uz kristietību, varētu raudzīties uz „kristiešu vienotības” ideju?

3. Jēzus pamāca mūs piedot tiem, kas mūs ievaino. Bet ja viņi nenozēlo un nelūdz mums piedošanu? Kā mums vajadzētu izturēties pret viņiem?

4. Kādas ir attiecības starp mīlestību un disciplīnu?

5. Ekumēniskā kustība apgalvo, ka cenšas radīt vienotību, pēc kuras lūdza Kristus. Lai arī cik labi var būt kāda motīvi, kādas problēmas mēs redzam ekumēniskajā kustībā, neņemot vērā acīmredzamos jautājumus, kas saistīti ar pēdējo dienu notikumiem?

6. „Mums vajadzētu censties domāt labu par visiem cilvēkiem, īpaši par mūsu brāļiem, kamēr vien mēs neesam spiesti domāt citādi.” Kā mums vajadzētu saprast šo teikumu, īpaši cilvēces kritušās dabas gaismā?

9. TĒMA 23. – 29. AUGUSTS

MŪSU MISIJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 5:14-16; Lūk. 24:48, 49; Jāņa 20:21; Mat.28:19, 20; Atkl. 14:6-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Un šis Valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals.” (Mat. 24:14)

Savas kalpošanas sākumā Jēzus aicināja Pēteri un Andreju kļūt par Viņa mācekļiem, kas nozīmēja, ka viņiem vajadzēs vest citus pie Viņa: „Nāciet, sekojiet man, es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.” (Mat. 4:19) Vēlāk Kungs izraudzīja divpadsmit mācekļus, „lai tie būtu ar Viņu un Viņš tos sūtītu sludināt” (Marka 3:14). Kristus izsūtīja divpadsmit apustuļus un vēlāk septiņdesmit mācekļus, arī lai nestu evaņģēliju (Mat. 10: 5-15, Lūk. 10:1-12). Četrdesmit dienas pēc Viņa augšāmcelšanās Kristus vairākas reizes parādījās Saviem mācekļiem (1. Kor. 15:3-8), un Viņš ielika viņu rokās atbildību sludināt evaņģēliju (Ap.d. 1:2, 3). Atkal un atkal Viņš uzticēja viņiem uzdevumu nest evaņģēliju. Lai gan neviens no evaņģēlija rakstniekiem neuzraksta katru Jēzus teikto vārdu, visi ir uzrakstījuši dažus teikumus no Kunga pamācības, katrs uzsverot atšķirīgu vēsts izplatīšanas aspektu, tādējādi nodrošinot mums vērtīgu ieskatu tās nolūkā, metodoloģijā un darbības laukā.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim uzdevumu nest evaņģēliju tā, kā to atklāja pats Jēzus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. augustā!

Būt par gaismu pasaulē

Izlasi Mat. 5:14-16! Ko Jēzus šeit pasaka katram no mums personīgi un kā draudzes kopienai? _____

Visā Bībelē gaisma ir cieši saistīta ar Dievu. „Kungs – mana gaisma,” dziedāja Dāvids (Ps. 27:1), un Jānis apliecināja, ka „Dievs ir gaisma un Viņš nemaz nav tumsas” (1. Jāņa 1:5). Dievs ir gaismas avots. Pirmais, ko Viņš radīja, bija gaisma, jo gaisma ir nepieciešama dzīvībai.

Ņemot vērā ciešo saistību starp gaismu un Dievu, Raksti bieži izmanto gaismu kā patiesības, zināšanu un dievbijības simbolu. Staigāt gaismā nozīmē atklāt Dievam līdzīgu raksturu (Ef. 5:8, 1. Jāņa 1:7). Gaisma apzīmē Dievu, tumsa – sātānu. Tāpēc ir liels grēks noturēt „tumsu par gaismu un gaismu par tumsu” (Jes. 5:20).

Jēzus Kristus, mūžīgā Dieva Dēls, ir „cilvēku gaisma, [...] patiesā gaisma, kas nāca pasaulē un spīd visiem cilvēkiem” (Jāņa 1:4-9). Tikai Viņš ir gaisma, kas var izkļiedēt grēkā iegrimušās pasaules tumsu. Pateicoties Viņam, mums ir „Dieva godības atziņas gaisma” (2. Kor. 4:6, KJV), tas ir, Viņa raksturs.

Kad mēs pieņemam Kristu kā savu Glābēju, mēs kļūstam „gaismas bērni” (Jāņa 12:36, 1. Tes. 5:5). Bet mums nav gaismas pašiem sevī. Līdzīgi mēnesim, viss, ko mēs varam darīt, ir atstarot gaismu, kas spīd uz mums. Kad mēs ļaujam Jēzum spīdēt caur mums, mēs nedarām labus darbus, lai izrādītu savu tikumu, bet lai vadītu cilvēkus pie Dieva pagodināšanas.

„Ja Kristus mājo sirdī, tad ir neiespējami noslēpt Viņa klātbūtnes gaismu. Ja tiem, kas apliecina sevi par Kristus sekotājiem, .. nav gaismas, ko dot, tad tas ir tāpēc, ka viņi nav savienoti ar gaismas Avotu.” (E. Vaita „Domas no svētību kalna”, 41. lpp.)

Vai nebūtu absurds ieslēgt lampu tikai tāpēc, lai paliktu to „zem pūra vai zem gultas” (Marka 4:21)? Tad kāpēc mēs to reizēm darām ar Kristus gaismu? Klusējošs māceklis nav lietderīgāks par lampu zem bļodas tumšā naktī. Tāpēc „celies un staro, jo nāk tava gaisma, Kunga godība pār tevi ataususi!” (Jes. 60:1)

Patiesībā gaisma pati par sevi ir neredzama. Tai ir vajadzīgs kaut kas, kas to atstaro, citādi mēs to nevaram redzēt. Kādu garīgu mācību mēs varam no tā gūt par to, kā no mums kā ticīgajiem ir jāizstaro gaismai? _____

Būt lieciniekiem

Jēzus pirmā sastapšanās ar mācekļiem pēc Viņa augšāmcelšanās bija ļoti svarīga. Viņi bija nobijušies, satraukti, samulsuši, drosmi zaudējuši. Viņi bija aizslēguši istabas durvis aiz bailēm, bet Jēzus ienāca un nostājās viņu vidū. Skaidrā un maigā balsī Viņš teica: „Miers ar jums.” Baiļu un šausmu pārņemtiem, viņiem bija grūti noticēt savām acīm un ausīm. Mīloši Kungs parādīja tiem Savas rokas un kājas un paskaidroja visu, ko Raksti saka par Viņu. Tajā naktī Viņa klātbūtne un vārdi viņus dramatiski pārveidoja, izkļiedējot viņu bažas un neticību un piepildot viņus ar mieru un prieku, kas nāk no pārliecības par Viņa augšāmcelšanos.

Tad Kristus iesāka skaidrot viņu misiju, pakāpeniski palīdzot viņiem apvert, cik nozīmīga ir viņu atbildība liecināt par Viņa nāvi, augšāmcelšanos un Viņa spēku piedot grēkus un pārveidot dzīvi (Lūk. 24:46-48). Viņi bija redzējuši Viņu mirstam, bet viņi bija redzējuši arī Viņu atkal dzīvu. Tāpēc viņi varēja liecināt par Viņu, ka Viņš ir pasaules Glābējs.

Liecinieks ir kāds, kas ir redzējis kaut ko notiekam. Ikviens var būt liecinieks, ja ir personīgi kaut ko redzējis. Nav tādas otrās pakāpēs liecinieku. Mēs varam liecināt, pamatojoties tikai paši uz savu, nevis uz kāda cita pieredzi. Kā izglābtiem grēciniekiem mums ir priekštiesība stāstīt citiem, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā.

Kāda ir saistība starp Svētā Gara saņemšanu un liecināšanu par Kristu?

Sk. Lūk. 24:48, 49; Ap. d. 1:8. Sk. arī Jes. 43:10, 12; 44:8. _____

Apustuļu darbu grāmata parāda, ka ticīgo liecībai var būt pārliecinošs spēks, tikai pateicoties Svētā Gara mājšanai viņu sirdīs. Pēc Gara saņemšanas „apustuļi ar lielu spēku liecināja par Jēzus Kristus augšāmcelšanos” (Ap. d. 4:33). Tas ir, viņi bija spējīgi runāt atklāti un ar lielu spēku par to, ko paši bija piedzīvojuši un redzējuši. Mūsu liecībai par Kristu vienmēr ir jāietver mūsu pašu pieredze ar Viņu.

Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar Kungu? Ko Dievs ir izdarījis tavā dzīvē, par ko tu vispirms varētu liecināt citiem? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Tā Es sūtu jūs

Jāņa evaņģēlijā arī ziņots par Jēzus pirmo sastapšanos ar mācekļiem augšistabā, bet tajā minēti citi elementi, kas nav iekļauti Lūkas evaņģēlijā.

Saskaņā ar Jāni, kā Jēzus definēja ticīgo misiju? Sk. Jāņa 20:21. _____

Jēzus jau bija izteicis šo domu pirms dažām dienām, kad Viņš lūdza: „Kā Tu Mani pasaulē sūtīji, arī Es viņus pasaulē sūtīju.” (Jāņa 17:18) Tam, kas sūta, ir vara pār to, ko sūta. Sūtīšana ir saistīta arī ar nolūku, jo tas, kas ir sūtīts, ir saņēmis uzdevumu, ko izpildīt. Tēvs sūtīja Jēzu glābt pasauli (Jāņa 3:17), un Jēzus sūta mūs pasludināt glābšanu Viņā. Acīmredzami mūsu uzdevums ir turpinājums Kristus darbam, kas sastāvēja no pilnīgas kalpošanas visiem cilvēkiem (Mat. 9:35). Viņš sagaida, ka mēs ne tikai turpināsim to, ko Viņš ir iesācis, bet iesim tālāk. Kungs teica: „Kas tic Man, tas darīs tos darbus, ko Es daru, un vēl lielākus par šiem darīs, jo Es aizeju pie Tēva.” (Jāņa 14:12)

Jēzus deva Svēto Garu, lai darītu mācekļus spējīgus īstenot savu misiju. Pie radīšanas Dievs „iepūta” Ādamā „dzīvības dvašu” (1. Moz. 2:7). Tagad Jēzus „uzpūta” mācekļiem „Svēto Garu” (Jāņa 20:22). Kā dzīvības dvaša pārvērta nedzīvos pīšļus par dzīvu būtni, tā Svētais Gars pārveidoja bailīgos un drosmi zaudējušos mācekļus par dzīviem lieciniekiem, lai turpinātu Jēzus darbu. Tāds pats svaidījums ir obligāti nepieciešams mūsdienās, lai izpildītu mums uzticēto uzdevumu.

Jēzus ir aicinājis tevi būt par liecinieku. Par ko tu vari liecināt? Tas ir, ko tu esi redzējis vai piedzīvojis tādu, ko vajadzētu līdzdalīt citiem par Jēzu? _____

Darīt par mācekļiem

Pēc Savas augšāmcelšanās Jēzus satikās ar Saviem mācekļiem Galilejā, „uz to kalnu, ko Jēzus tiem bija norādījis”(Mat. 28:16). Tur sapulcējās ne tikai vienpadsmit mācekļi, bet arī vairāk nekā 500 brāļu, lai satiktos ar augšāmcēlušos Kungu (1. Kor. 15:6). Tas, kas bija uzvarējis nāvi, teica viņiem: „Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes.” (Mat. 28:18) Viņa vara un autoritāte vairs nav brīvprātīgi ierobežota, kā tas bija Viņa zemes kalpošanas laikā. Drīzāk tāpat kā pirms iemiesošanās Viņa autoritāte ietver visu Universu. Pamatojoties uz Savu neapšaubāmo autoritāti, Viņš uztic misiju Saviem sekotājiem.

Saskaņā ar Mateja ziņojumu, uzticot lielo uzdevumu, Jēzus izmantoja četrus darbības vārdus: ejiet, dariet par mācekļiem, kristījiet un māciet. Diemžēl daudzās Bībeles versijās neatspoguļojas fakts, ka grieķu valodā vienīgais darbības vārds, kas ir pavēles izteiksmē, ir „dariet par mācekļiem”, bet pārējie trīs darbības vārdi ir divdabji. Tas nozīmē, ka teikumā uzsvars ir uz „dariet par mācekļiem”, bet pārējās trīs aktivitātes ir atkarīgas no tā.

Kāda loma ir iešanai, kristīšanai un mācīšanai, izpildot pavēli darīt par mācekļiem? Sk. Mat. 28:19, 20. _____

Jēzus uzdevumā ir norādīts uz trim aktivitātēm, kas saistītas ar darīšanu par mācekļiem. Šīm trim aktivitātēm nav jānotiek tieši tādā secībā. Tās drīzāk papildina cita citu. Ejot uz dažādām vietām visa pasaulē, mums ir jānāca viss, ko Jēzus mācīja, kristījot tos, kas pieņem Viņu kā Glābēju un ir labprātīgi ievērot visu, ko Jēzus pavēlēja.

Mēs priecājamies, kad kāds tiek kristīts, bet kristības nav stāsta nobeigums. Tās ir tikai daļa no „mācekļu veidošanas” procesa. Mūsu uzdevums ir aicināt cilvēkus sekot Jēzum, kas nozīmē ticēt Viņam, paklausīt Viņa mācībām, pieņemt Viņa dzīves veidu un aicināt arī citus kļūt par Viņa mācekļiem.

Šim pantam raksturīgs vārds ir „viss”. Tā kā Jēzum pieder „visa vara”, mums ir jānododas pie „visām tautām”, mācot tās ievērot „visu”, kas attiecas uz evaņģēliju, ar pārliecību, ka Kristus ir ar mums „vienmēr” (burtiski – „visas dienas”) līdz pat laika galam.

Padomā par savu vietējo draudzi! Kas tajā tiek darīts, lai palīdzētu izaudzēt un darīt par mācekļiem jaunus ticīgos? Ko vēl var darīt? Jautā sev arī: kādi talanti tev ir, ko tu varētu izmantot šajā svarīgajā evaņģēlija uzdevuma izpildīšanā?

Sludināt evaņģēliju

Ar raksturīgo kodolīgumu un skaidrību Marka evaņģēlijs lielo uzdevumu izsaka vienā īsā teikumā: „Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai.” (Marka 16:15) Tāpat kā Mateja evaņģēlijā grieķu darbības vārds „ejiet” ir divdabis, kas norāda nevis uz uzdevumu, bet uz darbību, ko nepieciešams izdarīt, lai uzdevumu veiktu. Misija pati par sevi ir izteikta ar grieķu darbības vārdu „kērusso”, kas šeit ir izteikts pavēles izteiksmē. „Kērusso” nozīmē „skalji pasludināt, paziņot, sludināt”. Marks izmanto šo vārdu 14 reizes, tas ir vairāk nekā jebkurā citā evaņģēlijā. Draudzei ir jāpasludina evaņģēlijs.

Jēzus kalpošanas laikā divpadsmit mācekļi bija izsūtīti nevis pie pagāniem, bet tikai pie „Israēla nama pazudušajām avīm” (Mat. 10:6). Tagad viņi ir izsūtīti „visa pasaulē” pie „visas radības”. Vienpadsmit mācekļi vieni paši nevarētu pasludināt evaņģēliju visai pasaulei, vēl mazāk katrai dzīvai radībai, kas uz tās dzīvo. Tāds pasaulplašs uzdevums prasa visas draudzes piedalīšanos. Tas ir uzticēts visiem, kas tic Jēzum, visos laikmetos. Tas ietver tevi un mani.

Izlasi Atkl. 14:6-12! Kā šie panti ietver draudzes pasaulplašo misiju? _____

Evaņģēlija sludināšana ikvienai radībai tomēr automātiski nenozīmē, ka ikviens to pieņems. Tikai „kas tic un tiks kristīts, tas tiks glābts” (Marka 16:16). Mums vajadzētu sludināt dedzīgi, cerot, ka ikviens klausītājs pakļausies evaņģēlija aicinājumam. Neskatoties uz to, mums ir jāapzinās, ka daudzi nepieņems Vārdu, kā to skaidri atklāj līdzība par šaurajiem vārtiem (Mat. 7:13, 14).

Kāda mums ir drošība par to, ka šīs pasaules misija var tikt pabeigta un tā arī notiks? Sk. Mat. 24:14. _____

Starp Marka 16:15 un Mat. 24:14 pastāv iedrošinošas paralēles. Abi panti atsaucas uz evaņģēlija sludināšanu visai pasaulei. Pirmais pants atklāj Jēzus uzdevumu sludināt, bet otrais ietver Jēzus apsolījumu, ka šī misija tiks veikta.

Kristus „nodrošināja visu, kas nepieciešams darbam, un uzņēmās uz Sevi atbildību par tā panākumiem. Tīkmēr, kamēr viņi [mācekļi] paklause Viņa vārdam un strādā kopā ar Viņu, viņu darbs nebūs neveiksmīgs.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 822. lpp.) Jautājums, ko mums katram vajadzētu sev uzdot, ir: cik labprātīgi mēs esam ļaut Viņam izmantot sevi šajā svarīgajā darbā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Laikmetu ilgas” nodaļa „Ejiet un māciet visas tautas” 818.-828. lpp.; „Apustuļu darbi” nodaļa „Lielais uzdevums”, 25.-34. lpp.

„Ikviens patiens mācekļis Dieva valstībā piedzimst kā misionārs. Kas dzer no dzīvā ūdens, kļūst par dzīvības avotu. Saņēməjs kļūst par devēju. Kristus žēlastība dvēselē ir līdzīga avotam tuksnesī, kas plūst, lai atspirdzinātu visus un sniegtu dzīvības ūdens malku ceļiniekiem, kam draud bojāeja.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 195. lpp.)

„Mācekļiem dotais uzdevums attiecas uz visiem ticīgajiem, uz visiem Kristum uzticīgajiem līdz pat laika beigām. Ir liktenīga kļūda domāt, ka dvēseļu glābšanas darbs jāveic vienīgi iesvētītiem sludinātājiem. [...] Visi, kas saņem dzīvību no Kristus, ir aicināti darboties, lai glābtu līdzcilvēkus. Šī darba dēļ tika dibināta draudze, un visi, kas uzņemas tās svētos solījumus, līdz ar to ir solījušies kļūt par Kristus darbabiedriem.” (822. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Visi nevar ceļot pa pasauli un sludināt evaņģēliju. Tomēr kādā veidā ikviens no mums var būt iesaistīts evaņģēlija izplatīšanas darbā triju eņģeļu vēsts kontekstā?

2. Kā tava vietējā draudze turpina Jēzus kalpošanu jūsu kopienā? Kā tu varētu palīdzēt uzlabot draudzes misijas kalpošanu?

3. Jēzus teica, ka evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē. Kopš Viņš izrunāja šos vārdus, lielākajā daļā cilvēces vēstures komunikācijas metodes nebija mainījušās. Pirms divsimt gadiem komunikācija nebija ātrāka kā pirms 2000 gadiem, kad Jēzus deva mums evaņģēlija uzdevumu. Protams, tas viss ir mainījies, īpaši pēdējos 50 gados, kad mēs esam attīstījuši pārsteidzošas komunikācijas metodes. Kā mēs varam mācīties labāk izmantot neticamo tehnoloģiju, kas mums ir dota, lai darītu darbu, kas, kā mums ir apsolīts, tiks izdarīts?

4. Pamatojoties uz pirmdienas noslēguma jautājumiem, grupā padalieties ar saviem personīgajiem piedzīvojumiem ar Jēzu! Kā mēs varam izmantot paši savu liecību, lai liecinātu citiem? Kāpēc mums vajadzētu izmantot pašiem savu pieredzi?

DIEVA LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 5:17-19, 5:21-44, Marka 7:9-13, Mat. 19:16-22.

ATMIŅAS PANTS:

„Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus.” (Jāņa 14:15)

Lai gan daudzi vadītāji Israēlā ļoti augstu vērtēja likumu, daži nebija pareizi sapratuši tā nolūku, domājot, ka taisnību var iegūt, paklausot likumam. Pāvils bija spiests rakstīt: „Dieva taisnību nesaprazdami un cenzdamies celt paši savu taisnību, viņi nav pakļāvušies Dieva taisnībai.” (Rom. 10:3)

Tieši tāpēc Jēzus bieži apšaubīja un pat nosodīja reliģisko vadītāju tradīcijas (Marka 7:1-13). Viņu nepareizā izpratne bija tā, kas lika viņiem kritizēt un pret Viņu sacelties Viņa likuma izpratnes dēļ.

Ir svarīgi saprast, ka, lai gan Jēzus atklāti kritizēja farizeju burta kalpību, Viņš paaugstināja desmit baušļus, skaidri apstiprinot dekaloga mūžīgumu un paskaidrojot tā nozīmi un nolūku. Kristus pats teica, ka Viņš ir nācis piepildīt likumu (Mat. 5:17). Daudzos veidos Viņa nāve bija Dieva likuma nepārtrauktās spēkā esamības vislielākā atklāsme.

Šajā nedēļā mēs pētīsim Jēzus mācības likuma jautājumā un ietekmi, kādu tām vajadzētu atstāt uz mūsu dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. septembrī!

Jēzus neizmainīja likumu

Ko Mat. 5:17-19 māca par Jēzus attieksmi pret likumu? _____

Lai gan vārds „likums” bieži tiek izmantots attiecībā uz pirmajām piecām Bībeles grāmatām (zināmas arī kā Pentateihs vai Tora), šajā gadījumā konteksts, šķiet, norāda, ka Viņš, pirmkārt, atsaucās uz desmit baušļiem. Sakot, ka nav nācis „iznīcināt” likumu, Jēzus burtiski pasaka: Es neesmu nācis, lai padarītu nederīgus vai atceltu desmit baušļus. Viņa apgalvojums ir ļoti skaidrs un, iespējams, bija domāts, lai parādītu, ka nevis Viņš, bet reliģiskie vadītāji bija tie, kas iznīcināja likumu, samazinot tā ietekmi savu tradīciju dēļ (sk. Mat. 15:3, 6). Piepildot to ar dziļāku nozīmi, Kristus bija nācis, lai „piepildītu” likumu, tādējādi atstājot mums paraugu, kāda izskatās pilnīga paklausība Dieva gribai. (Sk. Rom. 8:3, 4.)

Izlasi Ap. d. 7:38! Kas bija eņģelis, kas runāja ar Mozu un deva viņam likumu uz Sinaja kalna? (Sk. Jes. 63:9, 1. Kor. 10:4.) Kāpēc tas ir svarīgi? _____

„Kristus bija ne tikai ebreju vadonis tuksnesī, .. bet Viņš bija tas, kas Israēlam deva bauslību. Sinaja kalnā, bijājamās godības apņemts, Kristus, visai tautai dzirdot, pasludināja sava Tēva desmit baušļus. Viņš bija tas, kas Mozum pasniedza uz akmens plāksnēm rakstītos likumus.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 366. lpp.)

Fakts, ka Kristus pats deva Mozum likumu uz Sinaja kalna, liek mums saprast, cik svarīgi ir ņemt to nopietni. Ja vēl pats Likumdevējs ir devis tālākus paskaidrojumus Savās mācībās, kā mēs to atrodam evaņģēlijos, tad mēs darām labi, ja paklausām šim likumam. Kāds var justies spiests atrast Jēzus dzīvē un mācībās kaut ko tādu, kas pateiktu, ka desmit baušļi kristiešiem nav saistoši. Bet Viņa vārdi un paraugs māca mums pretējo.

Lai gan mēs zinām, ka likums vēl joprojām ir saistošs, mēs arī zinām, ka tas nevar mūs izglābt. (Sk. Gal. 3:21.) Kā tad mēs saprotam attiecību starp likumu un žēlastību? _____

Jēzus padziļina likuma nozīmi

Pēc tam, kad Jēzus bija apstiprinājis desmit baušļu mūžīgumu, Viņš turpināja Savu kalna svētrunu, minot dažus konkrētus Vecās Derības likumu piemērus. Ļaudis bija lielā mērā pārpratuši šos īpašos baušļus, ka Jēzus izjuta vitālu nepieciešamību paskaidrot to patieso nozīmi.

Kādus pretstatus Jēzus ienesa katrā kalna svētrunā pieminētā likuma aspektā? Uz kādu autoritāti Viņš pamatojās katrā gadījumā? Mat. 5:21-44.

Ievēro, ka katrā gadījumā Jēzus vispirms citē kādu Vecās Derības pantu (2. Moz. 20:13, 14; 5. Moz. 5:17, 18; 2. Moz. 21:24; 3. Moz. 24:20; 5. Moz. 19:21) un pēc tam, šķiet, to apstrīd. Vai Jēzus apšaubīja šo likumu? Protams, ka ne. Bet, dziļāk paskaidrojot un paplašinot to, ko reliģiskie vadītāji bija sašaurinājuši līdz tukšai formalitātei, Viņš vienkārši pretstatīja farizeju mācības patiesajai likuma izpratnei.

Rabīni uzskatīja sevi par tradīciju autoritātēm, jo tās bija viņu likuma interpretācijas. Pretēji tam, Kristus runāja pats Savā spēkā kā Likumdevējs. Izteiciens „bet Es jums saku” šajā nodaļā minēts sešas reizes. Kurš cits, ja ne pats Kungs, bija tiesīgs kaut ko tādu paziņot?

Pārsteidzoši ir arī tas, ka Kristus prasības sniedzas daudz tālāk par vienkāršām likuma formām. Viņa mācības iekļāva garu, kas bija aiz likuma burta. Šis Gars piešķir nozīmi un dzīvību tam, kas citādi būtu tikai tukšs formālisms. Likuma ievērošana pati par sevi un kā pašmērķis vada tikai un vienīgi nāvē, ja tas netiek saprasts kā izteiksme tam, ko nozīmē būt glābtam žēlastībā.

Pārdomā rakstu mācītāju un farizeju attieksmi, kā tā aprakstīta Mat. 23:3-5, 23-28! Kā mēs varam no visas sirds paklausīt Dieva baušļiem, neiekrītot līdzīgā liekulībā un formālismā? Kāda izšķiroša loma ir izpratnei par žēlastību, pasargājot mūs no burta kalpības?

Jēzus un septītais baušlis

Kā Jēzus paplašināja likuma nozīmi, kas uzrakstīts Mat. 5:27, 28? Ko Viņš pasaka 29. un 30. pantā? Kā mums jāsaprot šie vārdi? _____

Šajos pantos Kristus atsauca uz diviem baušļiem: uz septīto un desmito. Līdz tam israēlieši par laulības pārkāpšanu uzskatīja tikai atklātu fizisku, seksuālu darbību ar kāda cita cilvēka dzīvesbiedru. Jēzus norāda, ka patiesībā desmitā baušļa dēļ laulības pārkāpšana iekļauj arī iekārojošas domas un ilgas.

29. un 30. pantā Kristus izmantoja valodas tēlainās izteiksmes līdzekļus. Protams, kāds varētu teikt, ka labāk būtu nodzīvot dzīvi sakropļotam, nekā zaudēt mūžību kopā ar Kristu. Tomēr Jēzus nevis norāda uz izkropļojumiem, kas būtu pretrunā ar citām Bībeles mācībām (sk. 3. Moz. 19:27, 28; 21:17-20), bet runā par domu un impulsu kontroli. Runājot par acs izraušanu vai rokas nociršanu, Kristus tēlaini runā par nepieciešamību pieņemt noteiktus lēmumus un darbības, lai pasargātu sevi no kārdinājuma un grēka.

Ko farizeji jautāja Jēzum Mat. 19:3, un kāpēc tas bija viltīgs jautājums? (Sk. 7. pantu.) Kāda bija Jēzus atbilde? Sk. Mat. 19:4-9; salīdzini ar Mat. 5:31, 32.

Abi panti (Mat. 5:31 un 19:7) ir citēti no 5. Moz. 24:1. Jēzus dienās bija divas rabīnu skolas, kas šo pantu skaidroja divos atšķirīgos veidos: Hillels saprata, ka šķiršanās ir atļauta gandrīz jebkura iemesla dēļ, bet Šamajs skaidroja, ka tas attiecas tikai uz atklātu laulības pārkāpšanu. Farizeji centās iemānīt Jēzu vai nu vienas, vai otras skolas pusē. Tomēr viņi nebija ņēmuši vērā faktu, ka šķiršanās nebija Dieva sākotnējais plāns nevienam, tāpēc Jēzus teica: „Ko Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt.” (Mat. 19:6) Vēlāk savas sirds cietības dēļ viņi jautāja, kāpēc Dievs ir atļāvis vīrietim izsniegt savai sievai „šķiršanās rakstu”, ja viņš atrod pie viņas „ko netikamu” (5. Moz. 24:1). Kristus izlaboja šī panta nepareizo lietojumu, paaugstinot laulības svētumu un mūžīgumu: vienīgais šķiršanās iemesls Dieva priekšā ir „seksuāla nešķīstība” jeb „ārlaulības sakari” (grieķu valodā „porneia”, burtiski „nešķīstība”).

Cik nopietni mēs ņemam vērā Jēzus brīdinājumu par acs izraušanu vai rokas nociršanu? Cik daudz spēcīgāku brīdinājumu Viņš būtu varējis mums dot par to, ko grēks var izdarīt ar mūsu mūžīgo likteni? Ja šis brīdinājums tev iedvesmē bailes, tad labi. Tam tā vajadzētu būt! _____

Jēzus un piektais bauslis

Kādu citu reizi, kad Jēzus satikās ar rakstu mācītājiem un farizejiem (Mat. 15:1-20; sk. arī Marka 7:1-13), viņi Viņam jautāja par vecaju tradīciju, kas nav atrodama Mozus likumā. Šī tradīcija lika rituāli mazgāt rokas pirms ēšanas – Jēzus mācekļi to neievēroja. Kristus nekavējoties atbildēja, citējot kādu citu farizeju tradīciju, kas padarīja spēkā neesošu piekto bausli.

Pirms analizējam Kristus argumentu, mums ir jāsaprot, ka farizeju ieceltā tradīcija „korban” nāk no vārda, kas nozīmē „dāvana”. Kad kāds uz kaut ko attiecināja vārdus „tas ir „korban””, tad to uzskatīja par zvērestu: veltīt to Dievam un templim.

Izlasi Marka 7:9-13! Kā farizeju tradīcija bija viltīgs veids, kā pārkāpt piekto bausli? Pārdomājiet, cik svarīgi ir pienest upurus Dievam (2. Moz. 23:15; 34:20) un cik svēts ir Kunga priekšā izteikts zvērests (5. Moz. 23:21-23)!

Šķiet, farizeji bija atraduši perfektu attaisnojumu, lai liegtu saviem vecākiem tiem pienākošos atbalstu. Viņi bija paplašinājuši Pentateiha stingros principus un pārveidojuši tos par cilvēku likumiem, kas, kā domāja paši vadītāji, bija pārāki par Dieva baušļiem.

Tā nebija vienīgā reize, kad Jēzus saskārās ar tādu pašu garīgu samaitātību: „Vai! jums, farizeji! Jūs atdodat desmito daļu no mētrām un rūtām, un visādiem dārzeņiem, bet neievēroat Dieva tiesu un mīlestību; tas jums bija darāms, bet nevajadzēja atstāt novārtā arī šo.” (Lūk. 11:42) Viņiem vajadzēja ievērot abus baušļus: godāt savu tēvu un māti, neaizmirstot arī ziedot Kungam.

Nav brīnums, ka Jēzus apkopoja Savu viedokli, attiecinot uz farizejiem aprakstu, ko Jesaja bija rakstījis par israēliešiem pirms 700 gadiem: „Šī tauta godā mani ar mēli, bet viņu sirds ir tālu no manis. Tie man velti izrāda godbijību, mācīdami mācības, kas ir cilvēku pavēles.” Kristus vēlreiz paaugstināja desmit baušļus un pretstatīja Savus uzskatus farizeju uzskatiem.

Kādā veidā arī tu varbūt meklē mazas tehniskas spraudziņas, lai izvairītos darīt to, kas ir skaidri uzrakstīts kā tavs pienākums? _____

Jēzus un likuma būtība

Izlasi Mat. 19:16-22! Kādas plašas un svarīgas patiesības mēs varam ieraudzīt šī specifiskā stāsta detaļās no ziņojuma par likumu un ko ietver likuma ievērošana? _____

Bagātais jauneklis nevarēja aptvert, ka glābšanu no grēka nevar iegūt, ievērojot likumu, pat darot to ļoti stingri. Tā nāk no Likumdevēja, no Glābēja. Israēlieši zināja šo patiesību jau no iesākuma, bet viņi to bija aizmirsuši. Tagad Jēzus pateica to, uz ko viņiem vajadzēja tiekties jau no paša sākuma: ka paklausība un pilnīga pakļaušanās Dievam ir tik saistītas savā starpā, ka tās viena bez otras kļūst tikai par kristieša dzīves izkropļojumu.

„Nekas mazāks par paklausību nevar tikt pieņemts. Kristus mācības būtība ir sevis aizliegšana. Bieži vien tas izteikts šķietami autoritatīvā tonī tāpēc, ka nav cita veida cilvēku pestīšanai, kā attiekties no lietām, kas, sevī lolotas, demoralizē visu cilvēka būtni.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 523. lpp.)

Kādā citā sarunā saduķēji izjautāja Kristu par augšāmcelšanos, un Jēzus bija viņus pārsteidzis un aplusinājis ar Savu atbildi. Tāpēc tagad farizeji sapulcējās kopā, gatavi savam pēdējam mēģinājumam likt Glābējam pateikt kaut ko tādu, ko viņi varētu skaidrot kā pretēju likumam. Viņi izvēlējās likuma zinātāju, lai uzdotu Jēzum jautājumus par vissvarīgāko bausli (Mat. 22:35-40).

Jurista jautājums, iespējams, radās no rabīnu mēģinājuma sakārtot visus baušļus pēc to svarīguma. Ja likās, ka divi baušļi savā starpā konfliktē, tad tas, kas bija pieņemts kā svarīgāks, tika uzskatīts par prioritāti un cilvēkam bija brīvi atļauts pārkāpt mazāk svarīgo bausli. Farizeji īpaši paaugstināja pirmos četrus dekaloga baušļus kā svarīgākus nekā pēdējos sešus, un rezultātā viņiem neveicās praktiskās reliģijas jautājumos.

Jēzus atbildēja ļoti meistarīgi: vispirms, un tas ir vissvarīgākais, sirdī ir jābūt mīlestībai, pirms cilvēks sāk ievērot Dieva likumu. Paklausība bez mīlestības ir neiespējama un bezvērtīga. Tomēr tur, kur ir patiesa mīlestība pret Dievu, cilvēks bez nosacījumiem saskaņos savu dzīvi ar Dieva gribu, kā tā ir izteikta visos desmit Viņa baušļos. Tāpēc Jēzus vēlāk teica: „Ja jūs Mani mīlat, turiet Manus baušļus.” (Jāņa 14:15)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Domas no svētību kalna” nodaļa „Likuma garīgums”, 45.-78. lpp.; grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Kalna svētruna”, 307.-314. lpp., un „Strīds”, 606.-609. lpp.

„Runādams par bauslību, Jēzus uzsver: „Es neesmu nācis to atcelt, bet piepildīt.” [...] Tas nozīmē – piepildīt bauslības prasības mēru, rādīt piemēru, kā pilnībā pakļauties Dieva gribai. Kristus misija bija „pārveidot bauslību par lielu un diženu” (Jes. 42:21). Viņam bija jāatklāj Dieva likuma būtība, tā uzdevumi uz mūžiem. [...] Jēzus, pilnīga līdzība Tēvam, Viņa godības atspīdums, Glābējs, kas visā šīs zemes mīlestības svētceļojuma laikā pats sevi aizliedza, bija precīzs Dieva bauslības rakstura attēls. Ar savu dzīvi Viņš parādīja, ka mūžīgās taisnības pamats ir Debesīs dzimusi mīlestība un Kristus principi.” (E. Vaita „Domas no svētību kalna”, 48., 49. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam iekrist kārdināšanā, burtiski ievērojot likumu, kā to darīja farizeji? No otras puses, kādas briesmas pastāv, pieņemot, ka mīlošais Dievs ir atbrīvojis mūs no paklausības Viņa likumam? Izveido sarakstu ar praktiskiem veidiem, kā mēs mūsdienās varam izvairīties no iekrišanas vienā vai otrā galējībā. Līdzdali savas domas Bībeles izpētes grupā!

2. Kā mēs zinām, strīds par to, vai desmit baušļi vēl joprojām ir spēkā, bieži vien nav nekas cits kā mēģinājums izvairīties no septītās dienas sabata. Pārskati visus dziedināšanas stāstus evaņģēlijos. Kā tie apstiprina ne tikai Dieva likuma, bet arī septītās dienas sabata spēkā esamību? Kāpēc Jēzus vārdi un paraugs ir pēdējais, pie kā varētu pieķerties kāds, kas grib noliegt sabatu?

3. Teologi reizēm runā par „morālu universu”. Ko tas nozīmē? Kādā veidā mūsu Universs ir morāla vieta? Ja tas tā ir, tad kas to par tādu padara? Vai Universs varētu būt morāla vieta bez Dieva, kam ir morāles likums, lai to pārvaldītu? Pārrunājiet! Kā doma par Dieva likumu morālajā Universā palīdz izskaidrot sātana mēģinājumu pazemināt šo likumu?

11. TĒMA 6.– 12. SEPTEMBRIS

SABATS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 1:1-3; Mat. 12:1-5; Lūk. 4:16-21; Jāņa 5:16, 17; Mat. 24:20.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad viņš tiem teica: „Sabats ir iecelts cilvēka dēļ, bet ne cilvēks sabata dēļ. Tātad Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.” (Marka 2:27, 28)

Jēzus kalpošanas laikā reliģiskie vadītāji izaicināja Viņa sabata ievērošanu. Saņemot kritiku, Kristus uzsvēra Savu kā sabata Kunga autoritāti (Mat. 12:8, Marka. 2:28, Lūk. 6:5). Viņš arī parādīja, kādai vajadzētu būt pareizai sabata ievērošanai.

Mūsdienās izaicinājums ir ne tikai „pareiza sabata ievērošana”, bet arī populārais uzskats, ka atpūtas diena ir svētdiena, nevis sabats. Tie, kas nostājas par svētdienu, evaņģēlijos tomēr nevarēs atrast neko, kas šo viedokli atbalstītu. Sabata pretinieki evaņģēlijos nodarbojās tikai ar jautājumu, kā sabats ir jāievēro, bet nekad neuzdeva jautājumu „kad?”. Jēzus dzīve un mācības neatstāj vietu šaubām, ka septītās dienas sabats vēl joprojām ir Dieva atpūtas diena, pat pēc Viņa nāves un augšāmcelšanās.

Šajā nedēļā runāsim par Kristus attieksmi pret sabata izcelsmi un par Viņu kā sabata Kungu. Pēc tam pētīsim Jēzus paraugu un mācības sabata ievērošanas jautājumā. Visbeidzot aplūkosim sabatu Viņa mācībās un Viņa mācekļu dzīvē pēc augšāmcelšanās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. septembrī!

Kristus, sabata Radītājs

*Ko šie panti saka par Jēzus lomu radīšanā? Kāpēc tas ir tik svarīgi, īpaši pārdomājot sabata izcelsmi? Sk. Jāņa 1:1-3; Kol. 1:16; Ebr. 1:1, 2.*_____

Jānis iesāk savu evaņģēliju ar slaveno apgalvojumu: „Iesākumā bija Vārds. [..] Viss ir radies caur Viņu, un nekas, kas ir radies, nav radīts bez Viņa.” (Jāņa 1:1-3) Ne Jānis, ne Pāvils neatstāj vietu šaubām par Kristus lomu pie radīšanas. Dieva Dēls Jēzus Kristus radīja visas lietas: „Jo caur Viņu ir viss, kas radīts gan debesīs, gan virs zemes – redzamais un neredzamais. [..] Visas lietas ir radītas caur un uz Viņu.” (Kol. 1:16) Dievs radīja Universu caur Kristu, ieskaitot saules sistēmu, zemi un visu uz tās, redzamo un neredzamo.

Kristus, kam vajadzēja kļūt par cilvēka Pestītāju, bija arī viņa Radītājs. Un tieši tad, radīšanas nedēļas beigās, Kungs mums deva atpūtas dienu. „Sabats tika radīts cilvēka dēļ, tā ir Kunga diena. Tā pieder Kristum. [..] Tā kā Viņš radījis visas lietas, Viņš ir iecēlis sabatu. Viņš to nošķīra kā radīšanas nedēļas pieminekli.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 288. lpp.)

Tas pats Dievs, kas radīja cilvēci ar vajadzību atpūsties, nodrošināja arī līdzekļus atpūtai: iknedēļas dienu, kurā cilvēkiem ir jānoliek malā nedēļas darbi un rūpes un jāatpūšas Viņā, Radītājā. Radīšanas noslēgumā Viņš pats atpūtās septītajā dienā nevis noguruma dēļ, bet lai svētītu un darītu svētu sabatu un dotu mums paraugu, kam sekot. Un Viņš arī atpūtās sabatā, kad bija pabeidzis mūsu pestīšanu pie krusta, nevis tāpēc, ka Viņam bija nepieciešama atpūta, bet lai (kopā ar citām lietām) apstiprinātu sabata mūžīgo vērtību. Kristus, kas aicina nemierīgos cilvēkus atpūsties Viņā (Mat. 11:28, 29), aicina mūs atpūsties īpašā veidā vienu reizi nedēļā katru sabatu.

*Sabata ievērošana saista mūs ar zemes radīšanu, ar pašu mūsu eksistences pamatu. Vai var būt vēl labāks laiks, lai pārdomātu svarīgo jautājumu: ko es daru ar eksistenci, ko Dievs man ir iedevis?*_____

Kristus – sabata Kungs

Izlasi Mat. 12:1,2! Kas šeit notiek? Kāpēc farizeji uzskatīja šo darbību par nelikumīgu? _____

5. Moz. 23:25 apgalvo: „Kad tu ieej sava kaimiņa vīnadārzā, tad līdz sātām vari ēst vīnogas, cik tev kārojas, bet traukā tās neliec!” Tāpat problēma nebija pati darbība, bet diena, kurā tas tika darīts. Rabīnu noteikumi skaidri aizliedza daudzus darbu veidus sabbatā, piemēram, ražas novākšana, kulšana un vētišana. Pēc farizeju domām, plūcot labības vārpas, berzējot tās plaukstās un atdalot graudus no sēnalām, mācekļi bija vainīgi visās šajās darbībās.

Kāda nozīme ir piemēram, ko Jēzus izmantoja, lai atbildētu farizejiem?

Sk. Mat. 12:3-5. _____

Ar pirmo piemēru (1. Sam. 21:1-6) Kristus apgalvoja, ka, lai gan normālos apstākļos Dāvids un viņa vīri nebūtu ēduši maizi, kas bija domāta priesteriem (3. Moz. 24:9), tomēr tāpēc, ka viņu dzīvības bija briesmās, viņu darbība uzskatāma par atļautu ceremoniālā likuma pārkāpšanu. Otrs Jēzus minētais piemērs (Mat. 12:5) ir saistīts ar upuriem un ziedojumiem, kas bija domāti sabata dienai tempļa kalpošanā, kas bija divreiz vairāk nekā tie, kas tika upurēti jebkurā citā dienā (4. Moz. 28:9, 10). Paši jūdi atzina, ka tempļa kalpošana ir pārāka par sabbatu.

Pēc šo piemēru pieminēšanas Jēzus izteica divus apgalvojumus, kas aizstāv Viņa tiesības no jauna definēt farizeju ar nastām apkrauto sabata ievērošanu: (1) „Sabats ir iecelts cilvēka dēļ, bet ne cilvēks sabata dēļ.” (Marka 2:27) Šeit Jēzus apstiprina sabata izcelsmi Ēdenē un no jauna definē farizeju nepareizās prioritātes attiecībā uz cilvēku un sabbatu: sabats bija radīts cilvēkiem par labu un turpinās kā Dieva dota dāvana, lai kalpotu cilvēcei, nevis lai cilvēce kalpotu sabbatā. Un (2), sakot „Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabbatu” (Marka 2:28), Kristus apstiprināja Savu kā sabata Radītāja un Likumdevēja statusu. Tāpēc tikai Viņam bija vara atbrīvot sabbatu no šiem cilvēku radītajiem likumiem.

Dieva ļaužu garīgie vadītāji apsūdzēja sabata Kungu tās dienas pārkāpšanā, ko Viņš pats bija radījis un darījis svētu. Kādu vēsti mums visiem vajadzētu paņemt par garīga akluma briesmām to vidū, kam vajadzēja zināt vislabāk?

Jēzus paraugs

Ko Lūk. 4:16 stāsta par Jēzus attieksmi pret sabatu? Kāpēc tas ir tik svarīgi mūsdienās? Sk. Jāņa 14:15, 1. Pēt. 2:21. _____

Vārds „paradums”, ko Lūka izmantoja 16. pantā, nāk no grieķu vārda, kas ir saistīts ar ieradumiem, kuriem nemainās laiks un darbība. Citiem vārdiem, Jēzus regulāri apmeklēja sinagogu katru sabatu, kad vien varēja. Vēl vairāk, Lūkam tas ir tik svarīgi, ka viņš četras reizes evaņģēlijā piemin Jēzus sinagogas apmeklējumus dažādos sabatos (Lūk. 4:16, 4:31, 6:6, 13:10). Arī Lūka īpaši nosauc sabatu par septīto nedēļas dienu (Lūk. 23:54 – 24:1). Fakts, ka Jēzus Kristus Savas zemes kalpošanas laikā ievēroja septīto dienu tāpat kā visi pārējie jūdi, apliecina, ka nedēļas cikls kopš likuma došanas Sinaja kalnā vai pat kopš radīšanas nav izzudis. Viņa sabata ievērošanas paraugs ir modelis, kam kristieši var sekot gan attiecībā uz laiku, gan ievērošanas veidu.

Ko Jēzus lasīja tajā īpašajā gadījumā sinagogā? Kāpēc tas ir svarīgi? Lūk. 4:16-21. _____

Tā nebija pirmā reize, kad Jēzus lasīja un runāja sinagogā. Bija pagājis jau vairāk nekā gads, kopš Viņš bija kristīts Jardānas upē. Tomēr tas bija Jēzus pirmais Nācaretes apmeklējums pēc tam, kad Viņš bija atstājis galdnieka darbnīcu, kur bija pavadījis pirmos 30 Sava mūža gadus un kur bija apmeklējis vietējo sinagogu. Savas jaunības laikā „Viņš bieži tika aicināts sinagogā sabatā lasīt praviešu rakstus un klausītāju sirdis tika saviļņotas, kad jauna gaisma atspīdēja pār pazīstamajiem svēto pantu vārdiem.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 74. lpp.)

Bet šoreiz bija citādi. Jēzus izvēlējās konkrētu Rakstu daļu – Jes. 61:1, 2, kas paskaidro Mesijas darbu virs zemes un kā Viņš nāks „pasludināt Kunga žēlastības gadu” (Lūk. 4:19). Tas bija sabata jeb jubilejas gads, atpūtas laiks. Jēzus piemēroti izvēlējās atpūtas dienu sabatu, lai pasludinātu Savu kalpošanu glābšanā, atbrīvošanā un dziedināšanā. Patiešām, Jēzū mēs atrodam atpūtu, kas taustāmā veidā ir izteikta katru sabata dienu.

Sabata brīnumi

Evaņģēlijā minēti neskaitāmi brīnumainas dziedināšanas gadījumi, kas notika sabata dienā. Interesanti atzīmēt, ka lielākajā daļā gadījumu dziedināšana bija Jēzus iniciatīva, lai gan Viņš to varēja darīt jebkurā citā dienā. Jēzus centās pateikt: dziedināšana sabatā nav nelikumīga. Tieši pretēji, tā ir likumīgāka nekā tas, ko daudzi farizeji un reliģiskie vadītāji bija pieraduši sabatā darīt.

Kādi argumenti ir minēti katrā no šiem pantiem, lai attaisnotu Jēzus dziedināšanas darbus sabatā? Mat. 12:10-12; Lūk. 13:15, 16; Jāņa 5:16, 17.

Lai gan tā ir patiesība, ka mums sabatā ir jānoliek savas intereses malā (2. Moz. 20:9; Jes. 58:13), to nekad nevajadzētu uzskatīt par nelietderīga laiskuma periodu. Savās sadursmēs ar farizejiem Kristus skaidri norādīja, ka „ir atļauts sabatā labu darīt” (Mat. 12:12). Saskaņā ar rabīnu tradīcijām, slimu cilvēku sabatā varēja ārstēt tad, ja situācija apdraudēja dzīvību. Līdzīgi kā tad, ja aita vai vērsis bija iekritis bedrē, bija atļauts izvilkt dzīvnieku laukā sabata dienā, lai glābtu viņa dzīvību. Vai cilvēka dzīvībai nav lielāka vērtība nekā dzīvniekam? Diemžēl Kristus kritiķi parādīja vairāk līdzjutības pret saviem dzīvniekiem nekā pret ciešanās esošiem cilvēkiem. Viņi atzina par pareizu dzīvnieku dzirdīšanu, bet ne cilvēka veselības atjaunošanu.

Jēzus arī apliecināja, atsaucoties uz Dieva darbu Savu radījumu labā: „Mans Tēvs vēl aizvien strādā, un arī Es strādāju.” (Jāņa 5:17) Pat sabata dienā Viņš turpina dot dzīvību un uzturēt Universu (Ebr. 1:2, 3).

Jēzus mācīja, ka mums nevajadzētu būt burta kalpiem, ievērojot sabatu. To ievērot nozīmē „atpūsties” no mūsu pašu darbiem (Ebr. 4:10) un pat vēl svarīgāk – pārtraukt mēģinājumus pašiem sevi glābt, tas tik un tā nav iespējams. Sātans grib mūs pārliecināt ievērot sabatu savtīgi. Ja viņš nevar pamudināt nostāties pret sabatu, viņš centīsies ievilkt mūs otrā galējībā: burta kalpībā.

Lai gan ir viegli iekrist burta kalpībā sabatā, citi var būt ļoti brīvi tā ievērošanā. Kā iegūt pareizo līdzsvaru? Kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, reaģējot uz to, kā citi ievēro sabatu (neizmirsti, ko farizeji domāja par Kristus sabata ievērošanu)?

Sabats pēc augšāmcelšanās

Daudzi kristieši sabata vietā ievēro svētdienu, minot tam neskaitāmus iemeslus, no kuriem galvenais ir Kristus augšāmcelšanās. Līdzās tādai sīkai detaļai, ka nekas Jaunajā Derībā, ieskaitot nodaļas par augšāmcelšanos, nemāca, ka sabatu ir jāaizvieto ar svētdienu, Jaunā Derība parāda, ka Kristus paredzēja sabata ievērošanu arī pēc Savas augšāmcelšanās.

Ko Mat. 24:20 saka par sabatu pēc Jēzus augšāmcelšanās? _____

Kristus vārdi Mat. 24:20 parāda, ka mūsu ēras 70. gadā, aptuveni 40 gadu pēc Viņa nāves, sabats tika uzskatīts par svētu, kā tas vienmēr ir bijis. Nemiers, satraukums, bailes un došanās ceļā, kas bija nepieciešama, lai bēgtu no Jeruzālemes, bija nepiemēroti sabata dienai.

Kādus pierādījumus mēs vēl atrodam Jaunajā Derībā, kas parāda, ka septītās dienas sabats palika svēts pēc Kristus augšāmcelšanās? Sk. Ap.d. 13:14, 42; 14:1; 17:1, 2; 18:4. _____

Mācekļiem došanās uz sinagogu bija tas, kam vajadzētu būt baznīcas apmeklējumam mums šodien: viens no vislabākajiem veidiem, kā ievērot sabatu. Īpaši atzīmējams tas ir apustulim Pāvilam, kas bija klātesošs sinagogas dievkalpojumos sabatā, kad nebija nevienas kristiešu draudzes. Lai gan viņš bija pagānu apustulis un aizstāvēja taisnošanu ticībā, viņš parasti devās sabatā uz sinagogu, nevis tikai lai sludinātu jūdiem, bet arī lai ievērotu svētu sabata dienu.

Kādu sabatu, pēc tam, kad bija beigusies kalpošana sinagogā, pagāni lūdza, lai Pāvils viņiem sludina evaņģēliju. Apustulis varēja viņus uzaicināt klausīties nākamajā dienā, svētdienā, bet viņš atlika uz nedēļu. „Nākamajā sabatā gandrīz visa pilsēta sapulcējās klausīties Kunga vārdu.” (Ap. d. 13:44) Šie panti ir spēcīgs pierādījums tam, ka agrīnā draudze neko nezināja par pirmo nedēļas dienu kā aizvietojumu septītajai.

Nu labi, mēs zinām, ka mums ir taisnība attiecībā uz īsto sabata dienu. Tas, protams, ir svarīgi. Tomēr kā mūsu sabata ievērošana var padarīt mūs par kristiešiem, kas esam līdzjūtīgāki, mīlošāki un tādi, kas parādām rūpes par citiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Laikmetu ilgas” nodaja „Sabats” 281.-289. lpp.

„Tā nu Cilvēka Dēls ir Kungs arī pār sabatu.” Šie vārdi ir pamācību un prieka pilni. Tādēļ ka sabatu cilvēces labklājībai iecēla Kristus, to tagad sauc par Kunga dienu. Tā pieder Kristum. Jo "caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir." (Jāņa 1:3) Ja nu Viņš ir radījis visas lietas, tad Viņš iecēla arī sabatu. Viņš to nošķīra radīšanas darba piemiņai. Tas nozīmē, ka Viņš ir Radītājs un Svētotājs. Tas, kurš radīja visas lietas Debesīs un virs zemes un tagad tās uztur, ir draudzes Galva, un Viņa spēkā mēs topam salīdzināti ar Dievu. Jo, runādams par Israēlu, Kungs teica: "Es devu tiem arī savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu tas Kungs, kas to svētījis," tas ir, dara svētus. (Ec. 20:12) Tātad dusas diena – sabats ir zīme Kristus varai darīt mūs svētus. Tas ir dots visiem, kurus Kristus dara svētus. Kā Viņa svētu darošā spēka zīme sabats ir dots visiem, kas Kristū kļūst par Dieva Israēla daļu." (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 288., 289. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Mēs piederam Kristum gan radīšanas, gan pestīšanas dēļ. Kā sabats īpaši atgādina mums šīs svarīgās patiesības?
2. Kāpēc burta kalpība, paklausot ceturtajam bauslim, ir problēma? No otras puses, kāpēc virspusēja sabata ievērošana nav risinājums legālistam? Kas ir tas atslēgelements, kas padara sabata ievērošanu par patiesu svētību?
3. Kāpēc sabatam un iespējai atpūsties sabata dienā vajadzētu mums īpaši atgādināt svarīgo patiesību, ka mēs netiekam glābti savu darbu dēļ, bet pateicoties Kristus nopelnam mūsu labā?
4. Kādos veidos mēs varam mācīties iegūt dziļāku un bagātāku pieredzi ar Kungu sabata dienā?
5. Kādas mācības par to, kā ievērot sabatu, mēs varam gūt no Kristus parauga, dziedinot sabatā? Kā šīs dziedināšanas palīdz mums labāk saprast, kādam vajadzētu būt sabatam?
6. Mums ir teikts, lai turam sabatu „svētu”. Pārdomājiet dažas savas sabata aktivitātes. Cik svētas tās ir?

12. TĒMA 13. – 19. SEPTEMBRIS

NĀVE UN AUGŠĀMCELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 11:11; Jāņa 1:1-4; Lūk. 8:54, 55; Jāņa 5:28, 29; Mat. 5:22, 29; Jāņa 11:38-44.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad Jēzus viņai sacīja: „ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu!” (Jāņa 11:25)

Cilvēkiem ir iedzimts pretīgums pret nāvi, jo mēs esam radīti tikai dzīvei, nevis nāvei. Nāve ir iebrucējs. Tā nebija paredzēta.

Tieši tāpēc Savā zemes kalpošanas laikā Jēzus parādīja bezgalīgu līdzjūtību tiem, kas bija zaudējuši tuviniekus. Redzot Naines atraitni, kas veda uz kapu savu vienīgo dēlu, „Kungs iežēlojās par viņu un tai sacīja: „Neraudi!” (Lūk. 7:13) Sirdī salauztajam tēvam, kam tikko bija nomirusi 12 gadīgā meitiņa, Kristus mierinādams sacīja: „Nebīsties, tikai tici!” (Marka 5:36) Katru reizi, kad nāve skar mūsu mīļos, Jēzu aizkustina mūsu ciešanas. Viņa līdzjūtīgā sirds raud kopā ar mums.

Bet Kristus ne tikai raud. Uzvarot nāvi, pats mirstot un augšāmceļoties, Viņam pieder nāves atslēgas un Viņš apsola piecelt ikvienu, kas Viņā tic mūžīgajai dzīvei. Tas ir vislielākais apsoliņums, kāds mums ir dots Dieva Vārdā; citādi, ja nāvei piederētu pēdējais vārds, visa mūsu dzīve un viss, ko mēs esam paveikuši, būtu veltīgs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. septembrī!

Mirušo stāvoklis

Vecās Derības autori konsekventi uzskatīja, ka cilvēks ir nedalāma dzīva būtne. Dažādie ebreju vārdi, kas parasti tulkoti kā „miesa”, „dvēsele” un „gars”, ir tikai alternatīvs veids, kā no dažādiem skatpunktiem raksturot cilvēku kā vienotu veselumu. Saskaņā ar šo skatījumu, Raksti izmanto dažādas metaforas, lai aprakstītu nāvi. Starp tiem ir vārds „miegs”, kas ir atbilstošs simbols, lai atspoguļotu Bībeles izpratni par mirušo stāvokli (sk. Īj. 3:11-13, 14:12; Ps. 13:3; Jer. 51:39; Dan. 12:2). Nāve ir dzīvības beigas. Nāve ir bezapziņas stāvoklis, kurā nav nekādu domu, ne emociju, ne darbu, ne arī jēlkādu attiecību (Māc. 9:5, 6, 10; Ps. 115:17; 146:4).

Jēzus laikā tomēr šo izpratni par cilvēku un īpaši par nāvi izaicināja pagānu duālistiskā ideja par dvēseles nemirstību, kas ātri izplatījās visā zināmajā pasaulē.

Kā Jēzus aprakstīja Sava drauga Lācara nāvi? Sk. Jāņa 11:11. _____

Neskatoties uz šo un citiem pantiem, daudzi kristieši apgalvo, ka Jēzus ticēja dvēseles nemirstībai, jo Viņš teica zaglim pie krusta: „Patiesi es tev saku: šodien tu būsi ar mani paradīzē.” (Lūk. 23:43) Šī panta nozīme pilnībā mainās, atkarībā no tā, kur tiek ielikta pieturzīme. (Vissenākajos Jaunās Derības manuskriptos pieturzīmju nav.) Ja pieturzīmi liek aiz „saku”, kā šo pantu tulko lielākā daļa Bībeles versiju, tad tas nozīmē, ka Jēzus un zaglis devās uz paradīzi tajā pašā dienā. Ja pieturzīme ir aiz „šodien”, tad pants nozīmē, ka Jēzus apsoltīja zaglim glābšanu nākotnē. Patiesībā Jēzus vārdi uzsver pārliecību par glābšanu, nevis laiku, kad zaglis ieies Debesīs. To apstiprina konteksts. Sāksim ar to, ka zaglis nelūdza pārceļšanu Debesīs tūlīt pēc nāves, bet drīzāk – lai Kungs atceras viņu, kad Viņš nonāks Savā valstībā. Vēl vairāk, trīs dienas vēlāk Jēzus pats apstiprināja, ka Viņš vēl nav bijis paradīzē (Jāņa 20:17). Tāpēc šis pants nemāca, ka mirušo dvēseles dodas uz Debesīm uzreiz pēc nāves.

Tā kā mēs saprotam nāvi kā bezapziņas miegu, kāpēc mācība par augšāmcelšanos mums ir tik svarīga? _____

Augšāmcelšanās cerība

Radot pasauli, „Kungs Dievs izveidoja no zemes pīšļiem cilvēku un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvašu”. Rezultātā „cilvēks kļuva par dzīvu būtību” (1. Moz. 2:7). Kamēr Dievs saglabā dzīvības dvašu dzīvos radījumos, tikmēr viņi ir dzīvi. Bet, kad Viņš tiem dzīvības elpu atņem, tie mirst un atgriežas pīšļos (Ps. 104:29, Māc. 12:7). Tas nav patvaļīgs Dieva lēmums. Tās ir neizbēgamas grēka sekas. Bet labā vēsts ir tā, ka, pateicoties Kristum, pat nāvē ir cerība.

Izlasi Jāņa 1:1-4! Kas ir ietverts šajos pantos tāds, kas parāda mums Jēzus spēku uzmodināt mirušos? _____

Kristum ir dzīvība Sevī, jo Viņš ir dzīvība (Jāņa 14:6). Viņš radīja visu, un Viņam ir vara dot dzīvību, kam vien Viņš vēlas (Jāņa 5:21). Tādējādi Viņš var uzmodināt mirušos.

Kā notiek augšāmcelšana? Sk. Lūk. 8:54, 55. _____

Saskaņā ar Bībeli augšāmcelšanās ir nāves atcelšana. Dzīvība tiek atjaunota, kad dzīvības elpa no Dieva atgriežas cilvēkā. Tā Lūka paskaidroja Jaira meitiņas augšāmcelšanos. Uzzinājis, ka 12 gadus vecā meitiņa ir nomirusi, Jēzus devās uz viņas māju un apraudātājiem teica, ka viņa guļ. Tad Viņš, „satvēris tās roku, sauca: „Bērns, mosties!” Un tā sāka elpot un tūlīt piecēlās, un viņš lika dot tai ēst.” (Lūk. 8:54, 55) Pēc Jēzus dievišķās pavēles dzīvības princips, ko piešķir Dievs, atgriezās meitenē. Grieķu valodā vārds, ko izmantoja Lūka, – „pneuma” nozīmē „vējš”, „elpa” vai „gars”. Kad Bībele izmanto to saistībā ar cilvēku, tas nekad nenozīmē apzinātu esamību, kas spēj eksistēt atsevišķi no ķermeņa. Šajā pantā tas skaidri attiecināts uz dzīvības dvašu.

Nāve ir tik pierasta, ka mēs to uzskatām par normālu. Tomēr kā mēs varam mācīties uzticēties Dieva mūžīgās dzīvības apsolījumiem, pat ja arī tagad nāve liekas uzvarētāja? _____

Augšāmcelšanās un tiesa

Tas, ko mēs līdz šim esam pētījuši, var likt mums domāt, ka augšāmcelšanās būs tikai dažiem. Bet Jēzus apstiprināja, ka pienāks laiks, kad „visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un izeis ārā” (Jāņa 5:28, 29). Ticīgie un neticīgie, taisnie un grēcinieki, glābtie un pazudušie – visi tiks uzcelti. Kā Pāvils paziņoja: „Būs mirušo – gan taisno, gan netaisno – augšāmcelšanās.” (Ap. d. 24:15)

Lai gan visi beigās uzmodīsies no mirušajiem, visi piedzīvos tikai vienu no diviem mūžīgajiem likteņiem. Kādi tie ir? Jāņa 5:28, 29. _____

Augšāmcelšanās universālums nenozīmē, ka pēdējā dienā ikviens tiks ielaists svētlaimīgajā un prieka pilnajā mūžīgajā dzīvē. „Daudzi, kas atdusas zemes priekšos, celsies – citi mūžīgai dzīvei, citi mūžīgam kaunam un negodam.” (Dan. 12:2)

Bībele māca, ka Dieva tiesā nāks katra cilvēka dzīve, izlemjot katra, kas jebkad ir dzīvojis, mūžīgo likteni (Māc. 12:14; Rom. 2:1-11). Tomēr dievišķā sprieduma izpilde nenotiek tūlīt pēc katra cilvēka nāves, bet tikai pēc viņa augšāmcelšanās. Līdz tam gan izglābtie, gan pazudušie guļ bez apziņas priekšos. Augšāmcelšanās pati par sevi nav ne alga, ne sods. Tā ir priekšnosacījums, lai saņemtu mūžīgo dzīvību vai nosodījumu.

Runājot par divām augšāmcelšanās, Jēzus norādīja, ka mūsu liktenis tiks izlemts, pamatojoties uz mūsu darbu (labo vai ļauno) morālo kvalitāti. Šis fakts tomēr nenozīmē, ka darbi mūs glābj. Tieši pretēji, Jēzus skaidri mācīja, ka mūsu glābšana ir atkarīga tikai un vienīgi no mūsu ticības Viņam kā Glābējam (Jāņa 3:16). Kāpēc tad darbi tiek ņemti vērā? Tie parāda, vai mūsu ticība Kristū un mūsu nodošanās Viņam ir patiesa vai ne (Jēk. 2:18). Mūsu darbi parāda, vai mēs vēl joprojām esam „miruši savos grēkos un pārkāpumos” (Ef. 2:1) vai „miruši grēkam, bet dzīvi Dievam Kristū Jēzū, mūsu Kungā” (Rom. 6:11).

Pārdomā mūžīgo likteni, kas sagaida katru no mums! Ja kaut kas atrodas starp tevi un mūžīgo dzīvību, kāpēc tieši tagad neizvēlēties atbrīvoties no tā? Galu gala, kas var būt tik vērts, lai tā dēļ zaudētu mūžību? _____

Ko Jēzus teica par elli

Runājot par nāvi un netaisno sodu, Jēzus izmantoja divus grieķu vārdus: „hadēs” un „gehenna”. Ņemot vērā populāro uzskatu par „elles” nozīmi, mums vajadzētu to rūpīgi pārdomāt.

„Hadēs” atbilst ebreju vārdam „she’ol”, Vecajā Derībā visbiežāk sastopamajam mirušo valstības apzīmējumam. Šie vārdi vienkārši aino kapu vai vietu, kur nonāk visi pēc nāves, kam nav nekādas saistības ar sodu vai atalgojumu. Tomēr ir viens pants, kur „hadēs”, šķiet, ir saistīts ar sodu. Tā ir līdzība par bagāto vīru un Lācaru.

Izlasi Lūk. 16:19-31! Kāda ir galvenā mācība, ko pauž šī līdzība? (Sk. ģpaši 27.-31. pantu.) Kāpēc ir nepareizi izmantot šo līdzību, lai mācītu, ka cilvēki tūlīt pēc nāves nonāk paradīzē vai ellē?_____

Šī līdzība nerunā par cilvēka stāvokli nāvē. Populārs, bet pretbībelisks uzskats, pie kā turējās daudzi Jēzus laikabiedri, nodrošināja tikai fonu šai līdzībai, kas sniedz svarīgu mācību: mūsu nākotnes likteni nosaka lēmumi, ko ik dienas pieņemam šajā dzīvē. Ja mēs atmetam mums doto Dieva gaismu šeit, tad pēc nāves nav vairs nekādu iespēju. Jebkurš mēģinājums skaidrot šo līdzību burtiski noved neatrisināmās problēmās. Patiesībā šķiet, ka detaļas ainojumā ir ar nolūku neveiklas, lai parādītu mums, ka Jēzus nodoms nebija, lai Viņa vārdi tiktu uztverti burtiski, bet gan simboliski.

Kādus brīdinājumus Jēzus izteica par elli? Sk. Mat. 5:22, 29, 30; 23:33._____

Daudzos Bībeles tulkojumos vārds “elle” no Jēzus lūpām izskan vienpadsmit reizes. Viņš patiesībā izmanto grieķu vārdu „gehenna”, kas nāk no ebreju vārda „Gē Hinnom”, „Hinas ieleja”. Saskaņā ar Veco Derību šajā šaurajā aizā uz dienvidiem no Jeruzālemes ķēniņi Ahazs un Manase izveda šausminošos pagānu rituālus, sadedzinot bērnus Moleham (2. Laiku 28:3, 33:6). Vēlāk dievbijīgais ķēniņš Josija šo praksi apstādināja (2. Ķēn. 23:10). Tajā izdarīto grēku dēļ Jeremija pravietoja, ka Dievs padarīs šo vietu par „slepkavu ieleju” (Jer. 7:32, 33; 19:6). Tādējādi jūdiem ieleja bija kļuvusi par pēdējās tiesas simbolu un nenozēlojošo cilvēku sodu. Jēzus izmantoja šo vārdu simboliski, nepaskaidrojot nekādas detaļas attiecībā uz soda izpildes laiku un vietu, ko mēs atrodam citās vietās Bībelē. Tāpēc elle nav mūžīgā soda vieta.

Jēzus uzvarēja nāvi

Kāpēc Lācara augšāmcelšanās bija Kristus zemes kalpošanas galvenais brīnums? Sk. Jāņa 11:38-44. _____

Lai gan Jēzus bija vēl divus piecēlis no mirušajiem, neviens no šiem gadījumiem nebija tik dramatisks kā šis. Lācars bija miris četras dienas – to Marta apstiprināja pie kapa. Jēzus izdarīja brīnumu gaišā dienas laikā cienījamu liecinieku pūļa priekšā, kas bija no Jeruzālemes. Pierādījumi bija neapstrīdami.

Tomēr daudz svarīgāka nekā Lācara augšāmcelšanās bija paša Jēzus augšāmcelšanās. Tā kā Viņam ir dzīvība Sevī, Viņam ir ne tikai spēks uzmodināt no mirušajiem un dot dzīvību, kam Viņš vēlas (Jāņa 5:21), bet Viņam ir arī vara atdot Savu paša dzīvību un to atkal atgūt (Jāņa 10:17, 18). Viņa augšāmcelšanās to pārliecinoši pierādīja.

Kāda ir saistība starp Kristus augšāmcelšanos un mūsējo? Kāpēc Viņa augšāmcelšanās ir tik svarīga mūsu dzīvei? Sk. 1. Kor. 15:17-20. _____

Kristus spēks salauzt nāves važas ir neapstrīdams. Viņš uzcēlās no kapa kā pirmais auglis no tiem, kas ir aizmiguši Viņā. Viņa augšāmcelšanās ir garantija ikviena ticīgā augšāmcelšanai, jo Viņam ir nāves atslēgas (Atkl. 1:17, 18).

„Ticīgajam Kristus ir augšāmcelšanās un dzīvība. Mūsu Pestītājā dzīvība, kas bija pazaudēta grēka dēļ, ir atjaunota. Jo Viņam ir dzīvība Sevī, lai atdzīvinātu, ko Viņš vēlas: Viņam ir tiesības piešķirt nemirstību. Dzīvību, ko Viņš atdeva kā cilvēks, Viņš atgūst atpakaļ un dod to cilvēcei.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 786., 787. lpp.)

Bija cilvēki, kas izvēlējās, lai viņu ķermenis tiktu sasaldēts ticībā, ka zinātne atklās, kā viņu atgriezt dzīvē. Līdz šim izredzes nav pārāk lielas, vai ne? Nāve ir tik spēcīga, ka tikai Viņš, kas radīja dzīvību, to var atjaunot. Ko šī patiesība mums stāsta par to, kāpēc mums ir jāuzticas tam, ka Jēzus var un grib mūs uzmodināt tā, kā Viņš apsolīja? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Laikmetu ilgas” nodaļas „Lācar, nāc ārā!” 524.-536. lpp. un „Kungs ir augšāmcēlies” 779.-787. lpp.

„Dieva Dēla balss sauc ārā aizmigušos svētos. Viņš uzlūko taisno kapus un tad, savas rokas pret Debesīm pacēlis, saka: "Uzmostieties, uzmostieties, uzmostieties jūs, kas guļat pīšļos, un celieties augšā!" Visā zemes garumā un platumā mirušie dzirdēs šo balsi, un tie, kas dzirdēs, dzīvos. [...] Nemirstīgā godībā tērpti, tie nāks ārā no nāves cietuma un sauks: "Nāve, kur ir tavs dzelons? Elle (kaps), kur ir tava uzvara?" (1. Kor. 15:55, Glika tulk.) Tad dzīvie taisnie un uzmodinātie svētie apvienos savas balsis ilgstošās, līksmās uzvaras gaviļēs.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 644. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Mēs visi cīnāmies ar nāves realitāti, šķietamo dzīvības galu un bezjēdzību. Ja nav Dieva, kā daudzi uzskata, nav mūžīgās dzīvības cerības un nav augšāmcelšanās, tad kāda ir nozīme cilvēka dzīvei? Ko gan tā var nozīmēt, ja ātrāk vai vēlāk ikviens, kas jebkad ir dzīvojis, mirst, un visas atmiņas par viņu izgaist uz mūžīgiem laikiem? Kā mūsu izpratne par augšāmcelšanos atbild uz šo citādi neatrisināmo dilemmu?

2. Kādas briesmas ietver uzskats par dvēseles nemirstību? Kāpēc sātans ir dedzīgs izplatīt šo pretbībelisko uzskatu? Kāda loma šai idejai būs gala laika reliģiskajā scenārijā? Padomājiet par potenciālajiem maldiem, no kuriem ir pasargāti tie, kas saprot nāvi kā miegu līdz pat augšāmcelšanai!

13. TĒMA 20. – 26. SEPTEMBRIS

JĒZUS OTRĀ NĀKŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 14:1-3; Mat. 16:27; 1. Tes. 4:13-18; Mat. 24:3-14; 24:42, 44.

ATMIŅAS PANTS:

„Jūsu sirdis lai neiztrūkstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums sacītu, ka Es eju jums vietu sataisīt? Kad Es būšu aizgājis un vietu jums sataisījis, Es nākšu atkal un nemšu jūs pie sevis, lai arī jūs būtu tur, kur Es esmu.” (Jāņa 14:1-3)

Jēzus otrā nākšana, kas minēta vairāk nekā 300 reizes Jaunajā Derībā, ir mūsu mācību jumta akmens. Tā ir būtiska mūsu, septītās dienas adventistu kristiešu, identitātei. Šī doktrīna ir ierakstīta mūsu nosaukumā, un tā ir evaņģēlija izšķirošā daļa, ko esam aicināti pasludināt. Bez Viņa nākšanas apsolījuma mūsu ticība būtu veltīga. Šī godības pilnā patiesība motivē mūsu misijas darbu.

Kāds var teikt, ka mūsu gaidīšanas laika ievilkšanās ir samazinājusi mūsu ticību Jēzus apsolījumam atgriezties. Tomēr tas tā nav noticis. Daudziem no mums ilgas pēc Kristus atgriešanās ir spēcīgākas nekā jebkad agrāk.

Šajā nedēļā mēs pārskatīsim, ko Jēzus ir teicis par „laimīgo cerību un .. mūsu glābēja Jēzus Kristus godības atklāšanos”. (Tit. 2:13)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. septembrī!

Apsolījums

Pēc pēdējām vakariņām Jēzus teica mācekļiem, ka Viņš dodas uz vietu, kur, vismaz līdz šim viņi nav varējuši iet (Jāņa 13:33). Doma par šķiršanos no Meistara piepildīja viņu sirdis ar skumjām un bailēm. Pēteris jautāja: „Kungs, kurp Tu ej? .. Kādēļ es tagad nevaru iet Tev līdzi?” (Jāņa 13:36, 37) Kristus zināja viņu ilgas un pārliecināja, ka šķiršanās būs tikai īslaicīga.

Izlasi mums doto Kristus apsolījumu Jāņa 14:1-3! Attiecinī šos vārdus uz sevi! Kāpēc tiem vajadzētu būt tik svarīgiem tavā dzīvē? _____

Mūsu Kunga solījums nevarēja būt vēl spēcīgāks. Grieķu valodā apsolījums „Es nākšu atkal” ir tagadnē, uzsverot noteiktību. Burtiski to varētu tulkot „Es nāku atkal”.

Jēzus ir iedevis mums pilnīgu pārliecību par Savu otro nākšanu. Viņš neteica: „Es varbūt nākšu atkal”, bet „Es nākšu atkal”. Katru reizi, kad Viņš piemin savu atgriešanos, Viņš runā par to noteiktos vārdos.

Dažreiz mēs apsolām kaut ko, ko vēlāk nevaram izpildīt, neskatoties uz mūsu vislabākajām pūlēm un apņemšanos. Ar Kristu tā nav. Daudzas reizes Viņš neklūdīgi pierādīja, ka Viņa vārds ir uzticams.

Runājot par Savu iemiesošanos, Kungs ar Dāvida starpniecību paziņoja: „Redzi, Es esmu atnācis.” (Ps. 40:8) Un Viņš atnāca (Ebr. 10:5-7). Viņa pirmās atnākšanas realitāte nostiprina pārliecību par Viņa otro nākšanu.

Savas zemes kalpošanas laikā Jēzus apsolīja izmisušam tēvam: „Nebīsties, tici, un viņa tiks izglābta.” (Lūk. 8:50) Un Jaira meitiņa atveseļojās, lai gan viņa bija mirusi. Kristus paziņoja, ka trīs dienas pēc Viņa paša nāves Viņš uzcelsies no kapa, un tā notika. Viņš apsolīja mācekļiem Svēto Garu, un Viņš to atsūtīja īstajā laikā. Ja Kungs ir izpildījis visus Savus apsolījumus pagātnē, pat tos, kas no cilvēciskas perspektīvas raugoties, likās neiespējams, mēs varam būt droši, ka Viņš izpildīs Savu apsolījumu nākt atkal.

Kā tu vari uzturēt savā sirdī degsmi par Jēzus otro nākšanu? _____

Jēzus otrās nākšanas nolūks

Lielais pestīšanas plāns sasniegs savu kulmināciju otrajā nākšanā. Bez Kristus atgriešanās uz šo zemi Viņa iemiesošanās, nāve un augšāmcelšanās neko nedotu mūsu glābšanai.

Kāds ir viens no galvenajiem iemesliem Jēzus otrajai nākšanai? Sk. Mat. 16:27.

Dzīve ne vienmēr ir godīga. Patiesībā bieži vien tā ir negodīga. Mēs ne vienmēr redzam taisnību mūsu sabiedrībā. Nevainīgi cilvēki cieš, bet ļaunums, šķiet, plaukst un zeļ. Daudzi cilvēki nesaņem to, ko ir pelnījuši. Bet ļaunums un grēks nevaldīs mūžīgi. Jēzus nāks, „lai katram samaksātu pēc viņa darbiem”(Atkl. 22:12).

Šis apgalvojums ietver to, ka tiesai ir jānotiek pirms Kristus atgriešanās. Kad Jēzus nāks, katra cilvēka liktenis jau būs izlemts. Jēzus skaidri norādīja uz šo izmeklēšanas tiesu līdzību par kāzu mielastu (Mat. 22:11-13). Fakts, ka mēs tiekam tiesāti pēc darbiem, nenozīmē, ka mēs tiekam glābti pēc saviem darbiem vai pēc pašu nopelniem. Glābšana ir Dieva žēlastībā, un tā tiek iegūta, ticot Jēzum (Marka 16:16, Jāņa 1:12), ko mēs parādām ar saviem darbiem.

Apsolījums Mat. 16:27 ir svarīgs ar to, ka taisnība notiks. Mums ir tikai to jāgaida.

Tātad, Jēzum nākot otrreiz, tie, kas dus Kristū, tiks uzmodināti mūžīgajai dzīvībai. Tā kā mēs zinām, ka mirušie guļ kapos, otrās nākšanas apsolījums un augšāmcelšanās mūžīgajai dzīvībai, kas tai seko, mums ir īpaši svarīgi.

„Zemei grīļojoties, zibeņiem šaudoties un pārkonam dārdot, Dieva Dēla balss sauc ārā aizmigušos svētos. Viņš uzlūko taisno kapus un tad, savas rokas pret Debesīm pacēlis, saka: "Uzmotieties, uzmostieties, uzmostieties jūs, kas guļat pīšļos, un celieties augšā!" Visā zemes garumā un platumā mirušie dzirdēs šo balsi, un tie, kas dzirdēs, dzīvos. Zeme skanēs no neapverami lielas armijas soļiem, ko veidos visu tautu, cilšu, valodu un ļaužu pārstāvji. Nemirstīgā godībā tērpti, tie nāks ārā no nāves cietuma un sauks: "Nāve, kur ir tavs dzelons? Elle (kaps), kur ir tava uzvara?" (1. Kor. 15:55, Glikā tulk.) Tad dzīvie taisnie un uzmodinātie svētie apvienos savas balsis ilgstošās, līksmās uzvaras gaviļēs." (E. Vaita „Lielā cīņa” 644. lpp.)

Kā Jēzus nāks?

Savā pravietiskajā svētrunā Kristus izteica bažas par nepareizām mācībām Viņa otrās nākšanas jautājumā, un Viņš brīdināja mācekļus sargāties no cilvēkiem, kas nāks Viņa vārdā „un sacīs: es esmu Kristus” (Mat. 24:5, sk. arī 23.-26. pantu). Viņš negrib, lai Viņa sekotāji tiktu piekrāpti. Tāpēc Viņš skaidri norādīja veidu, kā Viņš nāks.

Ko Mat. 24:27 mums stāsta par to, kā Jēzus atgriezīsies? _____

Zibeni nevar apslēpt vai viltot. Tas uzplaiksnī un atmirdz pa visām debesīm tādā veidā, lai ikviens var to redzēt. Tāda būs Jēzus nākšana. Nebūs vajadzīga reklāma, lai pievērstu tai ļaužu uzmanību. Ikviens cilvēks, labs un ļauns, glābts un pazudis, pat „tie, kas Viņu caurdūra” (Atkl. 1:7), redzēs Viņa nākšanu (Mat. 26:64).

Kā 1. Tes. 4:13-18 palīdz mums saprast, kāda būs Jēzus otrā nākšana? _____

Savā otrajā nākšanā Kristus būs redzams visā Savā dievišķajā godībā kā „**ĶĒNIŅU ĶĒNIŅŠ UN KUNGU KUNGS**” (Atkl. 19:16). Pirmajā nākšanā Dēls nāca viens un bez ārēja krāšņuma, „nedz paskata, ka mums patiktos” (Jes. 53:2). Bet šoreiz Viņš nāks visā Savā godībā un „visi eņģeļi līdz ar Viņu” (Mat. 25:31) un ar „varenu bazūnes skaņu” (Mat. 24:31). Un ne tikai tas – visi mirušie Kristū celsies augšā nemirstībai.

Ja mēs uzticamies Kungam tādā neparastā notikumā kā otrā nākšana, kāpēc gan mēs nevarētu uzticēties Viņam visos mūsu dzīves aspektos? _____

Kad nāks Jēzus?

Kad Jēzus teica par templi, ka „te akmens uz akmens netiks atstāts, kas netiktu nopostīts” (Mat. 24:2), mācekļi bija pārsteigti. „Saki mums, kad tas notiks, un kāda būs tavas atnākšanas un laika piepildījuma zīme?” (3.p.) viņi jautāja. Viņu domāšanā tempļa iznīcināšana saistījās ar pasaules vēstures noslēgumu, Jēzum nākot.

Jēzus atbilde prasmīgi apvienoja abus notikumus: Jeruzālemes krišanu mūsu ēras 70. gadā un Viņa otro nākšanu, jo mācekļi vēl nebija gatavi saprast atšķirību starp tiem.

Ir svarīgi, lai mēs saprastu šo zīmju dabu un nolūku. Tās netika mums dotas tāpēc, lai mēs noteiktu Jēzus atgriešanās datumu, jo „to dienu vai stundu neviens nezina – nedz eņģeļi debesīs, nedz Dēls, vienīgi Tēvs” (Mat. 24:36). Drīzāk zīmes parāda pasaules vēstures notikumu tendences, lai brīdinātu mūs, ka Viņa nākšana ir tuvu, tā jau ir pie durvīm. Lai gan mums nekad nevajadzētu būt datumu noteicējiem, mēs arī nedrīkstam ignorēt laiku, kurā dzīvojam.

Izlasi Mat. 24:3-14, 21-26, 29, 37-39 (ja iespējams, sk. arī Marka 13. un Lūkas 21. nodāju)! Kādu pasaules ainojumu Jēzus šeit atklāj? Kā tas atbilst pasaulei, kurā mēs šobrīd dzīvojam? _____

Vissvarīgākā doma, ko Jēzus gribēja iedvest mācekļu prātos, bija Viņa nākšanas tuvums. Patiesībā visa Viņa pravietiskā svētruna uzrunāja apustuļus tā, it kā viņi būtu dzīvi, kad Viņš nāks (sk. Mat. 24:32, 33, 42).

No mūsu katra personīgās perspektīvas otrā nākšana nekad nav tālāk par mūsu nāves brīdi. Nāve ir dziļš miegs bez apziņas. Mēs aizveram acis nāvē un vienalga, vai paiet viens gads vai tūkstoš gadi, nākamais, ko mēs piedzīvojam, ir Jēzus otrā nākšana. Tādējādi doma par Kristus nākšanas tuvumu, ko līdzdalīja arī Pāvils, Pēteris un Jēkabs, ir pilnīgi pareiza. Mums katram personīgi Viņa nākšana nav tālāk par nāves brīdi.

Kā šī doma palīdz mums saprast Kristus otrās nākšanas „draudus”? _____

CETURTDIENA, 25. SEPTEMBRIS

Esiet nomodā

Kāpēc mums ir vienmēr svarīgi būt nomodā un gataviem uz Jēzus nākšanu?
Sk. Mat. 24:42, 44. _____

Jēzus pravietiskās svētrunas vadmotīvs ir pavēle būt nomodā. Tas nenozīmē laiski gaidīt, bet būt aktīvi modram, kā mājas īpašnieks, kas nodrošinās pret iespējamo zagli (Mat. 24:43). Modri gaidot, mums ir jāstrādā, kā to darīja uzticīgais kalps, kas veica uzdevumus, ko kungs viņam bija uzticējis savas prombūtnes laikā (Mat. 24:45, Marka 13:34-37).

Kāda attieksme mums var būt liktenīga, ja apgalvojam, ka ticam Jēzus otrajai nākšanai? Sk. Mat. 24:48-51, Lūk. 21:34, 35. Kā mēs varam izvairīties no iekrišanas šādā attieksmē? Kāpēc ir tik viegli kļūdīties, ja neesam piesardzīgi?

Līdzība par Jauno kalpu ir tāda, kas pamodina, īpaši mūs, septītās dienas adventistus. Šis kalps aino tos, kas apliecina ticību, ka Kristus nāks atkal, bet ne uzreiz. Domājot, ka Kungs kavējas, viņi domā, ka vēl joprojām ir laiks dzīvot savtīgi un izdabāt grēcīgām izpriecām, jo būs pietiekami laika, lai sagatavotos otrajai nākšanai. Diemžēl šī doma ir nāvējošs slazds, jo neviens nezina, kad Jēzus nāks. Bez tam, pat ja Kristus vēl nav atnācis, ikviens tiks aizsaukts dusēt negaidīti, pēkšņi pārtraucot mūsu iespējas nokārtot lietas ar Dievu. Bet pāri visam atkārtota izdabāšana grēkam pakāpeniski nocietina un notrulina sirdsapziņu, tā ka kļūst grūti nožēlot. Velnu neuztrauc tas, ka mēs teorētiski ticam Jēzus otrajai nākšanai, kamēr vien viņš var atlikt mūsu sagatavošanos tai.

Kā mēs varam būt gatavi šodien? Nožēlojot un atzīstot savus grēkus Jēzum, atjaunojot savu ticību Viņa salīdzinošajai nāvei pie krusta mūsu labā un pakļaujot savu gribu pilnībā Viņam. Staigājot sadraudzībā ar Viņu, mēs varam baudīt dziļu mieru, esot aplātiem ar Viņa taisnības apģērbu.

Cik daudz tu domā par otro nākšanu? Cik lielā mērā tās realitāte ietekmē tavu dzīvi? Kā ir iespējams iegūt pareizo līdzsvaru, darot ikdienas darbu un tomēr dzīvot Kristus nākšanas gaidās? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Laikmetu ilgas" nodaļa "Uz Eļļas kalna" 627. 636. lpp. un "Lielā cīņā" nodaļa "Rīta vēstneši" 299.-316. lpp.

„Drīz austrumos parādās mazs melns mākonītis, apmēram pus cilvēka plaukstu lielumā. Tas ir mākonis, kas apņēm Pestītāju un kas no tāluma izskatās kā ietīts tumsā. Dieva ļaudis te saskata Cilvēka Dēla zīmi. Svinīgā klusumā tie nenovērš acis, kad tas, tuvojoties zemei, kļūst arvien gaišāks un krāšņāks, līdz redzams kā balts padebesis, kura pamatu veido iznīcinoša, ugunij līdzīga godība, bet virs tā derības varavīksne. Jēzus nāk kā varens Uzvarētājs. [...] Ar Debesu melodiskajām himnām Kungu ceļā pavada neskaitāmi liels svēto eņģeļu pulks. Šķiet, ka visu apvārsni piepilda starojoši stāvi, – "desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un tūkstoš reiz tūkstoši". Neviens cilvēka spalva nespēj aprakstīt šo skatu, neviens mirstīgs prāts nevar iztēloties tā krāšņumu." (E. Vaita „Lielā cīņā” 640., 641. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan mums ir jātic Kristus atgriešanās tuvumam, kā mēs varam izvairīties no fanātisma briesmām? Tas ne vienmēr ir viegli. Galu galā cik daudzi fanātiķi uzskata sevi par fanātiskiem?

2. Pārdomājiet vairāk par to, ka Kristus otrā nākšana nekad mums katram personīgi nav tāla, jo mūsu nāve ir tuvs notikums, vienalga, cik ilgi mēs dzīvojam. Ko tas stāsta mums par to, cik tuvu patiesībā ir Jēzus otrā nākšana katram no mums?

3. Kā tu atbildi tiem, kas izsmej domu par Jēzus otro nākšanu? Pirms tu viņiem atbildi, pamēģini iejusties viņu ādā, paskatoties uz visu no viņu redzesloka. Pēc tam, kad esi to izdarījis un ieraugi viņu argumentus, padomā, kā tu varētu atbildēt!

4. Kā ir ar domu, ka mēs kā tauta varam vai nu pasteidzināt vai atlikt otro nākšanu? Kādi ir argumenti šajā diskusijā?

5. Ja tu zinātu, ka Jēzus nākšana būs nākamnedēļ, kas tavā dzīvē mainītos tagad?

SATURS

| | l p p . |
|---------------------------------|---------|
| Jēzus mācības _____ | 1 |
| Mūsu mīlošais Debesu Tēvs _____ | 5 |
| Dēls _____ | 12 |
| Svētais Gars _____ | 19 |
| Glābšana _____ | 26 |
| Kā var izglābties? _____ | 33 |
| Izaugsme Kristū _____ | 40 |
| Dzīvot kā Kristum _____ | 47 |
| Mūsu misija _____ | 61 |
| Dieva likums _____ | 68 |
| Sabats _____ | 75 |
| Nāve un augšāmcelšanās _____ | 82 |
| Jēzus otrā nākšana _____ | 89 |